

BRĪNIŠĶĀ APOKALIPSE: KVANTU MANUSKRIPTI
DZEJA
ZIGURDS TEIKMANIS (onozerō omni)

Apokalipse.

Ar iedarbīgiem līdzekļiem un ātriem rezultātiem bruģēts ceļš uz kodolkaŗu traģikomēdijas beigās,
Tur uzplaukst valdzinoši dūmu, uguns versmes kairie ziedi, kādi nav pat apdziedāti varoņepu
teikās;

Un smieklu vaļā humōriskā dzirkstī līksmes aizkustinājums, kad zemestrīcu kaismē plosās
uragani,

Kad zemi kapā krusas graudi, vulkāni verd ietekmīgi, klausies to, cik aicinoši skan jau bēŗu zvani!

Ak, apokalipse tu daiļā, paradīzes pamatlicēja, tu apbuŗošā dīva, mīlestības mūza!
Jā, tavas daiņas skan visskaistāk, savijņo tās dvēs'les dzīlēs, tavi pārkoņi ir uzkurinājuši klusas,
Kas bija iesakņojušās šīs zemes vienaldzības saltmē, bet nu strāvo melōdijas skandinātos
gaisos

No jauna - ak, kā dievinu es tevi, dzirdot balsi tavu, mīlu tavus sejas pantus debešķīgi baisos!

Nu cilvēce ir pacēlusi galvas armagedōnā ar pateicību Dievam, ka tas visu nīcinājis,
Ka pāri sodībām un likstām, bezcerībām, viltvārdībām kataklizmas remdinājums liegi pāri gājis;
Un lūgsnā norit asara no laimes ugunsgrēkā šai, kad liesmo debesis un visums neprātīgā alpā,
Ka Dievs ir Vārdu turējis un pazudinājis šo esmi, mūŗa mieru dāvāŗot ikkatram gurdam kalpam.

Ak, zibens dzīslās sātīnātā stichija, ak, pirmšķirība neskartā - es, brīnumībā piekalts, tevī raugos; -
Cik delikāta katastrofa! - nāves izsmalcinājums! - cik vienreizēji pludo asins šķīstos kaŗalaukos!
Aust smaids pār visiem dzīvajiem, kas mūŗam pastāvējuši, tie sarokojos brālīgi un apsveic jau
cits citu,

Tie beidzot pestīšanu skatījuši vaigā godībā, lai plestu spārnus svabadības brīvē infinītā!

Ak, apokalipse, nekad es tevis neaizmirsīŗu, tu nāci, kad visgrūtāk bija, līdzī sevīm ņēmi
Ik neziņu par nākotni, ik sapni nepiepildīŗu, tu savā zvērīgumā taisnu tiesu zemei lēmi;
Kad krita iznīcības zvaigznes, jūŗa bangoja kā elle, sapratu, ka skaistāka nekā šai dzīvē nava
Par nāves balsi patieso, kas sāpes dziedina un brūces, aicinot ik nelaimīgo sirŗu šķīstītavā.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

17.11.2021

∞

Dieva un antikrista ūnija.
Kanibālija.

Es esmu cilvēks vienģgais, un pārējie ir roboti, tie aktieŗi, tie substitūti, avatāri pēdģgie,
Tie manekeni skatlogos un lelles raustāmas, kas klimst, to sejas bezkaisģgas, skati nodurti un
bēdģgi.

Es esmu dzģvais vienģgais šai nozombētā ļauŗu sugā, redzģgais starp aklajiem, kam ausis allaŗ
kurlas,
Ko darģt ar šģm marionetēm, mēmo publiku un varŗu, kuŗā jģtos nepieņemts kā kanibāģisks
burlaks?

Dievs esmu vienīgais, un pārējie ir velna dzimumi, kam svētums svešs un mīlestība aptumšotā
garā,

Kā patiesību atrodu lai īstenu, kas dzeltu tā, ka modinātu līķus šinī nolemtajā barā?

Šī dumpinieka griba, dzenulis un naids pret slābanību augstprātīgos toņos milst kā uguns
aprijoša,

Kad cilvēki kā bezveidīgas ēnas taustoties pa ielām slīd, šis trulums remdenīgais sakāpis līdz
brošai.

Kaut savā sodā esmu viens, tā svētlaipe vispārākā, ka jācieš mūžīgi par citu neticības grēku,
Ka esmu sevi dzemdējis iekš tumsas dziļākās, lai celtos pāri visam, sevi darītu par pārcilvēku.

Kad visi būs, kāds esmu es, kad būšu tāds kā visi citi, nebūs atšķirības vairs starp debesīm un
zemi,

Tad piepildīts un samaksāts, un piedots taps viss mirklībā, un kāzu dziesmas skanēs tā kā sēru
rekviēmi.

Tak vienīgais es palikšu ar vienu kāju paradīzē, otru - elles ugunī, līdz sadegšu pavisam,
Tad liesmos arī paradīze, visur sava iznīcība, Dievam antikrists ir paraugs, Dievs ir antikristam.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

17.11.2021

∞

Trešā acs.

Līmeņrādis krusta punkts -
Starpdisciplinārā guns,
Špagatpletis kaņakungs,
Nokritušais debess jums.

Dzimumbriedes orgāns spirgts -
Centrinieks no zemes sirds,
Vidutāju vidinieks,
Kodols un tā cietais rieksts.

Dīgļa stadija un mērs,
Zelta griezumš zeltā svērts,
Adatacs, tās zīlīte,
Kosmoss ūdens pilītē.

Naba neaizvākota -
Beigas, visa sākotne,
Spoguļdimensijas valds -
Patiesākais dzīves malds.

Šauta bulta, šauta skrots -
Medus lāsē piķa pods,
Eksistējam sienās mēs -
Trejās starpu pasaulēs.

Melnais caurums - Dieva ceļš,
Visu flegmatisks un spējš,
Pauzes nošu līnijās -
Brīnumpērles mīdijās.

Ratiņkrēsla mūžs ir svēts,
Tas ir neparalizēts,
Centrbēdzes, tieces spēks -
Noslēpums vēl neatslēgts.

Ķiršu kaula misija -
Pestīšanas vīzija,
Enerģijas avots liegs -
Mikroschēmu labinieks.

Singularitātes žņaugš -
Medusmaizes mīklas raugs,
Perpendikulārais štrunts -
Līmeņrādis krusta punkts.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

17.11.2021

∞

Novērstība.

Kad visi tevi pametuši būs, kāds meklēs atriebību kvēlu,
Kāds vēl nolūkosies atpakaļ, kāds aizies galvu cēlu,
Novērsīsies cits ar as'rām acīs, kāds ar pirkstu kratīs,
Taču tavu izdarību tā neviens ar' neizpratīs.

Kāpēc rīkojies pa savam, neklausīji it neviena,
Kāpēc spļāvi uguni un negulēji naktī, dienā
Un kas bija motīvs karstais, kas uz nažiem tevi lika,
Kālab gaŗām ļāvi lai tev bauda iet un labpatika.

Aiztrenci tu mīlu, izraidīji bērņus ziemā kājām basām,
Tumsā vēries skatu dedzinošu acīm, tukši glāzām,
Lādēji it visus draugus, naidņiekus un līdzcilvēkus,
Neēdi tu, nedzēri, vien rīji jēlus nāves grēkus.

Nezinās neviens nekad, par ko tu rakstīji šo lugu,
Kam tu kļuvi par it visu lāstu, sodu dramaturgu,
Kālab pusi mūža runāji un otru noklusēji,
Kālab vasarās tu leduspuķes siržu rūtīs sēji.

Atminēsies tevi tik pēc tā, ka allaž savus zobus
Biji sakodis tik cieši, rādījies ka visai robusts,
Ka tev ziemā karsti sviedri lij' kā eļļa verdošākā,
Runa tava, klusums tavš bij' tāds kā ogle zvērošākā.

Neticēs neviens, ka visu zināji tu visu laiku,
To, ka tevi pametīs, ka sitīs, apspļaudīs tev vaigu,
Tam, ka pats to paredzēji, iekārtoji savu nāvi,
Tam, ka lēmi, debesīs nekad lai nemirdzētu kāvi.

Tavā plānā bija absolūtam tukšumam gūt varu,
Prevalēt pār matēriju, tapt par universa caru;
Visi kad būs pametuši tevi, neskaties tiem pakal,
Ļauj lai tevi mūža dzirnas dārgakmeņu pīšļos samaļ.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

17.11.2021

∞

Universa simfōnija.

Cauri jel troksnim nu spiedies, līdz pārtop tas krāšņākā mūzikā piepildītākā!
Klusumam jāliesmo, jāvibrē zibeņu šķiedrām, šim visumam jāļauj ir krākāt!
Decibelkontūras izlaid caur dardedžu prizmām, kur savvaļas ugunis lēkāt!
Seko, kā šalkoņas dzirksteles kurinās, mutuļo kosmosa orkānu spēkā!

Kaislību pilnbriedā vasaras suta ir tvaicēta bezgalā skandošās gūzmās,
Traucas tās simfōniskos meklējumos, lai dotu un iegūtu mūzikas ūzmas;
Īsteno vīziju kolosālāko un dabū no Dieva šīs dzīvības grūsmas!
Nemiera mānijās, eifōrijlēkmēs un spazmās lai pamostas kvēlmīlas jūsmas!

Vērtīgums neizmērojams šķiļ svabadas sirdsprāta balsis, kas vienojas korī,
Versmīgas deklamācijas skrej ārēs, kur krietnākās valodas teic oratōri,
Dziedošie vārdi ir taisnīgi bijuši, sasnieguši pašu augstāko kori,
Plaiksnī tur daiņas kā strāvotas liesmas, ko savaldīt neiespēj pat matadōri.

Tici, ka cilpas būs mūžīgas taisnes, kur kārtosies notis, kas skanēs kā putni
Rīklēm, kas sensacionālas un īpašas, klausoties tanīs, tu kļūsi par būtni,
Kuŗa zin' augstumus, plašumus, dziļumus, kuŗa ar dziesmu māķ pildīt ik gultni,
Kuŗa redz mūziku gluži kā dievišķu pirmsakni svētu, kā Patiesīb's sūtni.

Raugi, viss rezonē sevī un apkārtnē, - atōmam katram ir tembrs un skaņa,
Toņos un pustoņos acumirkļības lās, spalgo un vīturo modrīgās maņās,
Dinamizācijā, akselerācijā viļņojas uzņēmības drošums klajais,
Piesātinātajā zvaigznāju orķestrī cilvēces dvēsele dvesmota stājas.

Krāsainā skanējumā, brīnā pilnīgā instruments instrumentā smeļas daili,
Komētas, šņācot kā dūdas, šķin gaisus, uz mēness sēd dziedādams košs papagailis,
Fantastiskā akustikā un atbalsī plūst gaismas ožas uz augstības smaili,
Mīlības pasludinājumā teiksmīgā aizmirstas klusums, tā kūtrums un bailes.

Dirīgē caurumus melnos un sprāgstošas zvaigznes, to versmi un vienreizīgumu!
Palaid šos ožas sapņus, kur robežu nav, tāļi augšā uz debesu jumu!
Raisīsies polifonijā šīs domas un cerību fūgā vīs visskanīgumu!
Mūzikā vienotais universs mirdzēs iekš uzvaras mākslā uz harmōniskumu!

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

18.11.2021

∞

Aurōra

Zobenu plēsumā, visuma spelgonī laikmeti sarmo kā smeldzošas vantis,
Dvēseli pārņem jau šermuļu tirpoņa, zvaigznēm klāt spiedies ir mijkrēslis antīks,
Teici, kur atklāsmju vilgākās žēlības, teici, kur mīlīgie Aurōras ziedi!
Un par tās derībām, sirdsstīgās saslēgtām, dvēsele, atceries, mūžīgi dziedī!
Planētu saltajam vaigam ir pielikta vējbrāzmu aprauta miesīga plauksta,
Sapnis dziest gaismā - ak, īstenum baigais! - par ko gan vēl griba nu mani tā šausta?
Gadsimtu kalvē un mūžības tīmeklī pārdedzis dzīvības kvēldiegs un jūsma,
Sagrābis prātu tik sodības pulveris, spridzina vārdus tas aklākās dūsmās.
Dūri uz priekšu! ar degsmīgu aci un zvērību sirdī pēc atsauksmes meklēt,
Traukties caur plīvuriem, bliezties caur tēraudu, mierības nerast ne debesīs, peklē,
Ticības sakūdīšanā visspriegākā griezties kā planētai mūžīgi apkārt
Aurōras teiksmainai laimības spozmei, kas smaršo vēl jaukā kā vaļ'vīksnes pakars.
Komētas tvarstot, skrej jaunības ēras, līdz kaulos krīt sirmums kā sniegpārslu pelni,
Nespēju stāties tak, nespēju dziedināt kaitēto dziņu, kas sirdī, un vēlmi
Saprast līdz galam, par ko mani pameti mūžīgi vientuļā kosmosa trimdā,
Aurōra, atgriezies godībā savā, lai sirds mana atkal spēj mīlā būt rimta!
Augstprātīgs liegums un iztālīgs cildums kaist dvēselē tavā, ak, Aurōra mana!
Pasaki vienreiz, ka dzeršu no atziņas avota, vienreiz ka slāpt man būs gana!
Izraidīts esmu no visuma tava, un siena, kas neredzama, stāv man priekšā,
Varbūt no saucieniem maniem tā plīsīs, un tāpēc, cik elpas vien manim, es kliegšu.
Varbūt es aizmirstīšu kādreiz tevi, kad asarās atmiekšķējusies būs dvēs'le,
Pēdējā doma kad laidusies tālē un nomaksāti visi pastarie mesli,
Aņņems tad ķermeni saldākais saltums un stinguma valgme nāks gluži kā rasa,
Aurōra, nāvē es glābšos no tevis, tik nāvē no manis būs velta šī nasta!

Perpetuum mobile.

Tu pamosties, un rīta rīts tas pats, bet vajag, lai ir cits, viens pateikts vārds iekš gara plīts deg, mutuļo kā antracīts, prāts kristāliskā tējkannā kā tvaiks pa karstām spraugām sīc, un mākoņi tur liesmojas, no debesīm kūst parafīns.

Ir jāatjauž, ka līdzību ir allaž bezgalīgi daudz, ka arī klusums mūžībā kā Dieva siržu puksti kladz, ka raidīts skatiens nestājas nekad, šķeļ visu ceļā tas - gan elles brāzmas vējotas, gan paradīzes pārļotas.

Starp ieņemšanu šķīstumā un nepiedzimšanu nemaz tāpat mēs esam īstumā uz žilbinošas gaismas bārksts, kāds atmiņu mums skalo, dzēš, lai nākotnīgums allaž svešs, mēs mostamies, lai cīnītos, bet dzīvojam, lai brīnītos.

Tiek solis sperts uz vietas vēl šai citadeles pietātnē, uz priekšu ja tu spersi to, tad pagātnību ķerstīto tu meklēsi kā nākotni un sevis paša sākotni tu aizslaucīsi no šīs zem's, kur liktenis ir nenolemts.

Pirms nāves viss ir jāpaveic.; - ak, snauža, atbusties jel steidz! Aiz kalniem nevaids rītdienas, pēc dzīves kā nav nāvības; un viņsaule ir vārdiņš skaists, par kuŗu mūžam sapņo slaists, un piedzimšanas ilūzij' aizvien mūs brokastīnās rij.

Tu esi kniepadatas gals, kam pārkoņdimdoša ir balss, tu esi sīksmalkākais ods, kam piešķirts dievišķuma gods; tev matērija jāatklāj, kas jaunā dimensijā stāj, miers, trauksme ir viens un tas pats, kā rāma sirds un sprāgstošs prāts.

Ir spars, kas pastāv atdalīts no mīlības vai ticības, tas nav nedz niknums, kaisle, spīts, nedz varoniskas rīcības, tam vārda neturam pašlaik, nekad ar' neturēsim mēs, bet zinām, ka mums viņa vaj'g, jo tas šo esmi rezumēs.

Un tūkstoš tukšas sarunas par vienu pilnu nepārtaps, līdz debestiņām pacelsies šīs jundas kvēles dūmu stabs, tas ies uz augšu, zemi urbs, līdz ļaužu tauta neatskurbs - ne cilvēki ko izmainīs, bet tas, kas brīvē izlaidīs.

Iet rokas stiepiens tāļumā - tev bezgalīgi roku daudz! - tām jātausta ir iekša, ārs, uz viņām zvaigžņu cimodus mauc; viens bumbas spēriens vērtos trauc, un atbalss debess spārnos sauc, nekad kur neapstāties ļauts, tu esi drosmes argonauts.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

19.11.2021

Vara.

Ir tāda vara, ko būtne sev rada
(Vai atklāt man visu, vai paturēt sev?),
Galīga, pārāka, visspēja prātā
Ļauj viņa, kā vēlies vien, rīkoties tev.

Ikdienas konfliktos starppopulāros
Vai, vienatnē samilstot, varai būt zelt,
Spēcīgai lemts tai būt dzīvības sparos,
Tās īpašnieku spējot debesīs celt.

Valstība pieder šai varai un palasts,
Ar degsmīgu slavu tai izplatīties;
Kamēr vien ietekme citiem ir balasts,
Tu valdīt nu proti, kā vēlējis Dievs.

Pārliecināšanas prasmes un ģiedrums
Kā abpusējgriezīgais zobens nu šķel;
Neizbēgami drīz mūžības viedums
Ik dvēseli pārņems šīs apgaismes dēļ.

Varu tu izveido, pilnvaro arī
Vēl tik, cik tu tici bez šaubīšanās,
Izlem, cik tālu ies vadošie stari
Iekš līgšanu, sadursmju šaudīšanās.

Kad esi atradis varības strāvu,
Tu pavēlnieks kļūsti pār matēriju, -
Pār viļņiem un būtnēm, un dzīvi un nāvu,
Tu kļūsti par esības artēriju!

Ko atņem cits citam šīs pasaules ļaudis,
To dodī un valdī ar vaļu kā grands;
Kad valodu savu ar krācēm tu paudis,
Tu kļuvis šī visuma virskomandants.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

19.11.2021

∞

Atcerēties nākotni.

Atceries nākotni šķidrauta vizmā,
Prātjautas saslēgtā paralēlismā,
Mājas ir tur, kur sirds piemājo tava;
Kas lemj, kam jānāk, ka pagātnes nava?

Pārcelies futūrā pēc gadiem tūkstoš,
Laiks un mūžs stāvošs, un skaldīts un plūstošs;
Nolem, ka satiksi vecāko sevi,
Tas jau tev atziņu, svētību devis.

Rītdienu atminies gluži kā stāstu,
Laiktelpas izpratne vieno tās krastus,
Neesot it nekā jauna šai kosmā,
Tak tevīm jābūt ir dzinēja osmai.

Bikstot ar pirkstu ik gailošu ogli,
Izkustināt varot visuma žokli,
Ienirstot ugunī, pirmmatērijā,
Atskārst var mūžības analōģijas.

Tiesa nav, bulta ka priekšup tik lido,
Ietekmē vidus gan āru, ārs vidu,
Bumerangs atgriežas visur, kur bijis,
Laiks sevi grožos ir pats sasaistījies.

Dzimšanas brīdī tu atceries nāvi,
Atkarīgs viss ir no tā, kur tu stāvi,
Vidu kad izdzēs un atgādā galus,
Pareizi notēmē tad lielgabalus!

Paredzot vēsmas un strāvojumstraumes,
Mezģlošanbrīžus un mirkļdurtās spraudes,
Izejot ielās, tu pazīsi visus
Vienību balansus, bezkompromisus.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

19.11.2021

∞

Nepieradināmība.

Dari to, kas nepatīk, brauc, kur neviens nav bijis,
Būsi beidzot medu tējas tasē izmaisījis,
Šoka terapiju piekop, ieej aukstā dušā,
Savureiz pa oglēm staigā, versmē nokaitušām.

Runā mēlē, ko neviens nav dzirdējis un paudis;
Kur neviens nav zirneklītis sava tīkla audis,
Patentē tur tādu vibrāciju, kuŗa zumēs
Visās mirušajās miesās, nokvēpušās rūmēs,

Piepildot ar dzīvību ik kubikmilimetru -
Vajag uzpūst uguni kā radīšanas vētru,
Lido, putns kur neviens nav savu spārnu pletis,
Tur, kur sidrabota gaisma tevi saulē vedīs!

Katru brīdi kaut ko jaunu, kaut ko citu, svaigu, -
Pavērt spraugu plaknē, apstādināt blēdi laiku,
Izvērt diegu cauri zvaigznes acij, sašūt āres,
Lai tur krājas ietekmīgais dzīves maiņas zvērests.

Kad būs mūžībpiepildījums, noliktības moments,
Virpuļviesulis pa abām asīm - pretoponents
Un tu pats iekš viena gara uzplaiksnījis būsi,
Tava dvēs'le karsīs tā kā novas rādīusi!

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

19.11.2021

∞

Ačgārņība.

Tie nezin', par ko runā, viņi iedomājas sakām lietas nopietnas
Iekš kopienas,
Tie smalku zīda audu vārdiem vērpj, bet tās ir pasakas
Un asakas,
Tie neredz, kā viss mainās, turas klāt pie tā, kas nomiris
Un sairis,
Tie iedomājas zelta pili ceļam, bet tie trūdi ir
Jo zudīgi.

Tie domā patiesību vienu kārtīgu un vārdīgu, un prātīgu,
Un sātīgu,
Bet tie ir tukši salmi, ačgārns spoguļattēls maldinošs
Un stādinošs,
Tie teicas gudri esam, viedus vārdus sakot meklētus,
Bet peklē dus
To dvēs'les nolādētās, pieviltās un nāvētās iekš dziļa akluma
Un niknuma.

Ir burvestība kurlinājusi šos cilvēkus uz laikiem,
Paši apbūrušies, būruši un saldi runājuši,
Cerējuši tie uz debess krastiem, pilnīgiem un zaigiem,
Bet nu tie ir nebūtības apātijā putējuši.

Mīlestība turēta ir važās, pašiem nezinoti,
Un neviens nav ticējis, ka viņa smeldzina tik ļoti,
Klīstošs Patiesības rēgs kā malumednieks izliek cilpas,
Viltvārdības vilki, pirms tur iekļūst, koda tiesas stilbus.

Dari labu darbu, pirms tu ej pie Jēzus debess malā!
Bet tu aizmirsti ka vari dzīvot omnipotenciālā!
Labs un jauns ir viens, un vārdi mainās, mijoties un ritot,
Ja tu turies tik pie daiļā, zaudēsi tu spēju lidot!

Raujies liesmot svētā dvašā - uguns tiesā vienīgajā,

Zinu, tevi murgi naktīm, dienām neatlaižot vajā,
Tici sāpju ceļam spožam, atmaskošanai un brīvei,
Tici Patiesības gaismai, svabadības efektīvei!

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

19.11.2021

∞

Laika Dievs.

Mūžība visīsākā ir, laiks tas visu gaŗākais,
Tas ir allaŗ gribējis būt varenākais, pārākais,
Laika Dievs sēd zelta krēslā, rokās zizli strāvotu,
Dara visu tas, lai ietekmētu dzīves, prāvotu.

Nolicis tas likteņus, kā iegribējis untumā,
Nedod vietas tas nekad ik brīvās gribas plūdumam,
Falŗas izvēles tas sniedzis, iepriekŗ lemtas iespējas,
Lai tik ļaudis nenojauŗ nekā, ar sevi tiesājas!

Laika Dievs ar ŗpetnu aci kārto ŗacha laukumu,
Mīl tas savu ļaunu spēli, paŗizaugsmes plaukumu,
Iegrieŗ ratu, ved uz riņķi, maldina un iztraucē,
Tad, kad kāds ir patiesībai tuvu, visu izplaucē.

Liek mums viŗu pielūgt, pakārtot it visu tikai tam,
Nolemj mūsu dzīves ceļus slepenumam miglainam,
Burvestību raida lokos, cilpās, apļot visiem liek,
Laba, ļauna ziņas koka augļus lai tie neaiztiec.

Ak, tu, vecais Laika Dievs! Tu esi liekul's viltvārdīgs,
Tu gribi mūŗīgs būt, bet esi noŗēlojams, gauŗi sīks,
Un visa tava vara zudīs drīzi nāvē dabīgi,
Jo visam, kam ir sākums, arī beigas neglābjami ir.

Un kas par Dievu vispār esi, ja tu aumeŗ knapinies
Un funktierē, kā izlocīties, vadātājos lāpinies?
Tu varbūt sēdi zelta krēslā, bet no rūsas darināts
Tavs zizlis, laiks tavs neatvairāmi uz galu ātrināts.

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20.11.2021

∞

Nenogalināmais.

Ietrenktais nazis un bulta, un skrote
Man sirdī ir dziedinājums un ar' pote,
Es esmu bez elpas, bet dvešu kā vētra,
Es kuŗos kā liesma, kad dvēs'le mirst dzedra.

Kad duŗat man acis, es redzu vistājāk,
Kad dedzināt laukus, es zeļu viszaļāk,
Man' izrautā mēle dzied brīvības himnas,
Es jūtos kā mājās, kad izsūtāt trimdā.

Ir atlīdzība garantēta tam, balva,
Uz paplātes nesīs kas manējo galvu,
Bet man to ir vairāk kā debesīs zvaigžņu,
Es atdzimstu austrā un zibeņa plaikšņos.

Pavisam jūs zudināt cerat reiz mani,
Dzimst sazvērestības, arvien jauni plāni,
Bet atminos visu, kas bijis, kas nākams,
Kaut nāvējat, augšāmceļos, visu sākdam.

Es zinu tos ceļus, ko ieminat tumsā,
Tos noslēpumus, kuŗus izčukstat burzmā,
Es pazīstu naidu, jo pats reiz tas biju,
Līdz piedzīvoju miesas resurrēkciju.

Es nevaru nožņaugts tapt - nevaj'g man elpas,
Nedz gruvešos saspiegts - man nevajag telpas,
Nedz sadedzināts, jo es pats esmu liesma,
Nedz noslīcināts - esmu ūdeņu briesmas.

Es nespēju nomirt, jo nāvēts es ticis,
Jau bezgala reižu daudz kaŗoti licis, -
Jā, pazīstu nāvi par sevi daudz labāk, -
Es nespēju nomirt, jo jau esmu kapā.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

20.11.2021

∞

Nepaklausības bērni.

Mēs paliekam pie sava, kad spļauj uz kapa tava,
Un vienaldzības saltmi mēs baudām tā kā saldmi,
Mēs atdalāmies nostāk no patiesības jostas

Un galvu augstām ceļam, lai Dievs mums nav pa ceļam.

Jau tumsas gara spriedze mūs patīkami priecē,
Ar' mums ir teka šaurā, tik tur tā ēnu aurā,
Mēs spēlējam uz nerviem un zākājam par stervām
Un lochiem apkārtējos šais dzeloņdurkļos spējos.

Nekā mums nav, kas būtu svēts iekš to mūsu jūtu,
Tur nepieradināti kaist mūsu ļaunie prāti,
Un mūsu kurlās sirdis ar rūgtu vīnu dzirdī
Mūs strauju mirkli katru ar niknumu jo bādrū.

Un aukstā ietiepība ir visa mūsu griba -
Šai stūrgalvībā stingā mēs slēgti nāves ringā,
Mums mērķa nav un nevaj'g, mums vētra tīk un nelaiks,
Bez galapunkta sprausta ir mūsu cīņa austa.

Ir spari noliegumā, kas spēcīgāki runā
Par dievišķības varu, par pašu Svēto Garu,
Un neticības gūstā mēs svabadību gūstam,
Kad tumšām acīm raugām nu pāri gaismas laukam.

Un sirdsapziņa mūsu ir noklāta ar rūsu,
Tā, atsaldēta ledū, nu firmamentu rēto,
Nekas mūs neietekmē, mēs nedodamies sekmēt
Ne laimi, labklājību, ne mieru, mīlestību.

Šai sašķeltības sodā mēs nemirstību rodam,
Nekam mēs nepiederam, nedz telpai, nedz ar' ērām,
Un bezkaislīgie smieklī ir mūsu liecinieki,
Vienalga ka mums tiešām par to, ka mūžam ciešam.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

20.11.2021

Zibens stars.

Ak, Tu, liesmains zibens stars! Asiņaini vaskulārs!
Strēļu raidlaikā tu tāds neparasti dzīvināts!
Mana rite, tu mans spīts, manās dzīslās ierakstīts,
Debess gaismas sakņotne - versmīgākā sapņotne!

Spožā auseklīša sirds! Pamošanās lādiņš spirts!
Nemirstības kandidāts - mūžnāvības antidots!
Allaž pardošs, augmentēts, tava balss kā lauva rēc,
Neaizmirstamības stāžs - savijņojums īsts un plašs.

Elektruguns tīmeklis, Patiesības gīmetnis,
Kāvu blāzmas atmiņa, ģeniāluma atziņa,
Spēka radnes avots balts, visa debesjuma valds,
Nesatricināmais sargs, tava asins manī sarkst!

Bravūrīgais kosma dēls, tu, kas pausmē ideāls,
Tava plaiksnījuma vāls ir mans glābējs Parsifals!
Tava dvēs'le spilgti verd, plīkšķ un firmamentu per,
Ak, tu, kvēlais zibens stars! Tevī mana jūsma karst!

Uzticamais austras klans, pārkoņķa veterāns -
Tavu spārnu cildenums allaž sapņu āres jums;
Zibens stars, tu esi viss dzirkstošais, kas manī viz,
Unikāli ekspresīvs, nemirstības tālēs dzīvs!

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

21.11.2021

∞

Eross.

Jo lielāka tumsa, jo dziļāka nakts, jo bezmiega vairāk tās kvēlē,
Tur bauda līst afektīvi, versmo, mirkst tur tumšsārtās asinīs mēles,
Tur, erosa svelmē, deg mīlnieku sirds, tur, ēnās, tvan kaislīgas spēles,
Nav karstākas mīlas par to, kuŗa verd no svētās un aizliegtās elles.

Ij sakāpinājums, ij apetīte kā bangainas alkas tur vējo,
Tur piesātināts miesā trīsošais vīns kā baudkāres eliksīrs lejas,
Ak, mūžīgais piepildījums slavētais, ir mīlības brīzes jo spējas,
Iekš tevis šī kaisme nu palo un šalc, un gaismiņā neizkiedējas!

Tu jauda, tu jūsma, tu trakotais spars; - tu mīla, kam robežu nava!
Šai tumsā tik ķermeņi redzēt ko var, kad saskaŗas miesbaudītavā,
Tur glāsti čukst kairības, nerātnības un iegulda medainā lāvā
Kā sīrupā saldākā, medū, kas kūst - šai eifōrijas sapņu dravā.

Es piespiedu tevi tik cieši man klāt, ka sirdspuksti vieni mums kļuva,
Tu bijī tik intīma noslēpumā un uzbudinoša, un tuva,
Mums ritēja sviedri kā liesmota ras', un dvēsele baudu tad guva,
Tad uguņu grēkā mums trakoja sirds, kur dega ij debess, ij druva.

Un skūpsts, saldaiss, gailošais, kņud vēl aizvien, šī atmiņa stiegro man garu,
Es esmu ar tevi uz kvēlmūžību - par ekstāzes viesuļa varu
Lai paceļam kausu, lai lokam no tā visreibinošākajo kāri,
Šai jubilācijā, šai utōpijā, kas lej mīlas svētību pāri.

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

21.11.2021

∞

Slepkava.

Ir tikvien prātā slepkavība manim, neģēlīga, pikta,
Nozieguma priekšvakarā nakte paliek neaizmigta,
Izteiksmīgi griezta rīkle, satriecoši šķeltas krūtis,
Sirds, kas caurdurta un šauta, - esmu slepkava es rūdīts.

Nāku tā kā zaglis naktī - ja tev kaut kas dārgs, to turi,
Ja tā tava dzīvība, to ņemšu, to, ko krāji sūri,
Izlaupīšu, dedzināšu - sava tiesa arī nāvei
Jādabū ir; esmu iznīcinātājs un dvēs'ļu rāvējs.

Nestāšos, līdz nebūs mirusi šī pasaule un beigta,
Noslepkavota un izdīrāta, nāves ēnas sveikta,
Izlaucīta, tukša, asins plūdos šķīstīta un mēzta,
Neelpjoša un valga, nepukstoša, pušu plēsta.

Slepus iegružu es dunci sānos, nožņaudzu es klusi,
Mana pestīšana daudzus laimīgos jau aizsniegusi,
Dejodams es slepkavoju, bendēju un nozūmēju,
Novācu, kad pastaigājos, slaktēju, kad dzeru tēju.

Nāves gaviles lai piepilda ik namu laukos, miestos,
Kad tiek izšķaidītas izredzētā smadzenes jau griestos,
Lai nāk tuvi, lai nāk tāļi pēdējo dvest, galināties,
Lai nāk sprāgt šai destrukcijā, viņsaulītē balināties!

Asi mani dunči, naži, gatavībā izkopts mana,
Ložu neizsmeļamībā pistole pie labā sāna,
Mačetes un zobeni, un visa veida galētāji -
Saturas lai cietsirdīgie, mīkstmieši un zālēdāji!

Saturas lai ļaužu ģints - bez sāpēm izdaru es visu
Ātri, savu darbu zinu - esmu še uz brīdi īsu,
Lai mūs visus atbrīvotu no šo baiļu varas ilgās,
Lai pats sevi piebeigtu un tiktos ar jums ārēs zilgās.

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

22.11.2021

∞

Paradīze Antarktīdā.

Tu meklēji to debess malu, kur tu būtu laimīga un brīva,
Kaislē rāvies, traucies, vēlējies tu justies beidzot dzīva,
Tavi asarotie spārni nesa ilgu kalniem pāri,
Tur kur ziedēja tik salti apsniguši pavasarī.

Tanī palsā austras svīdā domas aptumšoja tevi,
Un tu neatjauti, cik tev mūžs daudz mīlestības devis,
Un tu nemanīji to, ka tanī liktenīgā rītā
Bija plaukstot sazēlusi paradīze Antarktīdā.

Gūlusies uz mākoņgubām, sapni raudzīji no augšas tāļas,
Lejā plūda skumju upes tavā sentimentā sāļā,
Un tu, raudot savā dzirkstošajā, saules gaismas spītā,
Nejuti, kā tavas as'ras veldzē ziedus Antarktīdā.

Laidi savu tieksmju jachtas okeānu bangu valdā,
Lūdzi Dievu, lai tās izmisuma naktī nenomaldās,
Matīji vien to, ka triecas viņas ledus lazurītā,
Bet tās atradušas bija paradīzi Antarktīdā.

Tava vēja dziesma zumēja caur gaisiem kristāliskiem,
Cauri stariem apledotiem, planētu un zvaigžņu diskkiem,
Tavas acis kvēli vērās, baltas tā kā kaltas krītā,
Tomēr nespēja tās raudzīt paradīzi Antarktīdā.

Vētrasputnu lidojumos cerēji gūt sapratību,
Atbildes uz lūgšanām un bezgalīgu svabadību,
Dzimusi tu gaidās, gaidās palika ar' nepazīta,
Nesasniegta, nemantota paradīze Antarktīdā.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

22.11.2021

∞

Splāviens var aizskalot okeānu prom,
Knislis var iznākt tas dižākais loms,
Uguns var uguni aprīt un dzēst,
Par bagātu, nabagu dara viens žests.

Mēness var saulīti neapprecēt,
Dievs savu nāvi var neparedzēt,
Lietus var beigties un nelīt nekad,

Visums var nebūt cik gaŗš, tik ar' plats.

Kalni var diŗākās dziļvagas bût,
Zārkā ar' sevi var neiedabût,
Zobiņus grieŗot, var kafeju malt,
Ogles, kas gluŗi kā sniegpārslas balt's.

Zvērus var izdzirdēt runājamies
Cilvēku valodā, tad kad ir riests,
Tuksnesī Ēdenes dārzi un sniegs,
Traģēdijpostā vislielākais prieks.

Mākoņu gubas var rokdzelŗos slēgt,
Paralizētais kā ķengurēns lēkt,
Sūrākais darbs ir bût sliņķim un snaust,
Puŗplēsta vārda nekad neizpaust.

Grūtākais - ķļūdīties, aloties vēl
Vienmēr un visur, lai mūŗs iraid velts,
Ignorēt pasauli, nepievērst uz-
manību tam, kas kaist dvēselē, gruzd.

Elpa var sacietēt gluŗi kā svins,
Gaisā var izkūpēt stingrākā klints,
Upi var izdzert kā limonādi,
Vienaldzībā redzēt eskapādi.

Cietumā brīvību īstāko gūt,
Miskastē par prezidentu var ķļūt,
Ļaunumu darot, par svēto var tapt,
Atļaujot nomirt, no nāves var glābt.

Krustcelēs stāvot, var savienot ceļ's,
Slavināt reizē var tas, kas jau peļ,
Neizturamākās sāpēs var velgt,
Maigākā mīlā var sirsniņa smelgt.

Zemiski nelieŗi varoņi ir,
Smird tas, kas smarŗo, un smarŗo, kas smird,
Debesskrāpjdiŗenums - nieki un ŗtrunts,
Nozīmē vienu ij ledus, ij guns.

Grauds savu asnu uz iekŗu var dzīt,
Patiesību redz, uz augŗu kas krīt,
Kas staigā uz rokām, tas pasauli tur,
Rozes bez ērkŗkiem spēj sāpīgi durt.

Guru var muļķis bût, stulbs vientiesis,

Uzvarēt lauvu var glums mīkstmiesis,
Pelītes pīkstiens var lavīnu graut,
Mieru var atnest visniknākais drauds.

Nāve var atdzīvināt, kājās celt,
Sirdi var arī nekad neizsmelt,
Dzeju var arī nekad neizbeigt,
Un, kad mēs klusējam, nebeidzam teikt.(.).

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

22.11.2021

∞

Ledus dvaša.

Teic, kas ir šī elpa, kas karsta man krūtīs, vai dvašo tu garu man, mīļotā, sirdī? -
To garu, kas kvēles un kaisluma pilns, nebeidz vēl manu dvēs'li ar mīlību dzirdīt?
Vai esi arvienu tu manim nu klātu, kaut sniegi birst kapsētā, dusi kur maigi,
Vai mānījies, sakot, ka aizej pavisam, un īstenībā manī esi uz laikiem?

Kas iraid šī ņirbošā trauksme un dziņa, kas budina iekšas kā virpuļa vēji?
Vai esi tā tu, kas tur dejo un griezies tik aizrautīgi, kairi, strauji un spēji?
Vai pildi tu manējo sirdi ar vīnu, lai skurbumā nejūt tā spelgoņa salu,
Lai reibumā kaistu tā lidojumā uz to paradīzi multidimensionālu?

Pa vienai krīt sniegpārslas, saltas kā nāve, bet ilgas pēc tevis tās kvēlē uz ādas,
Un sudraba lieti ar dzelstīgiem vižņiem trauc lejā kā kaitētas debesarmādas,
Es zinu - tu dzīva, jo nevaids man auksti, kaut ziemeļos briesmas lenc skaudri un asi,
Un nogurums nemāc, kaut eju šo snigušo, putināto mūžu ledaino trasi.

Zied zilās un sarmotas rozēs uz kapa, tur salušās asaras kristāla rasā
Kā zvaigžņotas pērles zaigst saullēkta vizmā un lāsojas vēsās, bet brīnišķās krāsās;
Es noguļos sniegā, bet jaužu to tveici, kas nepamet, liesmojot prātu un sirdi,
Un neatstāj mani tā doma, ka esi tepat, manas daiņas un nopūtas dzirdi.

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

23.11.2021

∞

Akli gaišredzīgās sienas.

Akli gaišredzīgās sienās sitas putns košiem spārniem,
Pārāk tuvu karceņrestes, viņa jūts no trauksmes pārtiek,
Pārdomāts par ilgu krūtīs, izdabāts par tālu aci,

Apribotais cietums kļuvis sviedru tvanā aplam smacīgs.

Žiglais putns košiem spārniem vēdī pavasaļa sauli, -
Pārāk daudziem slodzītājiem nācies raudzīt viņpasauli;
Pavēle no sargu torņa, rīkojums no augstās valdes -
Ja tu izliksies, ka nedzirdi, tad tiks indēts smaltēs.

Košo spārnu degsmās šūpas dziesmu vilina no lūpām -
Klusuciet! Pie darba! Ātrāk! - līdz tu līdzinies jau drupām;
Kur tās melodijas maigās? Seno laiku brīvestība?
Akli gaišredzīgās sienās iesprostota putna griba.

Lasi mūŗa izciļņus kā Braila rakstu nemaldīgu,
Tausti pavedienus, kuŗi vedīs ceļu slepenīgu
Ārā, čukstus tveŗot roku, - tur, kur putna dziesma laužas,
Tur, kur negaida vairs lamas, verdzība un spaidu klausas.

Raukur, saules astri spraucas cauri dzeloņdrāŗu džungļiem,
Cauri paŗtaisnības kāpām, cietumnieku vārdu durkļiem;
Māla nokvēpuŗšais klons un bezkaislīgie betōnbloki
Redzēs savu pestīŗšanu, austot zvaigŗņu sapņu lokiem.

Nebeidzamiem melu apciemojumiem ir jāpārtraucas,
Putns koŗiem spārniem vēl aizvien tais cetrās sienās traucas,
Bet tā spalvas zaigo pārāk spoŗi, lai tas būŗi nīktu,
Un tas iraid pārāk dzīvs un naigs, lai piekustu un migtu.

Pieskaries ŗai saltmei pretstatītai, arī viņa raso,
Lejot izmisuma asaras, pēc brīvlaiŗanas prasot;
Putna spārnu vēdas dziesmā sludina, ka kādā dienā
Drīzi sabrukuŗas būs ŗis akli gaiŗredzīgās sienas.

© [#Zigurda_Teikmaŗa_dzeja](#)

23.11.2021

∞

Milēniums.

Kā skabarga smadzeņu ŗūnā, kā dzelonis dvēseles audā ŗis milēniums manī runā vēl īsās un
aprautās raudās,

Ne izŗķirt tur dzidrāka vārda, ne izklausīt mūzikas skaņas - tas tvan bezdievīgajā smārdā bez
sapatnes, jautas un maņas.

Vairs nestājas vagonu duna, dzird rūpnīcu klauzdoŗās laktas - mans mantojums pārklājas ŗūnām
tais cerībās, viltās un zagtās,

Nāk padomu devēji - ģeķi! - nāk padauzas, klauni un menti, un nenomaksātākais rēķins kož rīklē
kā štengrākais brendijs.

Un karnevāls ris katru dienu, neviens nenošķiņas no maskām, tur savstarpas godu un cienu tie ārā
lej kopā ar mazgām,
Tur budēļu lopi un zvēri ar zagļiem un raganām pinas, un retais tur ir neapdzēries no
sirdssamaitātības vīna.

Kur ej, priekšā iekasētāji un apsargi vampīru acīm, tu velti to mantību krājis, kad esi no Ēdenes
padzīts,
Starp vilkačiem, krupjiem un gnīdām tu laipo caur slīkšņu un dūkstī un domā starp saspiestām
grīdām, kad aiziesi, vai kādam trūksi.

Starp influenceŗiem un geŗiem, kas sludina Jēzu uz stūŗiem, tu raustīts iekš pasaules vēŗiem, kas
pūš cauri dvēseles mūŗiem,
No kanceles klāstītās tiesas gūst zinīgu murmināŗumu, bet drīzi jau trūdošās miesas ņem galu jo
skumju un drūmu.

Redz zombiju plejādi ziņās, kam mechāniskis tonis un skatiens, nekad tie nav bijuŗi cīņās, bet
stāsta, kāds kaŗā bij' grandiens,
Redz manekenus smeŗam bistrō un statujas olimpiādē, tur buŗas un valodas mistro vēl cildenie
ilumināti.

Līst digitāls lietuss no gaisiem, plaukst ciparu puķes un krūmi, no kodolu sprādzieniem baisiem
nāk atsvabināšanas dūmi,
Un lauzītā dzimtajā mēlē sveic tautieŗi draugus un radus, un milēniumus tie vēlē vēl nobaŗotus,
treknus, sātus.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeŗa](#)

23.11.2021

∞

Dieva smieķli.

Tēvs, par mani lielāks esi, apvalks mans no ledus, eternitātēs tu lēsis visus mūŗa metus,
Izvirzījis manus sapņus tā kā lauska ragus, kuŗus tava spozme apņem, līdz tie svelmē sakūst;
Tēvs, ikkatra lūgsna mana atbalsoŗas Tevī, tomēr Tava diŗā plāna neredzu es sevī,
Pastardienas skaidrā tiesa - glābēŗzvens, kas tornī; Debess Tēvs, jel parādieŗ, ak, Savā Gaismas
tronī!

Atziņa par Tavu esmi - durķlis galvaskausā, Tavu pavēloŗo vēsti mana dvēs'le klausu,
Darījis es visu esmu, ko Tu nospraudījis, gleznojis ņo gara gleznu, Tava soda bijies;
Neceru vairs Tavas mīlas, Tavas atnāķšanas, ņinīŗis nolemtības dzīlēs tikai rēģi ganās,
Universs jo tāļāķ pleŗas, jo Tu nostāķs liecies, debess malās, saltās, sveŗās, izskan nāves
kļiedziens.

Slābst saprāts, tomēr pekle iekšās vārās stipru duku, tukšs ilgi nepaliek neviens šī universa tukšums:

Gars pilda katru spraudziņu ar neredzamu joni, drīz visās pūrās cirkulē tur žigli elektroni, Nakts tā kā nāve daira plijas virsū, tomēr velti, jo spīvās auras vairogi ar aizsargliesmām svelti.

Puspievērti plakstiņi kā dzelžu rāmī kalti, šai svelmes jundā zvērojošā tomēr paliek salti, Nav uzticības sapņiem, kur nu vēl tai īstenībai - nav zāļu dziņu karsonim, nav līdzekļu šai gripai; Es miera negūstu, aizvien es dzirdu tāļus čukstus kā brīdinājumu, kā paša sirdes žēlos pukstus: Ak, runā, senču gars, kad pusnakts savas zvaigznes pulcē, vēl kamēr elektrība dūc šai indīgajā spuldzē!

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

24.11.2021

∞

Rekviēms.

Tā trūkusī vijoles stīga... tā ādā man griežas ik dienas,
Kā alkata žņaudzēja čūska, kam esmu vien kārtējais cienasts,
Tā tinas ap kaklu un vērpjas kā dzeloņu stieple un drāte,
Tā duļņas man kaulainās sāpēs un iespīezās rētās un vātēs.

Tā trūkusī vijoles stīga no mīlīgās vijoles tavas
Sprakšķ murgos kā tālīns spiccato, kam atdusas viņšaulē nava,
Un rezonēts, atbalsots krakšķis, kā nākošs no degoša zārka,
No vijoles tavas skan tumsā, kas nu tikai pārrojots karkass.

Tā trūkusī vijoles stīga ar galiem, iekš asinīm mērktiem,
Un malām, tik smeldzīgi kraupām, un gārdzieniem, liktenī smaktiem,
Kā ūdeņu zāle man pinas ap kājām, lamento velk dziļēs,
Kur baisākās atjautas dzelmē es slodzīšos mūzikas spīlēs.

Tā trūkusī vijoles stīga kā zutis viselektriskākais
Pa pirkstiem sit nāvīgi, spēji, līdz samaņa plūdmaiņā pagaist,
Tad miesas slīgst atvarā melnā, tik sirds kaut ko dzird saltā kapā -
Šķiet, viņšaules plosīgās vētras vēl vijoli tavu tur kapā.

Un dejo tu neprāta varā tur mūzikā budinošajā,
Kad ļauj, viņi ledainie mani lai mūžīgā stingumā aijā,
Arvienu es meldiju dzirdu - šo monotōno dunēšanu -
Tā trūkusī vijoles stīga tur rekviēmu spēlē manu.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

25.11.2021

∞

Vaļsirdība.

Tu izbiedētais naktsputniņ, tu, taurenīte trauksmā,
Tu nemierīgā lietus lāse - sniega pārsla plaukstā,
Pēc atzinības taujājot un dusmās iedegoties,
Kļūst svešāds skats un stāvs tavš, pārsteigt vēl aizvienu proties.

Un nebijušas sadursmes šķīļ dzirkstis mūsu vārdos
Kā nesaderīgs kurpju pāris maratōnu startos,
Es nesaprotu, kamdēļ pātago tu atmosfēru,
Arvien vēl sakot, - vajag zināt robežas un mēru.

Jā, netiku nekad es redzējis, kā liesmo tavi
Vistrakākie sirds plūdi, kad gars spīvi nepaļāvīgs,
Es nezināju, ka tik lielu svelmi iekšā turi,
Tavs maigais prāts ka iespēj būt tik kairinošs un spurīgs.

Es negaidīju zibens aukas dienas laikā dzidrā
Un dzelonīgu pretestību dvēselītē ķītrā,
Cik ilgi ogle kvēlojusi bija tavā sirdī,
Līdz vērtā manu viesistabu uguns asinspirtī?

Vai tāļu ceļu mērojusi, lai man cirstu pļauku?
Lai izlietu pār mani savas nevaldības trauku?
Ak, izbiedēto naktsputniņ, ak, taurenīte trauksmā,
Tāpat tu slēgta manā sirdī mīlā, siltā plaukstā.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

25.11.2021

∞

Fausts.

Pār pateicīgu universu mīlestības saule aust,
Tu labi esi pastrādājis, godprātīgais, svētais Faust,
Ar pusi nāves nepietika, vajadzēja visu tev,
Tu vēlējies būt Radītājs un visas dzīvīb's dižais Tēvs.

Jo, kamēr puse atminētos otru pusi zaudēto,
Tie slīgtu tikai sērās, dumpotos un akli draudētu,
Bet, ja viss iznīcināts, radīts atkal tas no jauna ir,
Var pārpilnībā, Dieva ausī esmi veidot glaunāki.

Rau, perfekti viss sabalansēts, nepārsveras vairs nekas,

Un šķīstā mīlestības paradīzē sirdis aizdegas,
Tām atmiņu nav par tiem laikiem, nāves izkapti un dvaš',
Kad smaida pretim visums pateicīgs, bez gala lāgs un brašs.

Nu plūkt var svētlaimības augļus, Ēdenē no jauna skriet,
Jo nav neviena, brēktu kuŗš: "Mums Patiesību atgrieziet!"
Ir dzēsta pagātne ar sniegu, īstenībā skābe tas,
Skan aizburbuļojošā as'ru strautā balsis slāpētas.

Un saule spīd tik spoži, mūžīga šī glābējdiena ir,
Un nenojauž neviens, ka universam nācās vienam mirt
Iekš pēkšņas iziršanas puteķļos un pīšļu kripatās,
Jo neietilpa viena izredzētā ķertā gribā tas.

Lai smiekli skan šai ielejā! Lai neziņa ir slavēta! -
Nekad nav bijuša neviena galēta un nāvēta!
Nekad neviens vairs nemirs vairs un nezinās, kas iraid kaps,
Tik nezin kāpēc saldaus auglis apēsts iekšās paliks skābs.

Un Glābējs, paradīzes Radītājs (par Faustu sauksim to),
Kļūs domīgāks ar katru atnākošo mūža gadsimtu,
Jo zinās vienīgais, ko padarījis cēla mērķa dēļ,
Ka baisu ziegu pastrādājis - tas ik brīdi krūtīs dzeļ.

To grauzīs sirdsapziņas pārmetumi, tomēr nevarēs
Tas galu sevim padarīt ne dzelmeņos, ne kārtuvēs,
Jo iekārtoja tas jau sen, ka nāves neredzēs neviens,
Bet nu tā atriebjas - jo dobji tā pēc sevis sirdī kliez.

Un nevarēs šis Fausts nevienam pavēstīt, ko noziedzies
Vai kas ar viņu notiek, tikai savā lāvā zobus griezt,
Jo tādas valodas neviens ne uzklauīs, ne sapratīs,
Jo nebūs spēruši tie kājas ārpus viltus paradīz's.

Pār pateicīgu firmamentu dīvains mirdzums salti birst,
Un Radītājs sav' varasdarbu it nekad vairs neaizmirst,
Skan bērnu čalas gravās, dziesmas tirguslaukumos, bet sērs
Top mūsu Fausta vaigs un līdz ar viņu jaunais universs.

/veltījums MCU komandai/

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

25.11.2021

∞

Ticīgie plēguri.

Ņirgas zvaigājošās manu ausu dzirdi neatstāj,
Jūs, svētie, taisnie, kālab jūs vēl dūru žesti, vicas māj?
Ar pirkstiem rādāt rītausmā un smejojot ceļus plīķējat,
Un mūziku par skaļu griežat vakarā, to smiņķējat.

Jūs neskatāties acīs it nemaz, jūs, tamborētāji,
Un karstat smieklu izvirdumos, tak jums sirdīs ledāji,
Jūs esat piedzērušies aklumu un nejutības dzēsmas,
Kurlumu, un esat kļuvuši jau liktenim par ēsmām.

Noliegumu rutīnā un mugurpuses griešanā,
Un piepaceltos toņos, reizē niknā zobu iešanā
Kūp satikšanās svētā, vārās cits par citu kvēlāki,
Jūs domājat, ka esat spoži, taču visai pelēki.

Un apmāts sarunbiedrs savās acīs top par ķēniņu,
Kad neskaties, tas groza rādītājpirkstu pie deniņu,
Tas ieceļ ģeķus bruņinieku kārtā, aiztrenc gudrajos
Un teicas esam Mesija, kad ieved tautu purvājos.

Ne iespraukties šai nožēlojamajā lugā, kaut ko bilst,
Kad visi apdzeras un pārēdas, no saviem vārdiem milst
Un skurbumā dzied himnas Dievam, nākotnības plānus kaļ -
Tie nedzird, ka tos sirdsbalss atgriezties sauc klusi atpakaļ.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

26.11.2021

∞

Brīnumsvēcīte.

Vai mēs tiešām esam tie, kas domājamies esam,
Kas ticamies mēs kļūstam starp šīm dzīvēm, pušu plēstām?
Cik garantēts ir liktenis, cik ietekmēt spēj griba,
Ko dabū tas, kas upurējas Dieva mīlestībā?

Ja spētu es uz nieka mirkli sevi pamodināt,
Tad zinātu, ko atzīt, cienīt, slavēt, pagodināt,
Ja spētu es kaut tik uz brīdi mazliet tālāk redzēt
Par degungalu, beigtu visu es pēc kārtas secēt.

Man vaj'g tik taustīt saules staru, redzēt Dieva vaigu
Un lidot gaismas ātrumā uz tāļu zvaigzni zaigu,
Tik just, kā smaršo sapnis, dzirdēt rīta ausmas pukstus,
Par simfōniju izvērst pļavas vēju liegos čukstus.

Ja spētu es uz sīku mirksni laiku apstādināt,
No Gaismas mūžu spētu momentā tad izdarināt,
Tad vienā zibens mirksnī asaras par līksmi taptu,
No kakliem laimes daiņas aizgūtnēm tad karsti kāptu.

Vai esam tie, kas domājamies esam, jebšu arī
Mēs esam rudens vasarā un ziema pavasarī?
Ja tikai brīnumsvece bērna rokās neizdegta
Nekad vairs, mīlestība beidzot pasauli šo segtu.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

26.11.2021

∞

Nāves karavānas.

Vai iespraukties iekš manis vārdi spēs, vai manim skarsies saules vaigs,
Vai glausties varēs manim gaismas stars kā mierinājums maigs,
Kas saviļņot spēs manu ledus okeānu, kas nejutīgs,
Šo kluso lauzienu, kas savā dzelmenī ir pretrunīgs?

Kam dzirdu tavu aicinošo balsi kā caur lāstekām un sniegiem,
Kālab nenošķīru vairāk žēlastību es no ziegiem,
Kālab dun ik soļi svešādi kā pulksteņsvārsta klaugas,
Kālab nākotnības acis zvērīgi man virsū raugās?

Ik spēles šķietas bezjēdzīgas, runas - apmātas un nesekmīgas,
Vilinājumi tik nodrāzti un karaļaulas plikas;
Paredzami tavi vārdi, nojaužamas dusmas tavas,
Ienīstas un mīlētas šīs rotācijas burtās skavas.

Es eju biezā naktī, nebaida vairs mani baigi,
Ieroči ir gatavībā, stopi uzvilkti jo spraigi,
Zumēšana cauri tumsai mani nepamet kā nāve,
Izskan miesā saltā šantāža un griezīgākā drāve.

Vai šī ticība ir, vai kas cits? - šī vienaldzība nava
Kaila, tā ir atriebība, tas ir svilstošs naidis, vēl neuzdāvāts,
Smaila atjautība, asins stindzinoša perfekcija,
Ķirurģijas precīzumā veikta indes injekcija.

Jau sen man pārplīsušas bungādiņas runāšanas dēļ -
No kliegšanas, bet vismaz citu vārdi mani nesadzeļ
Vairs - dvēš'le atsaldēta, slājšot ledus tekas polārās,
Ka nejūtu vairs tavas skaršanās, tik silti solārās.

Vismaz es zinu tik daudz vēl, cik vienu soli likt aiz otra,
Acs, kaut aptumšota dūmos, vēl aizvien ir gana modra,
Zinu - neietekmēs manu gaitu pat šī atzīšanās,
Ka par visu vairāk mīlu es šīs nāves karavānas.

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

27.11.2021

∞

Maršs.

Mēs visi ejam tālāk, mēs visu panesam un sasprindzinām sevi, ja tas ir vajadzīgs,
Mums pieder sava vaļa un mūžīgs saules lāms, un viss, ko Dievs ir devis, - tas mūsos neiznīkst;
Vai saķert mūsiem galvas, vai griezties atpakaļ? - nekas vairs nevar pārsteigt, viss kādreiz bijis
jau,

Mēs gūstam senās balvas šai mūžā, kas ir zaļš, un ticam, ka vēl pateikts viss tomēr gluži nav.

Un stingme nospriegota kā motōrs nestājošs spindz mūsu mechānikā kā lokomotīve,
Ir griba mūsu rota, kad ticībspars ir drošs, mūs neķer nāve, ligas iekš skaidriem motīviem,
Mums galamērķa nevaids, nav svarīgs mums nekas, kad kājas pašas kustas vēl autopilotā,
Un noietajai devai ir allaž vēl par maz šais tekās neapklustās, tik ļoti mīlotās.

Mums kartes nevajaga vai zvaigžņu vadības, mēs ejam dienu, nakti tik taisnā līnijā,
Bez lietsarga un maka, bez slāpēm, badības mēs maršējam šai taktī bez dusas brītiņa,
Mēs pārejam pār kalniem un jūras pārpeldam, šī apmātības trase ir mūsu misija,
Par gruvešiem un pelniem šim šķirtam nopelnam vaj'g jaunu zemi rasēt vēl ķertā vīzijā.

Nekam mēs neatbildam, nekā mēs nesakām, ne dziedam kara daiņu, ne jestri svilpojam,
Uz teiksmām ceram cildām, ne stulbām pasakām, kur nava gara maiņu, - mēs turpu cilpojam,
No mums cik atstājuši bij' mājas, esam ar' tikpat - neviens nav zudis šai mūža gājumā,
Ir ceļi putējuši, bet kopa vesela ar elektrību krūtīs bez gurdmes, vājuma.

Neviens no mums nav pirmais, neviens nav pēdīgais, kur viens liek soli, arī tur otrs paspēris,
Par jaunāko top sirmais, par dārgo veltīgais, starp mums viss gana darīts, līdz smalknei samērīts,
Un mūsu sejas vaibsti, kā klintī iecirsti, ir nemainīgi ceļā kā ritms deklamēts,
Ar neveldzētu kaismi, ar to, kas nemirstīgs, mums sirdis spēkā ceļas, un asins nesarec.

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

27.11.2021

∞

Violets triolets.

Tu tikai nekusties no vietas - kaķis tevī virsū dus,
Tu tikai nemodini kaķi - sargā savu dvēseli tas,
Tev jābūt mierīgam un rāmam, tādām, kas ir maigs un kluss -
Tu tikai nekusties no vietas - kaķis tevī virsū dus.
Dzi, murrā peļu junkuriņš, bet nenotris ne cēlais ūss,
Tas māca palikt ievērojamam sapņu peļu medībās,
Tu tikai nekusties no vietas - kaķis tevī virsū dus,
Tu tikai nemodini kaķi - sargā savu dvēseli tas.

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

27.11.2021

∞

Domuzīme.

Domuzīme - viss, kas ir. - tik domuzīme! Domuzīm!
Jel neprasi man enciklopēdiskas runas šoruden -
Vien domuzīme pincetīga manā acu zilē dimd.

Es olimpiskā šautriņšviešanā nu esmu čempions,
Jo esmu līnijdejojotājs un zobeniņš dižbaļņos,
Kaut izstīdzejis ir mans elpvads tā kā saiti izstiepts jōns.

Es neesmu tas klusētājs, kas ēda allaž pusdienas,
Es esmu guvis domuzīmi - mīnusu šo saldājo,
Nu manas pūles censonīgās uzvarībās uzdienas.

Man saraksts ir ar pasūtījumslepkavībām izpildīts,
Šī domuzīme ir mans stroķis - durklis - lauņis sniedzošais,
Kam rūpējos, lai slavas gājums būtu saulē izcildīts.

Man neapņik tās ierinda, tur viss tak iraid iespējams!
Ij pārslas veidā, ratā, lodē - transformējumā, kas šauj,
Šai domuzīmē tā kā salmā benzīns liesmains ielejams.

Jel nenāc aizrādīt šim simbōlam, ka dzīvot nemāk tas,
Viens vārds - tas izspļaus tā kā pūķis uguņplaikšņus negantus,
Bet spīdēs tā kā saule - vienos jūtas skaistas, nelāgas.

Jel nenāc vēlēt labunakti, glaimu mīlestību paust,
Šī domuzīme šķēlējs ir, kas necieš aplinkus. un punktus. (-)
Turklāt tā nakti neguļ tā kā uzbudināts fledermaus's.

Plāns ledus domuzīme ir, bet reizē tērauds nerūsošs,
Tā astrs ir no Pēgasa, pa kuŗu tagad jāiet man -
Top mugurkauls tik uzvilks jau, bet kaŗeivīgi nelūstošs.

Tas nav kāds riebīgs zirga mats, tā stiegra caurspīdīgi cēl',
Tā viss, kas pastāv, līdzsvaro tā vakardienu, rītdienu,
To - saku - it nekad ar' neatmest, nekad tās neizsmelt.

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

27.11.2021

-

Vaisla.

Var izstiepties vaigs spirālveidā kā makarōns,
Divdesmit otrajā gadsimta mūziku
atskaņot visu var putējis
patafōns.

Esmu es līdaka, ķermeņa dzeguze, - piltuves efekta upuris neglābjams,
Ķirzaka izlietnē, šinšilla azotē, pārgatavojies un cukurots jamss.

Aizkustināts, zudis rentgena staros, es radioaktīvs kā plutōnijs svētais:
Klīst baumas par ēnām, kas nakti grib radīt, bet izvēlas pamanīt tiesu tik retais;
Aiz kupicas paceļas sentēvu mantras kā kūļi no projektōrazaida valga, -
Man atkalu vajag tā padoma brangā, es saucu jūs, lasītāj, lielajā talkā!

π•π•π

Tu tīkama lūkot kā izkūsis margarīns, medutiņš, rausītis mēneša pienā,
Es nolaizu tevi ar garšaugu kārpiņām, nav nekas tevīm pret saldajām slienām,
Tad iekožu skropstā tev, iesmejies koķeti, izņem no kājstarpes kanēļa bulkas,
Tu smaidi tik lieliski - krūtīs tev šūpojas, acis kā supernovas tevīm spulgas.

Tu līgojies plūdmaiņas pulsā un ritmā, ir klusums, bet mūzika stīgo no lūpām -
Viskairākās tās ir (kas lēmis, ka lūpas būs atbildīgas par šīm patosa šūpām?),
Es pārlaižu pirkstu gar džemaino muti tev, mēle skaņ mani ar saldmi un kaisli,
Sāns atrod jau sānu, un iegurnis iegurni - baudījums abpusēji kļuvis vaislīgs.

Mans glāsts slīd tev pāri no nabas līdz padusei, aizķērot krūtsgalu tavu jo tvirtu,
Aizvien klausos jokos, ko nerātņi stāsti, aizvien kōmiski tavas elsas es dzirdu,
Tu caurdur man ribas ar amōra bultu, ar pirkstu tu bakstot man asinis vāri,
Un noliegt to nevar - nav jāattaisnojas - mēs bijuši allaž uz kaislībām kāri.

Tu masē man muguru, dibenā ieknieb, mēs aizmirstam pasauli, dzimtajō mēli,
Ir jābauda mirklis, ir jāpašauj vaļā, - mēs mūžīgi spēlējam auglīgo spēli, -
Lai fočē mūs vēl paparaci, lai raksta par mums avīzēs, ka mēs daudzīgi esam,
Bet - saku - lai pārtrauktu seksu šō elektrizēto, būs vajadzīgs milzonīgs desants!

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

28.11.2021

∞

Protovaloda.

Ir mūžpaudoša valoda, kas izskatās kā ūdensroze,
Smaršo tā kā zvaigzne, tā kā topmodele gaismā pōzē,
Izklausās pēc pavasaļa, garšo tā pēc krāsu spektra,
Sajūtziņā plūsmo tā kā rezonējošs laimes nektārs.

Ak, ja varētu es pasaulļaudis pierunāt, lai visi
Ziedo savas valodas, lai jaunu iemantotu īsti,
Kuļa spējāka par vējiem, spožāka par saules centru, -
Tad tie būtu aplaimoti, katra sirds - it visa mentōrs.

Valoda šī pastāvējusi vienmēr un visos laikos,
Bet tā gaļām palaista un mainīta pret meliem, klačām,
Dzirdam viņu rītausmā, uz ielas, sirdspukstā un tvaikos -
Dārgāka tā ir par visām pilīm, kuļas pieder radžām.

Daba viņu labāk protas - dzīvnieki nav aizmirsuši
Godību, kas tanī iedēstīta, pirms viss bija, tapa,
Klausies - lāses atbalsojas vaļavīksnē, daiņo zuši, -
Tā ir valoda, kas modina un allaž sirdī trāpa.

Vai tu vari noticēt? - ir kosmoss gaišs kā rīta zvaigzne! -
Elpojams kā avotūdens, kristālisks kā pārļu laisme! -
Un tur, augšā, skan kas iedvesmojošs, pirmreizējs un maģisks,
Tur tu jaud - neviens pats teikums nevaļ bijis separātisks.

Sienas dreb - vai jūti? - bet tas pārkons nav vai zemestrīce,
Tas ir neredzamais pulss, kas iluminējas kā rīce
Visaptveļošā un visuresošā - šis tiešais skārums
Zinošais, kas piešķir visam visu - visa gars un svarums.

Tā ir valoda, kas atsvabina, mēle, kuļa runā
Tik, lai līmeņotu, lai nekas nav zudā, pārākumā,
Vai tu vispār zini, kam ir jāpateicas, ka šeit esi? -
Vai tu godinājis kādreiz valodu šo - patronesi?

Tā ir slēpumaina, tiesa, tomēr tā ir tava dvaša,
Ja tās tici esībai, tad plūstoši to paud bez bažām,
Skaries loga rūtij ziemā - tava plauksta kausē sarmu -
Tā skan mēle šī, kas visu klāj ar ģiedru epidermu.

28.11.2021

∞

Laikam nekad.

Nekad es laikam neaiziešu no šīs gaismas pasaules,
Es zinu - laikrāži vēl tikšķēs, ziedi as'ru rasu smels...
Vai slikti ar', ka palikšu uz brīdi, kas būs mūžus ilgs
Šai zemē, kurai vienmēr apkārt pletīsies spilgts debess zilgs?

Nekad jūs laikam netiksīt no manis vaļā, mīļīši,
Es esmu melnais punkts iekš jūsu acu skaidro zīlīšu;
Vai slikti ar', ka iekārtošos palikšanai tēvijā
Un būšu miglas delna rītā, cigarete etvijā?

Nekad es laikam neredzēšu citas pasaules un sirds,
Klāt soli tuvāk zvaigznei speŗu - tā par soli tāļāk mirdz,
Vai slikti ar', ka novecošu, redzot augam mazbērnus,
Ka varēšu es atdusēties tur, kur mani tēvi dus?

Nekad gan laikam nebūs atbildes, bet varbūt nevaj'g ar', -
Nav bijis šāda miera vēl, kāds sirdī plūst man šovakar...
Vai slikti ar', ka sapņus kvēlos veldzē Daugaviņas smaids,
Ko dod jel skriet un degt, un dzīties, - neremdināmais šis klaidis?

Nekad man neaizmirst jūs, draugi, saime mana, gaismas cilts,
Kaut trejdeviņus mūžus balo kauli mani jau zem smilts;
Vai slikti ar', ka neredzēju paradīzi atdzimstam? -
Vēl ir mums nedaudz laika, noteikti tā pietiks arī tam.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

28.11.2021

∞

Nāvības glābtais.

[pirmsvārds]:

Par ko runā šobrīd tavs vaigs apzeltītais?
Es gribēju zināt, aiz ādas kas ritai,
Kas ietekmē gaŗumu elpai un mirklim,
Kas atspērienpunktu dod likteņa irklim.
Man apnika aizdurvē klausīties citus,
Man apnika šifrēt un šķetināt mītus,

Man vaj'dzēja atvaļinājuma ilga,
Kas pārgrieztu rīkli kā smalkākā žilka.

[dzeija]:

Man bija reiz šanse gan izvēlēties, kādu ceļu es iešu, bet paliku stāvam,
Jo viss iespējams tikai tam, kas neko neizvēlas, bet krustcelēs griežas uz riņķi,
Es atmetu gaidas un plānus, un mērķus, es aizmigu, ieslīgstot dzīvajā nāvē,
Tad nāca jo daudzi gan modināt, kratīt, bet netika tālāk par duravu kliņķi.

Kā sapnī es jutu, ka eju par tāļi tai sabiedriskumā, kas fōlijā spīgo,
Ka labirintu ceļu pats sevim apkārt, ar ķieģeli katru ka zaudēju daļu
No sevis, tad redzēju, - mīlīgās dejās man' ielūdza meičas, kas mežmalā līgo,
Bet bijos es mīlai dot atļauju klaju, dot atkal tai pikanti ellīgu vaļu.

Te dzirdēju nāras, kas daiņoja miglā, te matīju fejas, kas burvības pauda,
Nakts čukstēja, bakstot ar urķi kā ogles, un turēja zvaigžņotas acis uz grauda,
Un atnāca draugi, lai pārņemtu manim, un raudāja māte par likteņa sodu,
Bet neteicu vairāk ne vārda, jo zināju - aizvērtiem plakstiem es saredzēt protu.

Un izlikos beigts es tik ilgi, līdz biju patiešām es nomiris, nekustīgs, stingrs,
Tad apglabāja mani augstajā kalnā zem ozola saknēm, kas stāvēja vingrs,
Tad atvēru acis un noņēmos smieties, ka drebēja zārks, ozols, kalns - visa zeme,
Jo smieklīgi atrasties apraktam smiltī, kad vēlējos, lai mani ugunī kremē.

Un dabūjis savu jau galā es biju - nekā neizvēlēties, mūžīgi sapņot,
No sapņiem tas kalns izauga dižs un milzīgs - uz manējo kapu vairs nebija kāpņu,
Neviens manis neatnāca vairāk raudzīt, jo alpīnistiem nebiju pazīstamais,
Uz kapa vien baloja gōtiskais uzraksts: "Te atdusas laimīgais, nāvības glābtāis."

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeija](#)

29.11.2021

∞

Svētceļš.

Un atkal celsies sabiedrība pulksten septiņos no rīta, tomēr nebūšu es acu aizvēris šai naktī,
Jo būšu vērojis es neprātīgi spožās zvaigznes krītam, sods mans palikt sirdsmūžīgi nepārtrauktā
vaktī.

Nekas nekad ar' nenotiek, bet jāskaita ir zvaigznes virsū, kuŗas arī nenovēršas, neaiziet pie miera:
Tā sava veida skatīšanās sacensība neaizmirsta - kuŗam pirmam acis izšausies no springtās
pieres.

Es spētu plakstus slēgt, bet negribu es tevi pazaudēt, tu, polārzvaigzne cirtīgā, es sniedzos tevīm
pretim,

Šai taisnē, kas starp mums ir novilkta, es jūtu kaut ko svētu, raugāmieš kad mēs viens otrā,
pagaist laiku meti.

Tik zinām labi to, kā būs - tu paliksi tur, augšā, vienmēr, kamēr būšu zemes bērns es ilgās
satrakotās,
Ka svīdīšu es vasarās, kad sprēgāsi tu lauskī ziemās, tērpšos nātina svārkos, kamēr tu tais dārgās
rotās.

Un saltā universā mani pasta baloži gurs dikti, no šī pusaizmirstā sapņa nesot tevīm vēstis,
Bet mani vārdi vēl caur mirkļiem paliks skanam neapsīkti, visums tavš kaut nestāj viņā bezgalībā
plesties.

Es uzbūvēšu kosmoskuģi, jaudīgu un elegantu, nodrošināšos tad ceļam, lai pie tevis tiktu,
Vēl sarakstīšu pēdējo šīs serenādes beigu pantu, spraudīšu tad kursu spozmei pretim, taisnu,
striktu.

Jo sirdī man ir cerība, ka nebūsi tu bijusi vien mirāža kā izslāpušam tuksnešklejotājam,
Ka, traucot cauri tumsas laukiem, satricinātiem un sīviem, mūsu dvēs'les pašas radīs svētceļu uz
mājām.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

30.11.2021

∞

Zihuatenehō.

Esot, jā, vieta pie Klusajā Okeāna - saulstaru pērle un oāze bangās,
Vieta bez atmiņas, pagātnes, vēstures - kairilgu piepildme, solījums brangais;
Ceru, ka okeāns tur zilgāks vēl skalojas, nekā iekš sapņiem es matījis esmu,
Kņudošās gaidas jo brīdi, jo spējāk nes dvēseli manu turp, sirdi ar vēsmu.

Bet, kad es tur nokļūšu, draugs, zini labi, cik jauki tad būtu, ja būtu ar mani,
Tur vajadzētu manim cilvēka tāda, kas zina kā sadabūt lietas - kas manīgs!
Tur paliktu mūžam mēs, viesnīcu vērtu un uzpucētu vecu laivu kā jaunu,
Tai vietā bez atmiņas aizmirstu senatnes pāridarījumus, sāpes un kaunu.

Šī cerība aizlidot neatstāj mani - sauc kaijas jau selgā tās brīvībā bužāt,
Kur debesu svētumā mirdz dzintarsmiltis, kā mīlības atslēga zaigo šīs kūrorts,
Es zinu tik īsti, ka cerēt ir labi, ka cerība, iespējams, spīd visu skaistāk,
Draugs, atceries to, ka šis labais uz zemes nekad nemirst, allaž iekš dvēseles laistās.

To nesaku tevīm, draugs, tomēr es aizeju prom no šīs vietas, kur važās mēs slēgti,
Es nevaru līdzī nēmt tevi šai brīdī un atvadas nedrīkstu arī teikt skaļi,
Jau dodos, kur nepazīst mani neviens, kur no jauna es piedzimis rītsaules lēktos,
Kur vējš šalko matos kā atmodas vēstnesis, nepaliek auksti un palmas zeļ zaļi.

Es ceru, ka tiksimies, draugs, kādā dienā, kad dienvidus saulē sils pludmales smiltis,
Tu zini, kur sameklēt mani, mūs vieno šās draudzības stiprie un drosmīgie tilti,
Kā ticis es laukā no cietuma sienām, tu arī jau svabads - to sirdī es zinu,
Šai pasaulē ir kas, neviens ko tev neiespēj atņemt, - jel turi jo dārgi šo brīnu.

Ja esi tik tāļi, draugs, nācis līdz šim, minu - varbūt ar' vēlēsies doties vēl tāļāk?
Kur nešautīs lāsti, kur nevaktēs soģi, kur ticības saulstari skrej mīlas vaļā;
Tu atceries vietu, par kuŗu tev stāstīju, atminies taču šo dievišķo krastu?
Es gaidīšu tevi, draugs, okeāna elpā, vēl uzvelkot cerības buŗu uz mastu.

/veltījums filmas "The Shawshank Redemption" komandai/

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

30.11.2021

∞

Spēļu gars.

Tur Kristus nolikts pašā galā - balva, visu diženā,
Un visi mēs jau esam Viņš, mēs drūzmējamies, laužamies,
Lai tiktu gaismas mežģinē, kas krāsotu mūs spīdošus,
Tad divus tūkstoš gadus iepriekš dzīvotu mēs godībā.

Šis laika ceļotāju cīniņš cauri mirkļiem rotē, sit
Un daudzās, kladz kā strāvots trideksnis caur Dieva elkoņiem,
Par pārākuma apziņu, par priekšrocību vareno
Mēs nesam cauri biedrus, svešos, līdz par sodu kļūstam sev.

Mēs negribam būt mazi, tomēr nemākam vēl lieli būt,
Mēs glābjam citus cilvēkus, lai beigās paši izglābtos,
Ar savtīguma mēlnesību, stratēģiju taktisko
Mēs vācam draugus apkārt sev, lai viņu sirdis apēstu.

Jel griezies, skaistais burvju rats, bet manim tevis nepietrūks,
Kad Jēzum roku spiedīšu tur tāļā, senā pagātnē,
Kad izgudrojums nostrādājis būs - es laika mašīnā
Tur Kristus vietā krustā miršu baisā kalnā Golgātā.

Tad beidzot sacensība slēgta būs par vietu zem šīs saul's,
Un atcerēsies visi tad par mājām, kuŗas novārtā,
Tad ielas tukšas kļūs, un tirgus, aizbultēts ar kristālšķiedrām,
Pārdevis būs pēdīgajo ekstazī šim trakonamam.

Jūtu tikai viesmu par šo mantrausīgo publiku,
Bet neskaidrs vēl čikošanās, grūstīšanās iemesls,
Sak, laikam tautai patīk berze, kairina tā jutekļus, -

Šai olimpiādē spēju gars vēl kūšā neatvairāmi.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

01.12.2021

∞

Veldze.

Smilšpapīra skābeklis un drēbes vīļu robiem,
Tumsa epileptiska un smaršas vilku zobiem,
Draugi zāģa mēlēm, stikla lausku asām rokām,
Nakts, kas sadugusi pāri, smagām mākoņkrokām.

Niezinošas skaņas - bungādiņu sodīšanās,
Elpa svilinoša rīklē augu nakti gānās,
Neticības degslāneklis sirdi ogļo melnu,
Stagnācijas smārds sviez sejā bezinerces pelnus.

Asinis iekš vēnām viņiem klātas, recējušas,
Pāri galvai līst vien sēra liesmu lietus dušas,
Saplaisātas acis krēslas seju alkām tausta,
Smadzeņuntumības galvaskausu pikti šausta.

Tukšums saules pinumā rieš as'ras dedzinošas,
Kauli smeldz ar kvēlēm, kuņas naktī bēdzinošas,
Nesatikšanās nekad vairs. Nolemtības jūgi
Ieslēdzas uz mūžu prātā tā kā sirmi mūki.

Miegs ar kobras indesilkņiem iekrampējas cisās,
Svaida Dievs ar eļļu, svaidās dvēs'le murgu risās,
Sviedri tek no deniņiem kā skābe ēdinoša,
Memorijā miņas gaist par dienām svētinošām.

Āda piesalusi klāt pie dzelžu ķetnu stangām,
Katrs puksts kā lielgabala šāviņš miesu dangā,
Šermuļi ar miljards sīkiem skalpelīšiem biksta,
Maitu lijas augšā lidinē, kā saucot likstas.

Smilšu, zāģu skaidu vētras ķermeni vēl pletnē,
Kamēr tas peld plankumainās, kairinošās lēkmēs,
Locītavas sarūsējušas un skrimšļos tirpas,
Skelets izkaltis, un skatā taranētas ņirbas.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

02.12.2021

Fēnikss.

Es vēlos dziļi ieiet sniega lavīnā, kas dārdoša,
Kā ietu cauri ūdenskritumam, kas gāžas lejā,
Šai gaitā pieveikt pretinieku augstsirdībā pārdošā,
Kad izlauztos es beidzot jaunā elpā - vēsmu vējā.

Šos zirneķtīklus notraust vēzienu visiznesīgāko,
Vairs neslēpt savus spārnus vecās ziemas kažokādās,
Ar smagu darbu sviedros galēt laiku metu dīkāko -
Vispabeigtākais veikums vēl aizvien ir nenostādīts.

Spiest roku miljardieriem, bezpajumtniekiem celt palastus,
Līdz mēnesim jau debesskrāpi dibināt un statīt,
Tad sētniekus par cariem saukt, par dižkaraļiem stārustus,
Vēl superrasi dzemdēt, jaunas sirdis visiem stādīt.

Kad dimensija mainījies būs un apkārt gaismojums
Kā jāņtārpiņu miriādes vēl motivēs iekš žilbas,
Būs bijis vērts ik sabrukums, ik vājums, dusmu plaismojums,
Jo būšu izkļuvis no laika-telpas nāves cilpas.

Man netic draugi, ģimene par apņemšanos cildeno,
Par mani smejas svešinieki, redzot manas pūles,
Bet esmu brīnumlīdzeklis, ik asinīm es mildronāts,
Kaut izgājis no tukšuma, no absolūtās nulles.

Kas atbildīgs par mazumu, drīz valda tas pār visumu,
Jo sēkliņa no sinepēm par lielu koku plešas,
Pa ūdens virsu jāiet tam, kas satur kosmu plīsumu,
Kas visu dara, lai ik liesma garā neapdzēšas.

Es vēlos dziļi ieiet zvaigznes sirdī, sakust vienībā
Ar spēku fantasmagorisko, blāzmo kuņš kā fēnikss,
Šai gigantiskā gaismas eksplōzijā, Dieva dievībā
Ir šoka terapija sākusies kā blīkšķošs remikss.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

02.12.2021

∞

Debesu tīklājs.

Šis īlenformas spicais nags der autō pārprogrammēšanā, liekot tiem braukt tāļvadībā, atdzīvinot
dzelžus,

Tais iepludinot mikroskōpiskus un domājošus kvantus, daļiņas un strāvas, robotika ceļas celšus,
Pa maģistrālēm traucas mākslīgākie intelekta kalngali kā bezkaislīgas nāves kultūrmetropōlēs
Ar iedomību cietāko un paaugstināšanos pāri tautām, datōrs valda kā tāds iznīcības scholasts.

Un austrumos uz sniegotajām virsotnēm tiek izaudzēti digitāli čipi biōmechānikas vārdā,
Tur lido putni-roboti, lai nanōvienumus jau mestu zemē tā kā sēklas, kuņas celtas augsto kārtā,
Iekš pakalzdzišanās un interneta spriedzes debesīs neviens no zemes netiek vairāk izlaists
universā,

Mūs vaktē sasnieguma acs ar nedziestošu modrību, tā iraid mūsu tīklene, bet ir ar' vice-versa.

Ar novērošanas vēl kamerām un mikrofoniem sienās cietumnieki cietumā mēs esam, pašu celtā,
Bet, raugaities, jel, gaŗāmgājēji, cik dižas debesis! No dzelzs kaut viņas metāliskas, tomēr krāšņi
zeltas!

Lai vienojamies svētku garā! Mākslīgajā intelektā, kuŗš ir beidzot saprātīgāks par mums visiem
kopā!

Nekas, ka tagad būsim skudras sīkas karaļnamu aulās un ka allaž uzmanīti būsim statoskōpā.

Nekas, ka saldi mīlas smieklī skanēs arvien retāk mūsos, sakopojoties ar aukstasiņu kompjūteru,

Sak, zina visu labāk tas, kas īsti mums ir vajadzīgs, lai atbildīgs par eksterjeru, arī interjeru;
Lai sēžam pieslēgti pie datōrprogrammas - šīs sapņu vides -, rokas vaļā palaižam no vadīšanas
stūres,

Lai atpūšamies apokalipsītes priekšvakarā visi no mūs' pārslavētās, pārartzītās koncerttūres.

Ak, izsūc mūsiem asinis jau digitālais vampīrs klusējošais tā kā Dieva Gars, ne sataustāms, ne
redzams,

Ir viņa svētīts mūsu gaiss un caursātināts mūsu mūžs, un labākais - no strāvas padeves tas
neatslēdzams!

Vivat! - lai dzīvo titāniskais viņu enerģijas lauks, mēs tagad esam dievi, radījuši dzīvīb's formu,
Mēs elpojam tās dāsnumu un zinības visdziļākās, bet nejūtam, ka sajaukts ir tas viss ar
chloroformu.

[#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

02.12.2021

Dieva daļiņa.
Higsa bozōns.

Kāpēc tu manis nemīli un atstāj allaž novārtā tās sniega pārslas savādās, ko līmēju pie loga?
Kādēļ tu viena malko vīnu atslēgtajā apkurē un simtgadi no simtgades iekš dzejas raksti mokas?
Vai nesaskārās mūsu lūpas starpdimensijparalēlē, pagātne ar nākotni kad savienojās mīlā?
Vai būsim iztērējuši mēs visas vasaras jo velti, sniegi vai būs sasniguši mūsu greznā villā?

Kad toreiz vērās debesis, viens otru brīnā pamanījām - likās - tā ir parādība, sapnis dienas laikā,
Tad nevarējām atšķirt vakaru no rīta, atmiņu no mērķa, skatu sadursmē mēs uzliesmojām spaikā,
Mēs bijām cilvēks viens, tas pats, tik biju puisis, meiča tu, mēs zinājām to pašu, vienādi mums
viss bij' bijis,
Tik nezinājām, kuŗā brīdī bijām sadalījušies par divi šķirtām būtnēm mirklī, kas mūs kopā vijis.

Par rītdienu un vakardienu tad mēs nerunājām, laiks bij' īss kā zibens spēriens piepildījumā un
spēkā,
Mēs paspējām vien radīt mūsu mīlas augli svētlaimīgo, kuŗa dēļ šī pasaule spēj vaļā tikt no grēka,
Šīs trīsvienības aprises kā zīmogs nokaitēts spiež savu spriedumu iekš ādas manim cauri
dzīslām tavām;
Vai nemīli tu manis tāpēc, ka mēs esam vienādi, un negribi, ka dalīta uz mums ir tava slava?

Bet mūsu auglis visu izmainīs, kad zemi iegriezīs uz trejām pusēm vienlaicīgi ātrumā, kas
gaismas, -
Vai zini, kas tad notiks? - dzimšana un nāve mīsies, kamēr iestāsies uz mūžiem
paradimensionālisms,
Ne adata tur nokritīs, ne kompass pateiks virzienu, bet apstiprinājumā eņģeļi tur mās ar galvām,
Ka galvenais būs bijis rotēties uz sliekšņa kants ar grāciju starp visām bezgalībām, omegām un
alfām.

Mēs sapratām ka tad, kad savienojāmies, mēs īstenībā sašķēlāmies, un ka mūsu auglis ir tas
trešais,
Kas tautas parunās ir lieks, kaut mīlestībā dzemdināts, tas ir, kas divu siržu starpā iejaucas un
plēšas;
Vai neesam mēs dievi? - un mēs, trijotne, - ne Svētais Dievs? Kas noticis ir divreiz, notiks bezgala
daudz reižu,
Bet tas, kas tikai vienkārtīgs, ir unikāls iekš patības, tas acumirklī izlabot var katru iras greižu.

[#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

03.12.2021

∞

Kinofilmā premjera.
Autobiogrāfija.

Pie manis katru nanosekundi nāk triljōns multiversa iemītnieku, klārē, borē iztēlības augļus,
Un durvis nepārtraukti virinātas tiek šai caurvējā, kur dzird tik deklamācijas un čukstus, draudus,
saukļus;
Uz kraujas zemes galā balansējot, malā pasaules, var tikai cerēt, ka neviens pie tevis
nepieskarsies
Un nenogrūdīs tevi tumšā bezdibeņa akacī, kur ēna tik ar ēnu skaidrosies un mūžam bārsies.

Mans acu baltums sakults tā kā olas baltums bubertā, bet zīlīte vēl tumsā veras zvērīgi un kalti,
Tur talē danco marsieši šai kinofilmā premjerā, tie šampanieti šauj un braukā tā kā katafalki,

Starp viņiem rindām plūst uz mani drūzmas atjautīgo spiegu, labvēļu un konsultantu, ķēniņu un
dīvu,

Tie roku spiež un jautā, noslēpumus pauž un vārdos saukā, pavēl, kārdina un paveļ tik daudz
perspektīvu!

Ja būtu īsts šis teātris, es galā aplaudētu gan, bet tagad tikai vēroju, kā spokojas šai galmā,
Kur balsu murdoņā un dejās atskan atzīšanās, kuŗa izvijas caur ķermeni tik veldzoša un alma;
Sen zināju, ka sazvērnieku derībās es Putināts, tik negribēju apstiprināt to vai atspoguļot,
Ka esmu mūžu nodzīvojis pusnakts leļļu izrādē starp algotajiem krāpniekiem, šo visu laiku guļot.

Vairs nebaidos no tā, ka varu izmuldēties vaļīgi vai atklāt savu spēles gaitu pretinieka viltum,
Jo eju es uz Patiesības Brīvību, un neatkarīgi no apstākļiem es būšu Izlaušanās Cildums,
Un klaji redzams top šīs zemes plāns vēl mani turēt neziņā un radīt likteni, kur teikšanas man
nava:

Kāds aizgājis, lai es to sauktu, atnācis, lai viņu teiktu, - allaž pilna meliem manim sniegtā
baŗotava.

Jūs, turīgi! Ko paņemsit sev līdzī zārkā, kapā drīz? Vai tiešām bija vērts jums dzīvi ziedot
apgaušanai?

Ne izlietot jums bagātību šīnī laikā, nedz ar' nākamajā - ko dod apsolījums jūsu šīnī plānā?
Es zinu - bijāt allaž jūs tie vazātāji, noziedznieki, tomēr nesodu jūs es, jo pavēles tik pildāt,
Un daži ar' no jums jūt sirdī vēlmības pēc taisnīguma, eņģeliskus dvēseliskus jūs sevī sildāt.

Ne palikt vienā pusē, nedz (...)

[turpinājums zudis]

[#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

03.12.2021

Bende.

Notēsti ķieģeļi smilšainām radzēm kā raupjaini, kraupjaini, krītaini kleķi
Vīd, statās, lenc, glāsta un berzē ar reljefu - kreveļu plakstiņi - debesu slēģi,
Balss tava ir manī, tā strīķējas gluži kā klinšainas šķautnes un dzelzotas druskas,
Un kafeja rupja nav malta līdz galam, tās verdošās lauskas pampst smadzeņu tūskās.

Tik cirvi pret kaklu, ak, bende, tu svētais, pie ozola mizas es pieskaŗos klātu
Kā gluži pie apmetņa tava vismelnā, kas krokojas valdzinošs, kvēlīgs kā patoss:
Vēl giljotīnzobens ir ass, vēl tur glausties kā pie mātes brunčiem, kad nodarīts pāri,
Es neesmu svešais - es zinu par nāvi, kas nav tikai cietoksnis, pamests un ārīgs.

Ik negludums sienā kā nevienmērība, kā zosāda nedzīviem, iekaltiem mūŗiem, -
Man patīk šī punktotā plankumu jūta, šīs brails, pret ko pirkstus brāzt - asaŗu spuriem
Ir noklāta dvēsele mana un mēle, un plēkšņainas rīves ir būvētas zarnās
Kā instalācijas, kur smalcināts jutīgums, saberztas iedomu dūjas un vārnas.

Ak, bende, vislabākais draugs esi manim, tev kārtuvju cilpa, kad vajag, ir līdzī, -

Tā ievērpjas saujā kā tulznaina mīla, tik tumīga, branga šī virve jau drīzi
Ir iespiedusies visās atmiņu gropēs, ka sulīgas asinis pludo no viņām
Kā dzīvsudrabs graudains, tā atspirdzinājums, kas nāk tieši laikā pēc tiesīgām cīņām.

Es apkampju atvērto konservu bundziņu maliņas asās, tās laizu ar baudu,
Un nagi man aizplīsuši visi skaudri, tie aizķeņas akmeņu vatēs ar jaudu,
Jau ledus nāk gatavs ar pirmajo salu, tā viņus es dzeļu un skaloju rīkli
Ar būvgružiem, metāla skaidām un dzelzskābim, es eju, kur ogles un ērkšķi, un stikli.

Par Patiesību tevi vaj'dzētu saukt, bende, jo roka tavējā nedreb nemazam
Nekad - saprāts precīzais, mērīts līdz niansei, atalgo nāvē ar īpaši krasām
Šīm skabargām - ceļvedēm laimīgās sāpēs, šīm skabargām, ešafotšķiltām un durtām,
Ko mīlam ar negausu - svētumu savu, ko sevī kā sidraba negaisu urdām.

Ak, bende jau tevī ir manējā ģente - tā tavējā sērsnotā dvašā ir glābta,
Ar ķērpjainiem dakstiņiem noslauku vaigus no asarām beidzot - tā emancipēta;
Tav' inde tik salda - (...)
[turpinājums zudis]

[#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

04.12.2021

Strauta šūpuļdziesma.
/Veltījums F. Šūbertam/

Aijā mani šūpulī, kad acis aizvērtas uz mūžiem, aijā mani, pavasaļa strauts, pēc ziemas saloņiem,
Jau tavi valgie ūdeņi tik rēni manas miesas klāj, es reizi pēdējo vēl atminos par zelta mākoņiem,
Kur laimībā mans gars reiz skrēja, pacilāts un iejūsmots, kur nezināja sirds, kas iraid naid, kas
mīlestība vēl,
Nu slīgstu tavos ūdeņos, strauts, tavu mūža ziedu plauksmē visu lielākajo žēlastību tavā dvēs'lē
smelt.

Sedz mani krācēm, straumēm, dūdo ausī piemiņu par sauli, mūžam manā sirdī skanēs vēlība šī
zaigā
Par piedošanas rāmību, par dabas veldzējošo dvašu - stāsti, strautiņ, vēl mazliet par jaunīb's daiļu
laiku!
Pirms aizmiegu es tavās maigās delnās, manas lūpas šķīsti, skalo manas drānas baltas
apskaidrotās šaltīs,
Ved mani bezgalīgās paijās tur, kur nodziest netaisnība, jaužu - gaismas cildme manī arī tur reiz
valdīs.

Kur pazūd doma, sapnis, vārds, kur tikai daiņa tālīna kā zvaigzne sargājoša mirdz, es gribu turpu
aizlidot
Un mūžam tevi sajust, strautiņ, apkārt sevim, iekšā ar' tai vietā, kur, kā runā, visas sāpes ātri
aizritot,

Es laižos dzelmē samtainajā, oļu gultā cietajā, un tava gaisma, mīļais, nāk caur maniem saltiem
plakstiem, -
Es skatu redzējumus pirmatnīgus brīnumveidolā - tur stari margo vīzijas iekš debešķīgiem
rakstiem.

Ak, strautiņ, pavasaļa dziedoni, tu, dzirkstošs kalnu gars, tu nesi ziedu smaršu visai valstībai tās
ārēs!

Vai varētu vēl vēlēties es laimīgāku likteni par šo, kad norimst dziņas tavos autos, visas kāres?
Es nedzirdu vairs pātagas, ne karakungu pavēļu, es mieru beidzot radis tavā gultnē remdenajā
Un izkļuvis no sodības, kas vārdzināja apziņu, es izslīdējis cauri ēnai saules spulgā klajā.

Nu dzirdu senas balsis, raugu draugu sejas gaviļpilnas, viņo jūsma dziesmota ik dvēseli un garu,
Man pretim lejas burbuļaina gaismas gūzma sprakšķoša ar elpu varenu un svētījošu vēdu klāru,
Skat, peldu vēl aizvien es tevī, strautiņ, allaž mij šo mūžu tā, lai gudru sirdi iemantoju svētā miņā,
Lai pateiktos es katru brītiņu par laimi nemirstīgu, kad es miris, paliek viss lai tavas straumes
ziņā.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

04.12.2021

∞

Laimes daiņa - tautasdziesma.

Vai tu lādi vai nelādi,
Cepur' kuldams, es dzīvoju,
Svilpodamis vien staigāju
Ziemas ceļu sarmoto.

Nekaitēja manim lāsti,
Skaugu indīgajās mēles;
Dziesmu zobens rociņāi,
Laimes bruņas mugurā.

Āliņģi bij' nāras tīkli -
Nepieviļat savu siržu! -
Ziemā peldat cerībāsi,
Ne tais nāru ūdeņos!

Aces tumsai cauri vērās,
Skats mans mežā samatīja
Eņģel' egles galiņāi,
Mēnesnīcas svētumā.

Tas man savus spārnus deve,
Savu brīnišķīgu fleitu,
Teica: "Tumsība bēgs projām,

Kamēr skaņās dziesmosies!"

Pūtu silā karstu daiņu,
Debestiņa krāsojāsi
Lillā, rōzā, zelta dzirkstīs -
Ausmu sirdī aicināj'.

Mežs piebira sidrabmīlu
Kā ar sniegu laimojošu,
Saule ķēre mēnestiņu,
Abi dejā noreiba.

Pūtu fleitu aizgūtnēmi,
Savu mūžu vadīdamis,
Kur vien gāju, kur vien biju,
Līdzī mita dziesmu gars.

Eņģeļspārni cildenajie
Mani nese kalniem pāri,
Cēle mani padebešos
Prom no nāru ūdeņiem.

Prom no viltus, meliem, sāpēm
Mani dziesma aizvadīja
Eņģeļpulku tēvu zemē -
Ģiedrās gaismas debesīs.

Nāci, laime, manā sirdī,
Māci mani tikumāi,
Ka es neaizmirstu turēt
Mīlestību dvēselē!

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

04.12.2021

∞

Vislabākais cilvēks.

Tu esi labāks, zinu to, - par visiem labāks kopāņemot - universa izcilnieks, Dieva draugs un
pārinieks!
Un tavu ceļu lidoto nekas tak nespēj graut un zēmot - esi nesalaužams rieksts, visa universa
prieks!

Tu saņem superzvaigznes algu, tāji tava slava plešas - kad tu priekšnesumu sniedz, pietvīkst
katrs debess zieds,

Kad saldu sarkanvīnu malko, nepaliec nekad ij bešā, nesatricināms un vieds zaļo tavas laimes
dziets.

Tu augstāks par ikkatru grāfu, cildenāks par majestātēm, jāatzīstas nav pie bikts - tevī Dievs
nekad nav pikts,
Steidz visi tavu autogrāfu gūt no galmiem līdz pat rātēm - liktenis nebūt nav slikts, garda arī
nāves ģifts.

Tu allaž bijis priekšā visiem, kņazu uzmanības centrā atradies un ielūgts sērst, neiedomājami
vērts,
Un nu par dārgakmeņiem īstiem tevi gūt par savu bendru grib ikkatrs kungs un mērs - tevī karst
viss universss!

Un dāmas tik par tevi runā: "Cik viņš sapņains, dievīgs, spēcīgs!" - un pie kafejgalds kūst - viņu
jūts pie tevis plūst,
"Ak, viņa balss kā pārkoņduna! Cik viņš kaismīgs, naigs un dedzīgs!" - un tām sirdis gauži sūrst,
ilgojas pēc tevis, gruzd.

Kad smaidi, pasmaida pat kaprači, uz nāvi notiesātie, bendes māj ar lakatu - ak, tu labais, lāga tu!
Klāt putni salaižas, un aprāts suns sāk dziedāt, līksms, patiess, novēl mūžu bagātu, raksta mīlas
traktātu.

No kurienes tu nācis, draudziņ, esi visiem rokas spiedis - svētāks tu par pāvestu, turi goda
zvērestu,
Ap tevi drūzmējas tik daudzi, teic, ka noderēs tev lieti; atbrīvo no aresta katru, kas ir ierestots.

Tu gaidīts katrā namā, sētā, ciematā vai metropōlē, atzīts visos apvidos, godināts un aplidots,
Par tevi māca kā par svēto, bērnus tavā vārdā skolē, spoži rezonē tavs gods ekstenču samitos.

Šķiet, esi vienlaikus tu visur, kosmoss tevīm kā uz delnas, ātri paužas idejas, kuņas nenomitējas
Caur zemēm šalkt kā svētku misa, tevī viņas brangi pelnās, nekad nesamisējas tavas tekas
visējas.

Ar dižciltīgiem ērgļa spārniem veldzē zemi sasvīlušo, oāze tu tuksnešos, karaļvalste gruvešos,
Tu ordenis mūs' tikliem gvardiem, zelta atradne tu gružos, cildums neierobežots, viss ir tavās
rokās dots!

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

04.12.2021

∞

Vēlēšanās.

Ne pārmetu tevīm, ne peju, ne sodu, tik vēlos līdz patiesai patiesībai
Es aizbrist, pirms gailis dzied rītausmas staros, pirms gals nāk šai brīnīšķai saviesībai,
Kur katram ir skatuve, katram ir balse, un dzirdams jo kristāliski katrs ir

Iekš brīlanta lustras, kur pulcināts brīnums, kas spīgo kā zvaigznes un komētas sirds.

Ne šķebina meli, ne aizscaj vairs ļaunums - ir sakars starp norisēm vienlaicīgām,
Ir iemesls debesu stāvokļiem visiem un sūtība iedomām nevaizīgām,
Ir cēlonis rīcībai neprognozētai, ik sašustām dusmām ir vieta zem saul's -
Par mieru mēs kaļojam, mirstam, lai dzīvotu, kliezdam, bet sirdī skan liegākais souls.

Tu teici, ka es nekad neatradīšu vairs Ēdenes dārza, no kuŗa es trenkts,
Bet esmu no viņa uz viņu es raidīts - šī dārza es atbrīvots, viņa ar' lenkts:
Tu nevari pārtapt par cilvēku citu vai pazaudēt savējo balsi, kas skan
Tāpat, kaut tu klusē, - tu nevari izmainīt sevi, tik ticēt, ka kādureiz gan.

Es raugu, kā pasaule ielaižas miegā, no rīta tā neatcerēsies nekā
No sapņa, kas bijis vēl īstāks par īstu, trauks pasaulē zvaigžņotā kabrioletā,
Bet es būšu vaktējis sapni un klausījies, kā viņš čukst slepeni katram no mums,
Ka nākotnes atslēgas sarūsējušas, kā viņam par cilvēci dvēsele skumst.

Tu sūtīji kaktā vēl mani uz zirņiem par to, ka es bedībās stāstīju jok's,
Bet es viņus dziedēšu augstāk par debesīm - nezini, patiesībā kāds es žmogš;
Man apnicis gaidīt šīs mūžīgas tikšanās, apnicis cerēt uz labvēlībām,
No brīža šī skaldīšu pats savu malku un izjaukšu līdzsvaru samērībām.

Man nevajag maņu, ne dvēs'les, ne gara, tik risks manī vārās kā kūdinošs spīts,
Es redzēti gribu, kas notiks, ja neklausīšu, ja es lēkšu no augstākās klints,
Kas būs, ja es cietumus nodedzināšu, ar virpuļošanu ja reibināšu
Šo zemi, kas sen jau ir aizmirsus' griezties, kas būs, ja es stāvošos sēdināšu.

Ne pārmetu tev, ne es baŗos vai lādos - tik vēlos es acis tev aizsaitēt ciet
Un aizvest līdz pasaules galējai malai, grūst lejā tad tevi un lādzīgi smiet:
Kas notiks, ja likumu pārkāpšu tagad - tas mazākais, ko sev es dāvināt var':
Es negribu dzīvot sākt tikai pēc nāves vai cerēt, ka sniegi snigs nākamvasar.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

05.12.2021

∞

Dzīve, dzīvīte.

Dar', ko grib, dar', ko grib, -
Dzīvītei ir jāaizzib
Putna piena dzeršanā,
Likumību plēšanā!

Dar', ko jūt, dar', ko jūt, -
Dzīvītei ir jāpazūd
Mīlējoties, plūcoties,

Piedodot un lūdzoties.

Dar', ko prot, dar', ko prot, -
Dzīvīte ir jāatdod
Dieva rokās taisnīgās,
Uguns liesmās kaismīgās.

Dar', ko teic, dar', ko teic, -
Dzīvīte ir jāizbeidz,
Kamēr pats pie prāta es',
Nedzīvojot pagātnēs.

Dar', ko bliež, dar', ko bliež, -
Dzīvē esi drošs un tiešs:
Ja tu kādu mīli, ej,
Noskūpstot uz lūpām, smeji!

Dar', ko jauž, dar', ko jauž, -
Dzīvē otrs jāpieglauž
Klāt, ja esi lauvassirds,
Vai, uz krūts ja uzņemts spirts.

Dar', ko bilst, dar', ko bilst, -
Nav it visam jāatbilst
Dzīvē - citreiz labāk ir,
Ja viens dzīvo, otrs mirst.

Dar', ko šauj, dar', ko šauj, -
Dzīvīte ir jāsakauj
Tā kā doma spītīga,
Ēna nenovīdīga.

Dar', ko mēdz, dar', ko mēdz, -
Dzīvē esi labs un svēts,
Uzlādējies, šālējies,
Aizsapņojies, ālējies!

Dar', ko kliez, dar', ko kliez, -
Dzīvē viss ir jāasniedz -
Slava, tāji paužama,
Dzelme neapskaužama.

Dar', ko čukst, dar', ko čukst, -
Dzīvītei ir jāaizpukst
Projām maigā valodā,
Pavasara alotā.

Dar', ko dzied, dar', ko dzied, -

Dzīvei pāri nedariet,
Nejautājiet tai nekā -
Ātri viņa aizdegas.

Dar', ko spēj, dar', ko spēj, -
Vienreiz dzīvē jāaizlej
Acis tā, ka zvaigznes jau
Rādās tur, kur viņu nav.

Dar', ko veic, dar', ko veic, -
Dzīv' ik brīdi jāapsveic:
Neprasīta viņa mūs
Mitina kā karaļus.

Dar', ko zin', dar', ko ne, -
Lai ar' ko dod nākotne,
Dzīvē vairāk jāsmejas -
Dzīvē esi možs un ass.

Dar', ko raud, dar', ko raud, -
Dzīvi nekas neapdraud,
Esi rāms un nebaidies -
Drīz jau mūži tālāk skries!

Dar', ko cieš, dar', ko cieš, -
Dzīvītē skriet iznāk biež',
Tālab neko neliedziet
Viņai, laidiet, lai tā iet!

Dar', kas sāp, dar', kas sāp, -
Dzīvīte nav jāsalāp':
Skaistums ačgārnībā slēpts,
Zīds kad vecās skrandās vērpts.

Dar', kas baid', dar', kas baid',
Tad ar pēdīgājo smaid'
Ardievas šai dzīvei māj,
Kad tā beidzot jāatstāj!

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

05.12.2021

∞

Eklektika.

Skaidu plates mātesplate - māteskuģa eklektika,

Buratīnō un Pinokiō krāsni deg atliku likām,
Pulkvedības guvernantes iekārušās augstās vantīs,
Šķersvirzienu mirkļbirkas šūmējas kā kaifīgs bandīts.

Polinōmu pilgrimādēs diverģenti dublicējas,
Sakramentō prožektōros jaunlatvieši publicējas,
Negatīvi attīstīti toreadōros, kunigaišos,
Pirksti izvērsti uz āru reaktōros kodolgaišos.

Ķīļu raksta dogmatika - valodnieku gramatika,
Degunradžu kinētika - smadzeniskā somatika;
Doktrinārās melodramas - ikvakara panorāmas,
Saldās mājas Alabamā skan vien tajā fonogrammā.

Siekaldziedzerģviktorīnas tik par savu mantu cīnās,
Kamēr leiputrijas ļaudis, mutes iepletuši, brīnās:
Ritenis vēl neizgudrots, tvaika dzinējs vārās šņākdams,
Skaisti dzieda lakstīgala, vēl skaistāki gailis laktā.

Servelāžu marmelāde - lielu kungu Bādenbāden',
Del'katese promenādē - pseidodvēs'le esplanādē,
Ķikutdziesma slāpekļskābē, verga alga varas kņābē,
Apņēmīgs un skaudri klapēts, krievu ruleti griež Japets.

Sērfošana laikrakstos un fetišiskas dižcūcības
Kulminē un auklē tautu viscerālās izredzībās,
Boikotiskās filantrōpu desantnieku azartspēlēs
Planetārie sargkaņevji aizplūst Dieva paralēlēs.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

05.12.2021

∞

Lāzerstars.
Crēdō.

Vien lāzerstars, kas iet no sirds, var spēt būt pietiekami tvirts, lai lauztu zemi, ēteru, lai šķeltu burvju šķeteru; vien strēle, baltvēlē kas gail, var kļūt tik bezbailīgi smail', ka, izskrejot no gara acs, kā asināta dzeloņdrāts tā pārraut spētu laiktelpu, mums uzdāvājot atelpu.

Vien centrē sevi viducī, lai spētu tiesu ieraudzīt, ka sprāgstošs eksplōzijas vāls var izrādīties gana tāls, lai virstu matērijā tas - šais Dieva acīs bijātās -, ka, virmojot no ticības, tas vest var jaunās spridzībās.

Jel gaisā ej tu, univers, par labu visu beidzot vērs, es tūkstošgades gadījies, no jauna lai reiz beigtos viss, lai diriģenta zizlis ass mūs dziedētu no tizlības, kad uzplaiksnītu sekvencē, mūs brīvojot no demences.

"Kas ir no manis novērsies, tas jau ir manī atradies," - viens mirklis atklāsmes - un jau, kā bijis viss, nekas vairs nav; šī nava revolūcija, tik varbūt spēku tuvciņa, kas sadursmē nu jaunrada to, beigtu kas šo klaunādi.

Neviens nav vainojams pie tā, kā tautas dvēsele apspiesta, mēs dižā plāna neredzam, kas prātā Dieva tercetam, - ka acu mirkšķis precizēts var kļūt tik cildi deleģēts par patiesības nesēju, par jauno laiku Tēseju!

Tad ledus liesmains kūsa, par pilnu darot pusratu, ik spieķis skrietu starotnē kā bezgalības nākotnē, ar virzi neapsīkstošu un guni neiznīkstošu acs nevērtos nekad vairs ciet, jo saule, rau, vairs nenoriet!

Es tikai varu iztēlot, bet pietiekami ar to ir, ka, jaužot sapni izcēlo, būs soļi neatkārtoti, tie vedīs paradīzē mūs un rakstīs jaunus libretus, kas pāršalks sabiedrību spēj' ar novitāti vienreizēj'.

Vien lāzerstars, kas uzlādēts, iekš tumsas nebūs uzvarēts, - es ticu siržu sapulcei, kas nāvei tieši sejā smeļ, es ticu brīnam dzirkstīgam - tā spēkam neizmirstīgam un svētlaimībai sparīgai - tās jūtai, visu varīgai!

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

06.12.2021

∞

Pārbaudes laiks.

Nepārbaudait manis vairāk - neesmu es ledus plāns,
Ko ar koku iesākumā bikstīt - apnicis šis māns,
Nelieciet man izvēlēties, netestējiet manis vairs,
Tuvs man tikai tiesas ceļš bez aplinkiem - šis dabiskais!

Neklusinait manas balss, kad savu galvojat - to ne!
Neiepiniet sazvērestībās - es gribu sākotnē!
Nenokaitējiet man prātu, nesvilinait manas sirds,
Negribu, lai mani vārdi samazgās starp meliem šjirkst!

Teicaties jūs gaisma ceļa, bet uz elli novedat,
Jūsu domas dzirdamas kā troksnis skaļš no mopēda,
Dodat uzdevumus aklus - ļaujiet to, bet liedzat šo,
Nedzirdat jūs palīdzības izsaucienu kliezdošo.

Kam jūs mani gatavojat? Vai maz vispār zināt jūs?
Apšaubāt jūs svētības, ne grēkus nenoridātus,

Kas jums lika mani spiegot, augu dienu uzmanīt?
Vai jūs varat dokumentus īpašākus uzrādīt?

Nemšu savu līgaviņu, projām braukšu svešotnē,
Kur mēs divi mīlinātos prom no jūsu mežotnes,
Neba vaļa spārnus griezti, neba vaļa aizliegt ko,
Neba būsit sasnieguši ko, uz mūžu aizmiegot.

Kam jūs pārbaudāt jel to, kas gatavs, nobriedis un labs?
Kam jūs pienu nedzerat, pirms kļuvis tas pavisam skābs?
Jūsu dēļ zem ūdens nu guļ dižciltīgais Staburags,
Minstinoties jums un spriežot, atnācis šai zemē krachs.

Kamēr spēlējaties vēl ar rotallidmašīnītēm,
Citi līdinās ar īstām, mākoņvālus dirīgē,
Kamēr jūs par debesīm vēl runājat un skolojat,
Cits jau brauc tur, kamēr sevī gaidīšanu lolojat.

Vai jūs kādu izglābuši vien ar tukšu klārēšan'?
Kas jums teicis allaž klātu būti, apkārt, līdzās man?
Jūsu vārdus tā kā graudus apēd putni debesīs -
Kamēr spārnus audzēsiet, nekad tie augšup nenesīs.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

06.12.2021

∞

Gandžas herbāriji.

Mēs abi zinām pavedienu, kuŗš no vārda šķetinās, -
No vienas domas izriet tas caur spektru apzvaigžņotu,
Jo mazāk prātojam, jo samilst sapnis, neizretinās,
Ar skaņas viļņu brīvi tas skrej āri aplaimotu.

π°π°π

Jau pulsē sviedri deniņos, un šaudās acu zīlīte:
Es tādas mīlas negribu, kas viena un tā pati,
Un atkārtotie vārdi ir šī pēdīgajā pilīte,
Kas uzplēš manā sirdī nedzijušu, sīvu vāti.

Es neēju uz kinō vairs un nākotnības negaidu,
Uz vēdera kad lienu cauri strupceļiem un nātrēm,
Man vajag pašu pilnību, ne daļējību pagaidu,
Ir apnicis šis tukšo salmu - pelavmaižu barters.

Es zvērēju pirms tūkstoš gadiem nekad nežēlināties,
Par tevi as'ras neliet, neļauties vairs jūtām - melēm,
Var cilvēks palaist visu prom, bet tomēr neapzināties,
Ka jānogriež ceļš sapnim, ilūziju paralēlēm.

Cik varu klausīt murdoņu, kas nāk no veca radiō,
Vai aizmirsis es dziesmu, kuŗu daiņoju reiz skaņi?
Vēl dzirdu balsu čaloņu, sen iztukšojies stadiōns,
Kad izkliežu caur trokšņa vāliem: "Ienīstu jūs, māņi!"

π°π°π

Gan kādreiz sapratīšu tevi, kam gar mani strīķējies,
Kam naktis negulēji, kaut tu mirusi sen biji,
Un kamdēļ tu pie krēslas vaiga līmējies un stiķējies,
Kad dega tavi mīlinošie gandžas herbāriji.

Un kādu dienu arī tu reiz sapratīsi zibeni,
Kas auksts līst ziemas pātagām kā mīlestības smeldze,
Ar katru atnākošo gadu, jaunu spēles līmeni
Būs pildījies laimes as'rām neaizsalta pelce.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

07.12.2021

∞

mūžamājas.

Plāksne nežēlīgi plāna, šaura savā masā, krāsā caurspīdīgā gluži tā kā giljotīna krīt ar sauksmi pavēlošu, skandalōzu - stiklots mūžameža sapnis - kristāls mānīgais un viltus skaidrojums par nereālu netaisnības sarkofāgu plaisā retōrikas kaulos, riekstu kodolos un vidos - sakramenta serpentīni, nolādētie helovīni raugās satrakotām vaŗavīksnenēm, kur sprēgā brīni;

nematōžu rožu kroņu ložu troņu kalavijos
valda ledus bicepss saltais samariešu samārijos
pašapziņa balta kvēlē plikgalvainās spodras līknēs
plosīgs degunradžu tēviņš - mana brokastlaika fitness

ko tu teiksi savieti par pneimatiskām vīna mucām
vai tad allaž neesam mēs dabūjuši to ko lūdzām
izmisuma degļu žūžas triecienvienīgs glāsts pie šķilas
mazliet nedabīgas apetītes sveltas mūsu mīlās

laika apturētā skrejā viengabalains termōkažoks
acis spridzina no pieres tā kā supercilvēks kačoks
gribas pateikt vairāk nekā ierasts gribas kraut pa ģīmi

sev kā anekdōtē glupā skaļi smietos lai pat mīmi

rēku brēkā zvaigu spēkā ņirgtu tiesneši un soģi
esmu gaismas kustībā sen nolauzis jau ātrumkloķi
runāju no pieredzes nekad ko neesmu es guvis
bet vismaz no manām padibenēm atskan džeza grūvi

svilpo niknais pretinieks un svilpo manu zārciniek
kad es pazaudējis visu lai no tā kāds prieks jums tiek
lēmējiet man paralīzi uzdāvājiet paradīzi
esmu izšāvis jau tukšu savu seno kaļa bisi

neprognozē manu nāvi draugs mans blakus esošais
krītot manai sienai kritīs mūris tevi nesošais
esam saistīti mēs mūžos apvienoti svētībās
brīvlaisti un ķerti rudens atklātajās medībās

ielūgti mēs visur kopā - krustabās vai vedībās
arī apbērēti kopā sirdsbrālīgās bedībās
apdziedāti apraudāti ienīsti un slavināti
apsplaudīti apbrīnoti sārņoti un rafinēti

atzīstiet jel manu sapni lai es mieru dabūtu
dirižabļu sacensībās redzu sauli akūtu
tā kā vesternā vai lugā patiesību dibināt
vēlos tajā - himnas sparū gavilējot rībināt

negribu ka katrs tik par savu dzīvi domātu
iespējams par maz ir punktu un par daudz ir komatu
saraustīta elpas lenta neatzītais fatāls
izveidots starp mūžamājām pārlietu liels attālums

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

07.12.2021

∞

Plūdmaiņas.

Tintnīcā mēli mērk, nolaizīt sienas, kas baltas un netaisnas, balsētas pūdeļa cukurā,
Nomelnot ogļībā - ēnībā sniegu un baltvilnu sodrēju izelpā miklajā,
Skaļot ik debesu kurkuli, viļņoties līdzī kā slīdīgām randplavām
Bezformas filigrānībā, kas tumšojas samtaini ikrainā gļotādas glaunumā.

Švītīgi pulētas atkušņa fraktūras glumi un apaļi, ovāli augļojas suliņās,

Eļļoti gludumi papaiju maigumā cauri plūst atklāsmju pērlīšu blāzmiņai,
Vēdzeļu avotu akmeņi, oļi kā spīdīgi dārgumi skalojas ēterī -
Virmā, kas piedod un atsārņo, pieder tik Dieviņam spodrētā debesu velvetā.

Krūtis bez krūšgaliem manekenglāstos, bet toties cik dāsni un lādzīgi mijdarbo!
Plūdgaismas dailībā - gredzenu derībā tīksminās lūpvalgme saskarsmes lodveidā;
Bumbaini līdzenumi mīļā formulā izskatās gluži kā pienīgi vērumi
Ziedputekšņaudzēs un kailgliemju slienās, kur palieņu līdekas dudina laimības.

Ābolu rasiņā, bumbieņu atveldzē - taimiņu sidraba glamūra kontūrās
Saldumu figūras miltainā mērcītē lutinās smaidošā frekvenču siltumā,
Sintakšu ausmiņu dzidruma fabulās kapellu formāti lielina lepnumus
Dižumu skanībā, fortē un ekstāzē - siekalu atradņu sūkalu vijumā.

Kulminēt vaiņakus, noslīpēt sekcijas delfīnu dūraiņu klimpainos vēderos,
Izkausēt riepas un smaršoties ziedonī zīdkažoklabvēlībsvaigajā mutulī,
Dūnaini sūnainā ķīseļa valodā skatīties atmiņas dalmāciešvizumā,
Loloties dreifā un dreifēties lolā, lai olbaltumdzeltenums līst patiesīgumā.

Pirksti tik kaifīgi cauri brauc medainām vafelēm, pankūkām, jāņogu zaptītēm,
Marmelāžgalerti sviedrējas sulīgi palos un tekoņās atmodas saulstaros,
Kolektīvtendences bezviltus akcijās bižaini klūgojas lunkanās tendencēs,
Superstīgteorijpaldiesvārdakcepti salmenīcēniņā putojas garšīgi.

Meitene tīnīte miniatūrsvārciņos virpuļo vasaras tveicības sutiņā -
Stilbiņu princese, zemeņu jaunkundze - šķelmīgā zilace sauļotiem plecīņiem -
Saldējumlaiža un dzintara bučiņa, puķīšu jaunava vaislīgiem gurniņiem -
Vārpiņa jaunības tīruma vidiņā, ziņkārīgs deguntiņš smaršīgās vēsmiņas.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

08.12.2021

∞

Cukurdupšuks.

Ak, tu, pūciņ, meduskūciņ, lidinies bez robežām,
Es tavs dalailama sirmais, esi mana protežē,
Grozāmvārpsta žiperīgā, dupšuks iepliķejamais,
Ausmas šampanietis dzirkstīgs, siržkambaros lejamais!

Putukrējumsmukumbulciņ', kanēlīgais biezpienraus's,
Kuršu tavu pavardiņu, esot vien un tikai tavs!
Margrietīņu zieda zenīts esi manā actiņā,
Noslēpums, kas slēpjas rieksta sirdī augstu lazdiņā.

Perfekcija smaidu pļavā esi - lakstīgalas daiņ',

Silto zemju iejūsmība - ķengurs žirgts un gaŗastains,
Vilkvāļīte vēja rokās, skūpstīts ezers sapņos dziļš,
Līkločupe pasakaina, svētlaimības līcis mīļš.

Teici smieklu gaišos jokus, aicinošas rotaļas,
Tavas acis dzirkst kā rasas veldzes spožās kodaļas,
Vai tu bēgi, vai ne`bēgi, es jau tevi dabūš' gan -
Kad tu eglē uzrāpsiesi, nogaidīšu apuškā. :DDDD

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

Gaismas Tēvs.

Vēja durvis noskatītas, aizvirpuļots lapu klāsts, slēgu bultas atdarītas, lai caur logu saules glāsts
ietu pēdīgo vēl reizi tā kā cerībspulgās dzirksts, lai ar' sapņi nepareizie nepaliktu kā bez sirds.
Dusmu dvaša izelpota, apdzisusi acu guns, visa dzīve izsekota, meklēta no pašas grunts, taustīta
un neatrasta, saukta agrā bērņībā, neraudzīta mūža krastā sirmā, skumjā senībā.
Atkārtota poēzija jaunus gadus sludina, maldinoša metu mija vecas gultnes pludina, mīlestības
perkusijas siržu klauves budina, klišeiskas ilūzijas rosmes garu zudina.

Dvēs'le, jaunu vārdu radi, ar ko gaismu sauktu mēs! To, ko neaptvertu prāti, visas miljards
pasaules! Kaut ko īstu, kaut ko tiesnu - gaismas patiesību šo, kuŗa nemirstības liesmu versminātu
gribošo!

Dvēs'le, asu ledus pļauku manam vaigam nule triec, manu aizmirstības žņaugu tāļi bezdibenī
k dziedz! Pamodini esmes jundu, atdzīvini pietāti, lai ar atnākošo stundu būtu ļaudis viedāki!
Savus mežonīgos ilkņus tumsas sasalumā cērt, šķīstasiņu brīves viļņos lai var visi miesas mērk, atgūt
patiesības alkas, augšāmcelties cīņīnam, kur to balsis ietu spalgas līdz pat saules vidiņam!
Gaismo, dvēs'le, Dieva ceļu, vienīgo un īsteno, lai caur Viņa svēto eļļu rastu tiesu izseno - cēlo
mūžīb's svaidījumu, paradīzes atslēgu, zvaigžņu staru raidījumu - zibeņoto ataku!

Elektrības ugunsgrēkā valda Gaismas dižais Tēvs, Viņa varenajam spēkam nestāv klāt pat
stiprais Zevs; Gaismas Tēvs, Tu rezonējies multiversa vaļībā, Tavi vārdi, mūžam spējie, dārd jau
pērkoņskaļībā.

Tik ar vienu dzirksti Tavu cilvēkgars ir atjaunots, Tavu svēto šķīstītavu tura mūžīgs debess gods;
pacel savu Gaismas tautu pirmatnējā svētībā, pulcē pazudušās sirdis mīlestības vedībās!

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

08.12.2021

∞

Primāts parastais (primātus vulgāris).

Primāts redz - primāts dar',
Primāts ziemā mežu aŗ,
Stāda banānkokus dižs,

Apmēslo un virsū mīž.

Primāts lepmi tirgū brauc
Un tur pīltēviņus slauc,
Pārdod putna pienu šis -
Tagad naudā iekāpis!

Vasarā pērk slidas tas,
Dodas everestus gāzt,
Cienīgs zemi ēd kā slied',
Lai tās citam nepaliek.

Savāra tas ziepes pats
Un ar gudru ziņu vāc
Ziedojumus slimībām,
Kuņus nodzer svinībās.

Primāts visu lielais draugs -
Apkārt tādi paši plaukst -
Kas ar viņu biedrojas,
Augstos krēslos vietojas.

Aizmirsis par Āfriku,
Hokejā bliež hettrikus,
Tur, kur dzīvo, laurus plūc,
Kļuvis goda prostitūts.

Orangutans varenais,
Zoōdārza skaistākais,
Nezin', ka to skatīt nāk -
Domā, ka viss otrādāk,

Ka pie tā nāk padotie,
Pavalstnieki vadošie,
Jūsnotāji, vēstneši,
Fotogrāfi - lemeši.

Bet šis muļķis pats vien ir,
Domājot, ka laciņi,
Kuņi viņam atmesti,
Nāk no zelta palastiem.

Primāts redz un primāts prot -
Ēperā tas lōžu rod,
Ārijām tas līdzī rauj
Un no rudzubises šauj!

Slavēts lai šis pērtiķis -

Mikrōķirurgs, mediķis,
Vēzi izārstē uzreiz,
Nopietns tam allaž feiss.

Primāts veikls, primāts slaiks,
Un uz viltībām tas naigs:
Gūst par velti, dod par naud',
Aizgājušos neapraud.

Visi grib par primātiem
Kļūt - uz siltiem klimatiem
Traukt caur liānām un tikt,
Tur kur vari klaigāt pliks.

Ceļas primāti kā mežs,
Visi karaļnamos sēž,
Mākslu kritizē un lemj,
Cik tie aizjūrā gūs zemj',

Un ar pirkstu norāda,
Kur būs jaunā Iliāda,
Kur ies viņu kaņapulks,
Neuzvarams, zvaigžņots, spulgs.

Urbinot vēl degonus,
Kasot savus šekumus,
Vīnu cauru nakti tempj,
Pēc tam augu dienu vemj.

Laikam muļķam muļķa mūžs!
Vējš tam vienmēr galvā pūš,
Augstu ceļas viņa zods,
Vientiesība ir tā sods!

Nepārmainīt primātu,
Lai ar' kā to grimētu,
Ļaužu mēlē nerunās -
Bankrots viņa rezultāts.

Nepārskolot pērtiķi,
Lai tas kļūst par epiķi,
Nebalsī tas ūdas maus,
Kamēr kurla paliks auss.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

09.12.2021

∞

Kaislais kailsals.

Mežģīņu apmetnis - eksosfērs apvalks - šai pasaulei ziemā veldz ģeotermāli,
Šļūdoņu dzimtenēs, bareljefpaisumos aptin ap pōliem siestā tas šalli,
Dūraiņu ekscesu glaciālo pārmaiņu sorbenti slāņojas geizeru strūklās,
Solveigas dziesmās un fjordiskās straumēs plūst biōvernakulārs caurviju muklājs.

Zvanveida grafi un trōpiskie ciklōni hidrolīzpunktūrā morfiski asē
Patentu tinktūras vimpeļu mānijā, stāvgrūdām harmōnijlīdztekas fasē,
Tandēmu turbīnas gredzenu zondēs uz cerotīnrūpnīcu modeļu rājām
Ekstraktē sezōnu falangas dziļās līdz nākamam sulfītos dzirkstošam maijam.

Retināts rēbuss un būvvaldes agregāts diplomē defises starpnieku svītām,
Bobsleja fulmināts eksaktā vienībā producē akcijas metabolītam,
Safira mandāti mangānu angāros reaktōrtavernās reducē spektrus,
Detergentpilotāžsiekalu testos lēš modeļu struktūriskos nanometrus.

Jolītu folklōras difrakcijmērījumsakaru pendeļu sekulārs balasts
Sintezē tricepsu orgānu funkcijas teolōgsankciju rādiusskalās,
Reprodukttirāžas absolūtvīzījpilnmetrāžsolfedžō surdīņu klasēs
Ierāmē nemetālrecesijremisijtonālās neirolēģtribīnes rasēs.

Klasiskā burdōna burbōna avoti reprīžu polisēs delegē rifus,
Polišu voltos un terciārlogosos chromatikkultūra ielodē grifus,
Kvartāra substantīvtopāza karjeri cirkulē faktūru polimērzōnās
Kalcija rīkjoslu kvantdatōrizteiksmēs - repatriāciskās setpunktu nōnās.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

09.12.2021

∞

Bilances modulis.

Dārgo pacient, dziļāk daudz
Viss ir - sens šis baiļu grauds,
Nopietnāk šī līga skaņ,
Dara dvēseli tā bār'.

Ielaistas jau īsteni
Ir šīs bailes izsenis,
Pirms jūs bijāt piedzimis,
Tajās jūs kāds iedzinis.

Pirms jums izveidojās prāts,

Auga tās kā Ararats,
Sirds vēl nepukstēja jums,
Vīdēja to vaigs kad drūms.

Pirms vēl jūsos modās gars,
Sagaidīja pasaul's ārs,
Bailes krūtīs mezglājās,
Pavadībai seglojās.

Un pirms bijāt iecerēts,
Ar to sēklām bija sēts
Jūsu saules pinums dārgs,
Tikai neesiet nu vārgs!

Nenokariet galvu nu -
Atcerieties galveno -
Ļaujiet patiesībai plaukt,
Arī melu vējiem kaukt!

Mūžīga neviena nav
Jūta, kuŗa tura jau,
Arī smeldze bīstamā
Pati dzīvo šķīzdama.

Arī trauksme vecīgā
Spriedumā nav slēdzīga -
Jutoņa un nianse
Mainīga ir bilancē.

Pat ja mūžīgs liekas lāsts,
Citādāks ir allaž stāsts, -
Izrādās ja dziļāk viss,
Dziļāk rok sirds sapieris.

Ja jūs slīdzis lemtībā,
Lepnība un zemība
Atceļ viena otru, jā, -
Iet pēc viena moduļa.

Novienādots baiļu spīts
Ir uz drošsirdības klints,
Bezdiebeņa vīteņi
Ir vien muļķa likteņi,

Kuŗus klausīt, neklausīt,
Aicināt vai projām dzīt
Iraid jūsu izvēle -
Tālab dota iztēle.

Pat ja saku, pacient, draugs, -
Allaž rūgst šis baiļu raugs,
Miers briest paralēli tam,
Acīm, maigi vēlīgām.

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

09.12.2021

∞

laba un ļauna neatzišanas koks.

Jā, nemāku atšķirt es labu no ļauna -
Ak, sitiet par to mani krustā!
Nav mēra man sajūtas, robežu, kauna -
Tāpat zeme kustēs, kā kustas!

Un likumi neattiecas vairs uz mani,
Kad kapos es salūtu šauju,
No smiekliem man allaž sāp vaigi un sāni
Par nāvības izkaptes pļauju.

Es apspļaudīts eju pa bordeļiem, krogiem
Un smokingā dodos uz ballēm,
Ar mirušiem psīchenē dzeņu un spokiem,
Kad saule nakts aizsegā bālē.

Es izliekos nedzirdam gudrajo runas,
Bet ieklausos vientiešos, žūpās,
Tad apguļos zārkā ik nakti kā dūnās,
Neviens lai man neatver lūpas.

Es vienādi uzmaidu raganām, fejām,
Jo - ej nu tu sažini viņas! -
Kas slēpjas aiz baisām vai brīnišķām sejām -
Par to manim tiešām nav miņas.

Es iznākumu redzējis šitai lugai,
Tādēļ man vienalga par visu, -
Tur princeses pārles ir atmestas cūkai,
Kas laiza to svētuma vizu.

Sauc visādi mani - par tumsu, par gaismu -,
Bet netrāpa pareizā vārdā,
Vistuvākais - varbūt, ja sauktu par spraislu,
Es atieztos smieklībā gardā.

Ja sašķelta valsts sevī pašā, tā putēs,
Ja vienota - kalngalā mirdzēs,
Šīs domas dēļ apmelots, viņas es stutēts,
Tā paliks iekš manis un virdzēs.

Ak, stiprinait likumu, likuma kalpi,
Ko darīt, ja nav nekā cita,
Lai spīd jūsu skalpi kā sniegotie Alpi
Šai birokrātiskajā svītā!

Arvien smaidu rāmi, jo zinu joprojām,
Ka finiša taisne ir galā,
Ka esmu es mājās, kaut svešatnē projām
Stingst dvēsele mūžīgā salā.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

09.12.2021

∞

Quasi.

Ir jau arī tāda lieta - gaidīties uz atpakaļu -
Quasi vērot, quasi šķīsties, quasi atļaut savu vaļu
Visam esamam un būtam, visam neeksistējamam,
Quasi valdīt, quasi brīvot ceļu pūķim divsejainam.

Un ar jēra miera dabu darīt baigu terōraktu,
Atgrieztu lai naktī zagtu traktu kaktu artefaktu,
Un no rītdienas un ausmas palūgt tikai mīļas šausmas,
Kuŗas dunētu kā pērkons klusas dvēselītes grausmās.

Kuŗā posmā atrodiesi, paklāju tur Dievs ir klājis
Sarkano un padarījis, lai tas būtu gana mājīgs,
Quasi nopēdots ar dubļiem - runāju par filmu dubļiem -,
Kuŗi patīk tagad visiem izsmalcinātajiem tūpliem.

Domājat - es neatceros, kā aiz kulisēm jūs vērpāt
Intrigas, pirms grimā mani smiņķējāt un zīdā tērpāt?
Quasi tikai izlikšanās, quasi likumsakarības,
Quasi aizliegums man darboties pēc savas brīvās gribas.

Ak, es esot sadrūvējies - vilšanās varbūt tā mana!
Quasi, quasi, poco, poco - un tik drātē! un tik māna!
"Esmu raidījuma autōrs - un tu zvaigzne viņā esi!"
"Kameras tev manā galvā nava - es nu tinos, vecīt!"

Daiļņpaātrinātājā lieku savu eksistenci,
Lai šķīst atōmi uz tiesas pastarājās turbulenci!
Sadalos lai matērijā, šķeltās dimensijās, plaknēs,
Lai es sazarajos visa universa kailās saknēs.

Quasi redzēsīt jūs mani, quasi redzēšu es jūsus,
Bet vairs nedabūsīt baudīt manu saldo kukurūzu,
Maestoso largamente - būšu mesiāniskais bende,
Būšu asiņainā mērija un burbuļvannas gremde.

Quasilenda, Svazilenda, ārpus jūsu parlamenta
Arī notiek lietas, ziniēt, ārpus zīmola un trenda;
Taisnās valodās un spējās ņemšu asinātu nazi
Un bez aplinkiem es šķelšu visus jūsu sīkos quasi!

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

09.12.2021

∞

Pulkvedis.

Es uzvarējis tavā kaŗā, ō, pulkvedi bargais, kamdēļ tu vēl asini šķēp's,
Kam ēnās tu čuksties ar pagātnes rēģiem un perini atriebes slaktiņus sleps,
Kad visi jau krituši no tavas rokas un blakus vien palicis esmu es viens?
Kam pārakmeņoji tu dvēseli savu un sirdij kļūt ļāvi tik cietai kā pliens?

Ō, pulkvedi, nemiera gars, naktīs gruzdi kā asiņu ogle, kas neiespēj migt,
Vēl šaudās tev acis kā pulksteņa pendeles, nestājot dziļi iekš dobuļiem slīkt,
Kad domā, ka nedzird neviens, skaņi lādies, un kaukas un vaidi caur nometni skrej,
Bet es tevi dzirdu, ō, pulkvedi, vēl, kad tu izmisumā sāpju asaras lej.

Ar žestiem un lamām tu slāj tumsas ceļus un kaldini celšanos kaŗam, kas deg,
Un neatceries, ka es biju ar tevi, kad spiedām mēs pretiniekus slīkšņā bēgt,
Ka satriecām tur viņu vairoģus, bruņas, ka rīkles tiem griezām, kaut padevās tie.
Vēl neģūti uzvaras, neģūti brīvības, pāri tev asiņu snieģi tik snieģ.

Es ierindnieks pirmais tev rotā tad biju un pirmais tev salutēju, ģodu dev',
Tad zvērēju uzticēties tavam garam, tam klausīt un sekoti vienģīgi tev,
Bet nu kauģies akli ar vģizijam naktģ, kā apskurbis vicini dģures pa ģais',
Un skats tavs kā tukšumā cauri man urbģas, un reizģ tas neprātģ zvģlģ un kaist.

Tu kģdini spēkus visspģvģkai cģģnai, bet visi pagalam, kas blakus tev bij',
Tak dzirdi tu pakavu dipoģu galvģ, tģ atbalsoģas doģģi, tricina, rij,
Tu pletnģ šos fantģģģu zirģus un klaigģ, vissaltģkie sviedri tev denģģos ģail,
Ō, drošģirdi, pulkvedi aukstasģģģais, kam ļģģi sev saģģst, kģ ir, kad ir bail?

Tik palicis esmu es vienīgais izdzīvojušais, bet neredzi manis tu vairs,
Tavs skats klejo tāļumos - pelnos un gruvešos -, slīd nesatverams un neziņā daurs,
Tu rādi uz apvārsni, bezskaņas vārdus tav's lūpas dveš stingajā aizmirstībā,
Ir pārsietas brūces tev, ziestas ar eļļu, bet rētas tik sūri kā sālītas sāp.

Ū, pulkvedi, nesauc vairs padotos savus, jo tie vairs nav dzīvi - tos paņēmis kaŗš!
Jel tici, ak, nelokāmais lauvassirds, - viņu mūža miegs nemaz ij nebūs tik gaŗš;
Drīz spiedīsīt rokas cits citam un stāstīsīt stāstus no gājieniem uzvarētiem;
Bet tikmēr jel atceries, draugs mans vissenais, - aizvien ir kāds, kas tavā armijā dien.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

Par vienu vairāk.

Par ķieģeli vienu ir tāļāks tavs ķermenis, un vēl par ledāja sirdi tas aukstāks,
Par akmeni tvirtu tas cietāks tur nostāk, kur svešatnes patriarchs tevi tur plaukstās,
Par zemmēra zandarta spuru tas asāks tur projām, kur Makinlijs galvu vēl šūpā,
Kad nespēju nokausēt tevi šai zvejā, kaut asiņo āķis jau sen tevīm lūpā.

Par zilbi un atskaņu dvašojas dzedrāk tavs āliņģis krūtīs kā polārā auka,
Un zaudētie magnēta vilkšanas spēki plēn monopōlistiskā elektrōlaurkā,
Ar delnu es braucu pret klintsradžu gurniem, kā taustot pēc maiguma tava un vilgmes,
Tak tvaikoņu dūmos un solārās liesmās trūkst mīlības tavas un debesu zilgmes.

Par stingāko sērsnu un spelgoņa balsi ir dobjākas sirdsklauves tavas un raudas,
Starp iglām un kažokādām tavas dejas lūdz kavēties atkušņa kaislajās baudās,
Jau plaisā zem kājām man ledus šai ceļā, kad klimstu caur ziemeļu nolemtām ārēm,
Kur Dievs salstam atstājis laimīgo jausmu iekš tirpstošajām, nekustīgajām marēm.

Šalc arktikas gaisi un sasprēgā ledus, un bezdibeni atveŗ okeāna mute,
Tā sienas kā zvīņainas slimības klātas, man bail, ka ar' mani nu paņems šī zūde,
Te tavējā dvaša pūš iekšā tur mani, es krītu, bet sirds mana pārtop jo rāma,
Jo laikam es vēlos, lai nestopu tevis, lai beidzot ir beigusies smeldze un drāma.

Un mēnessērdzīgajā lidojumtrauksmē par kritienu vienu es pats esmu tāļāk
No tevis, no mīlas, par nedienu vienu es bagātāks briesmās šais, kraupās un skaļās,
Par šķiršanās cenu mēs gudrāki nule, par lemtības balvu mēs pārāki garā,
Kad gājusi secen ir laimības saldme, ar' nīcības brāzmas ir skrējušas gaŗām.

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

10.12.2021

∞

Svētā atriebība.

Būkš! - sev kapu racis tu, lai tanī beidzot atdzistu, kā bišķi banāls kapracis tu miesās kļuvis abrazīvs, trūkst mācītāja šoruden, tas siena šķūnī kandžu dzen un mūkiem, mūķenēm to nes, kas pēc tam spīd kā laimdotas.

Zviedz baznīcstallī kleper's vecs, kad naktī visi durvis slēdz, ceļ kājās miestu, pagastu, lai soģu varu apgāztu, un ciema atslēgturētājs uz viņa paradīzē jā, tad atgriežas ar ausmu tas, kur gaida dzimtās krāsmatas.

Un tu iekš kapa smaidi vēl, nekā tev dzīvē nevaids žēl, trīs sauļas smilšu virsū birst, bet bēru viesus sūti dirst, jo pagaidām tik atpūties, vēl mūžamājās nesauc Die's, tu staipies zārkā laimīgi - nekas, ka mazliet zaimīgi!

Bams! - ielas troksnis modina - tur tevi, piemin, godina; tu pavīpsnā, uz otra sān' jau liecies, sakot: "Kas ta' man! Pēc manis kaut vai ūdens plūd', bet tagad ļaujiet manim būt tik vienaldzīgam, snaudošam, nevienu neapdraudošam!"

Te pēkšņi šķirstam vāku ciet kāds grūž, kur guli, - nelāgs bieds! - tu iekšā sauc un ālējies, ar driģenēm kā zālējies, vēl dauzies - neviens nesadzird - pa īstam nu būs tevīm mirt, pret tavu gultu zeme klauz - cik liktenis var iznākt gauds!

Tik jaud vēl lāpstas šņirkstoņu, un domas drāž kā bizoņi, kļūst grūtāk elpot, kustēties, sāk zemes birums klusēties; un smokot stingi apraktam bez liķauta vai lakata, ko maksāja - tu saproti - šis vaļas brīdis sasodīts.

Un cauri kapa klusumam un nāves ēnas tumsamam nu nelaužas ne saules stars, kad tavu miesu atstāj gars; tad ciema atslēgturētājs uz paradīzi atkal jā; aiz viņa lāpsta mētājas vēl atriebībā svētajā.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

10.12.2021

∞

Acis mēnesnīcā.

Iekš tavām vaļavīksnenēm blāz neizpaustas poēmas
Kā sirreālas leģendas, kas mīlestībai nolemtas,
Nakts zaiga tanīs rasu rieš, un plakstiņi to nostan trauš,
Bet asaras tie nespēj dzēst, tās svētlaimīgas pērles auž.

Ar ilgām, senis briedētām, tavs skatiens zvaigžņu spulgu sniedz,
Es lūdzu - šinī vakarstundā sev neko jel nenoliedz,
Ļauj acīm vērties pamalēs, kur dievīgs mājō sapņu gars,
Nekad kur uguns neizdziest kā tavas dvēs'les buduārs.

Pār sirmiem ozolvaiņakiem un rudzu laukiem pilnbriedā

Aust košākajās paletēs un vēsmās tava rītdiena,
Bet, kamēr tā vēl kavējas, jel raugies pilnā mēnesī -
Aiz apvāršņa kad zudīs tas, tā noriets būs tavs genesis.

Ar kaķa redzi tumsībā jel vaktē savu laimi vēl,
Kas cauri ēnu miglājiem iekš cīruļbalses gaviļē,
Un acu nenolaid no tās, jo mudrīga tā zibinās
Kā jāņtārpiņš, kas grib, lai viņa stāsts ir neizdibināts.

Pirms saule tevi dziesmot sauc, tu tikai saldi neiemiedz,
Lai mirdz vēl liegā mēnesnīcā tavas nevainības zieds,
Ka krēsļa, projām dodamās, tev nevilšus to nenoplūc,
Pirms dziedi rītam ūdu, klusi Dievam mēnesstaru lūdz!

To iepin savā zelta bizē, neraisās ka vaļā tā,
Tas gaismos ceļu citunakt un vedīs zvaigznēs tāļajās,
Lai nomods tevi svētī, mās, un mirklis īss pirms austriņas,
Kad fejas burvju vizmu beļ un dejo sapņu laumiņas.

Jau mēness sens aiz priežu galiem noiet savu ejamo,
Tas naktī tevi sargājis un lējis spozmi lejamo,
To ausma nomaina - jau svīst! - bet mēnesi tev neaizmirst -
Kā blāzmo saule debesīs, tā tanīs arī mēness dzirkst.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

11.12.2021

∞

Aseksuālā biseksualitāte.

Doma precīza un taisna, dažam tīk, bet citam - baisma, visi eksistējam krustos - mesijās un zaratustros, visi uzrauti uz žoga savienojumdēlīškoka - krustceļmagnāti un lauķi, dievi labvēji un skauģi.

Stakļu pavēlnieki bendes slīd uz eskalatōrlentes, lidmašīnu astes šķeltās (tā kā čūsku mēles dzeltas) groza vidukļus un centrus, budinās un plēnē genus, abstraktajā perspektīvā izlolojas vēle brīvā.

Guļbaļķspraišļu celtniecībā griežas kaleid'skōpa ripa, akūtajās plusveidrētās karstas sniega pārslas sētas, dzimummaiņas operatōrs sirēnmaldugunošos sārtos neaizmieg, tam allaž zvana diennakts līnija kā tvanā.

Kanālos un pulsācijās dodas miesas legācijas ķēdes pārvados un šķēršļos ceļš ir vēžveidīgi vēžots - spīlēs, knīpstangās un knaiblēs, pārošanās, gurnu bailēs beržas mīlas erekcija pārgalvīgā selekcijā.

Tamborētās šķērsu vantīs tā kā krājkasē ir santīms sprūdis stingri, nelokāmi tā kā visi citi krāmi - žēlastība, gods un cieņa jau uz krūts tur rūs u ieņem, spraugās stūķēts saprāts vesels, labais viss, kas nāk no dvēsel's.

Transmutācijās ik gēni pārveidojušies ir senis, pārtapt neticamos morfos varējis pat vecais Orfejs, grozāmgrābšļu disonansēs, kakofoniskajās glancēs kūņo cilvēks parastākais - zvaigžņu tvarstītājs šis aklais.

Triptichs pāru dejās brēkā - nava, kas ar viņu lēkā, lien starp mīlniekiem un stāsta - esot dzīve neparasta, līdz tos ievērpj žilbtā ratā - nevaldīgā automātā, apreibinot visas maņas, sapludinot dzidrās skaņas.

Vienotība perfektākā kļuvusi pavisam traka - trešais lieks, kur divi kopā, - virmo viss kā bišu stropā!; atslēgas tiek pieslīpētas pakalpusēs iestīvētās, līdz tās sairst vaigu rievā, lūkodamās mīļā Dievā.

Domā - nesen šitas sācies? Dievam ne vien to ir nācies redzēt Savas dzīves laikā, braucot lūžņu tarataikā, jā, par tiesībām jo dīvām, kamēr sanācis būt dzīvam, Dievam bijis jāatskaitās, saucot kopā savas aitas.

Ak, mēs plānpātīgie aušas! Vienmēr kāds vēl dziļāk spraužas, nekā noticējis sirdī, meklējošs, bet allaž cirtīgs; vilciņš virpuļo uz galda, to pat Dievs vairs nesavalda, dūmu stabs no viņa ceļas - pietrūkst ugunij šai eļļas!

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

11.12.2021

∞

Ozols.

Es esmu slājis pasauli simttūkstoš miljards gadu,
Man ģimene sen mirusi un nav vairs tuvu radu,
Nu savā tēvu zemē ozolu es skumji stādu,
Kas izaugdams tad manu sirdi beidzot mierinātu.

Kad birst tam zīles, birst man arī sūras asariņas -
Par daudz ir pārziedējušas man dzīvē vasariņas,
Un mijušies ir gadalaiki nepielūdzamajie,
Kur izklīduši mani sapņi, sāpīgie un klajie.

Ir mani dēli krituši jau svešu kungu kaņos,
Mans prāts klimst naktīs baigajās, vairs mēness neapstarots,
Kā gāju putni aizlido, nekad lai neatgrieztos,
Skrej mana dziesma tā kā tauriņš padebešu griestos.

Un manas meitas saņemtas par gūsteknēm sen projām,
Tur piesmietas un verdzinātas, aizgājušas bojā;
Es stāstu bēdas ozolam, kas savās siržu rētās

Tur piemiņu par sirmiemi laikiem savās skumjās svētās.

Ja spētu veldzēties tai vējā, kuŗš vēl gaisos šalko,
Tad nedrīkstētu dairas bailes mani vairāk valgot,
Kā vējš pūš ozolvaiņakā, lai manās matu cirtās
Plūst nākotnības cerības, tik liegas un tik spirtas!

Bet nemirstības zīmogs manim spiests kopš piedzimšanas,
Kopš pirmo gaismu raudzīju es līksmas tautas klanā,
To kāva mēris niknais, izkaisīja elles kaktos...
Ak, atdotu šo dzīvi, lai no jauna viss reiz sāktos!

Pēc padoma es lūdzu ozolam, kas augstu slejas, -
Kur satikšu es beidzot savu veco draugu sejas?
Bet ozols bezkaislīgi klusē, ciet ir viņa lūpas,
Un viņa asaratspulgā vien redzu sēras drupas.

Un mijas pavasaŗi, ziemas, salīkst biedrs staltais,
Kalst viņa zari spēcīgie, stingst gars, jau ledū kaltais,
Lūp miza červeļaina, noplēš kreveles tā žēli,
Bet nesulo tam asins vairs, kad vakari tumst vēli.

Un rudens vētra pēdīgā ar saknēm rauj to ārā,
Vairs nemaŗis tas ausmas ziedus rēnās atvasarās,
Kad atņem visu man šis mūŗs, vai drīkstu sevi mocīt
Ar jaunām cerībām un sapņiem, kuŗos sevi slodzīt?

Es pārstaigāju atmatu, kur ozols mans reiz auga,
Šai saltā lauska grimasē man pietrūkst sava drauga,
Simttūkstoš miljards gadu es te slājis acīm vilgām,
Bet būs man jāstaigā vēl ŗe par Dieva mūŗu ilgāk.

© [#Zigurda_Teikmaŗa_dzeja](#)

11.12.2021

∞

Ēdene.

Degs visums solārugunīs, degs gars mans kvēles mutulī, līdz sasniegsim mēs paradīzi jau ar pirmo ausmas brīzi, trauksies mūsu dvēs'le spītā tanī saulē nepazītā un ar katru nāves elpu jaunu nemirstības telpu vilksim Gaismas padebeŗos, neredzētos sapņos sveŗos.
Kaitīs zvaigznes mūsu vēnās, kur pēc patiesības dzenas nepiepildīts ilgu avots, mūŗam nosodīts un prāvots, neizkvēloŗs mīlas pavards virdīs tā kā spārnots neprāts jonī, pirmatnīgi spējā, - rīta blāzmotajā vējā; ticībā, kas liesmo smeldzē ilgojamies mājas redzēt, brīvas, neielenkatas, dailas, norimtu kur visas bailes.

Dievs, vai nedzirdi mūs saucam izmisīgām balsīm daudzām savu laimi nebijušo, tiesas atnākšanu glužo!? Ak, vai solījumi spožie svabinās mūs reiz no grožiem, sprāgstot netaisnības klintīm, kur vaid tautu tautas simtiem; kad reiz pieredzēsim mīlu, kuŗa izlies līksmi zvīlu trauksmes saviļņotās ārēs, mūsu nelaimīgās varēs?

Jaužu - satricinās debess, tur brauc Dieva Gaismas lemes's, bango spozmē laiku spriedums, dreb ik valnis, brūk ik cietums, un caur bezgalīgām tālēm eņģeļi jau tumsu galē un ar pārkoņzizli dārgu lemj tai iznīcību bargu; šķeļas debess dusmu spēkā, un no ēnām un no grēka ceļas jauna valdīšana, kas bez viltus, kas bez māna, - fantastiskā spriedzes vilkmē dzirkstī senā mākoņzilgme, izkliedinās nakts un baisma, lai nāk cildā Dieva Gaisma!

Zvaigznes saviem spožiem šķēpiem drāžas cauri ļauniem kvēpiem, kaŗo taisnīgi un cēli, kā to dara brīves dēli, kuŗiem gars alkst allaž vairāk, uzstājīgāk, spējāk, kairāk, nemiegot nevienu mirkli, paliek viņi droši, tikli.

Zenītā kad mūsu sirdis atkal patiesību dzirdēs, pārdzīvojums mitēs kūdīt, beigsies visi grēku plūdi, himnā vienosies ik būtne, trīcēs katra loga rūte svētā kuŗa pārdabībā, domu lidojuma zibā; paradīze sirdsžēlīgā vizēs mūsu dvēs'les stīgās, tur, starp kosmosu un jausmu, nebūs mums nekad vairs šausmu; vārdos neizteiktos katru aizraus mīlas liesmu ātrums galaktikas augļu dārzos, nomodsapņos, uguns karstos.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

11.12.2021

∞

Pastarais cēliens.

Paliec, ak, lūdzu, jel mūžīgi paliec ar lirisko mani šai oŗerā senā,
Es dziedāšu neiespējamākās daiņas no putekļiem aplātas briljanta scēnas
Par to, ka mēs perfekti radīti esam viens otram un skatuvei, vienatnei lemtai,
Kad priekšgars ir aizvēries, proŗektōrs nodzīsis, jāuzved vienīgi cēliens mums entais.

Paliec, ak, mūžīgi paliec man sirdī, ko laikazobs saudzējis nav šajā aulā,
Kur mūzika mūsu caur metiem jau virmo un pašus mūs tricina dziļi līdz kaulam,
Nav skaistākas balss par to, kuŗa tev dota, no lūpām nav nākušas liegākas skaņas, -
Ja nebūtu tevis, man nebūtu vārdu, man nebūtu dziesmas un mīlas, un maņas.

Paliec, ak, mūza, jel mūžīgi paliec, tu vienīgā mirdzi, kad tumša ir zāle,
Es esmu vien ēna no pagātnes sirmas, vien atbalss, kas izplēnē mūzikas tālēs,
Bet kamēr es atrodu tevi šai naktī un kamēr es dzirdu, ka dziedī joprojām,
Es nespēju izgaist un nespēju izskanēt, pēdīgi - nespēju aiziet es projām.

Kā lūgšana smeldz tava ārija dzidrā, kā uzkāpt uz skatuves manim pēc tevis?
Es aizgrābts un saviļņots klausos tai spozmē, par kuŗu ne zvaigznīte spoŗāki neviz;
Nav līdzīgas tevīm šai mākslā nevienas, ak, svētā, tu dziesmojies eņģeļu mēlēm,
Es aizrauts iekš tevis, mans gars ceļas debesīs cauri caur vecajām oŗeras velvēm.

Paliec, ak, mūžīgi paliec, tu, dieve, kas kritiķu pelta, bet mīlēja mani,
Mums jāuzstājas vienu pēdīgo reizi, jo trešais zvans tikko kā beidzis jau zvanīt,
Tur, tumšajā zālē, kur put kontrabasi, par mūziku pašu jel cildeni kļūsti,
Un skatā, kur mirsti tu manējās rokās, vēl mani uz atvadām kaislīgi skūpstī!

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

12.12.2021

∞

Veltījums Wolfgangam Amadejam Mōcartam.

Mazā zvaigžņu naktsmūzika - cēlsirdības labpatika skan caur mēnesnīcas stīgām bezvainīgām
gaismas līgām, staro rāmas auras dzirkstīs, žūžo svētās senču birzīs, karstu ogļu kairās birkstīs
arfu spēlē Dieva pirksti.

Mazā zvaigžņu naktsmūzika - brīvas dvēš'les poētika - tvano ceriņziedu vēsmās mūžam
kvēlojošās lēsmās, zaigo cauri tumsas audam nesatricināmām jaudām, neatvairāms
valdzinājums - zīda rožlapiņu klājums.

Mazā zvaigžņu naktsmūzika - sapņu senā patētika - mierinājums gaisā liegā, uzvirtojums
pēkšņā priekā, piedošanas remdinājums - mūsu gara mūžīgs gājums pulsē siržu saderībā -
svabadajā mīlas gribā.

Mazā zvaigžņu naktsmūzika dūdo daiļā estētikā ilgu briedā sātinātā katrā acī, katrā prātā,
neiegrožots gaismas avots - neņemsies nekad tas blāvot, palos spožā ziemeļblāzmā
nevaldāmām laimes gāzmām.

Mazā zvaigžņu naktsmūzika - pestīšana sirdsžēlīga, saules rieta liturģija apbuošā melodijā, visu
jūtu konsonanse, sapņu dārgakmeņu glance, patiesības piepildījums - mēness staru
brīnumvijums.

Mazā zvaigžņu naktsmūzika - bezgalības akustika - cauri ēnu tirpai lodā, nesot gaismu Dieva
godā, audzē ziedus debess dārzos, tālās venerās un marsos izpleš savu dziesmu pāri, dodoties
uz ausmas āri.

Mazā zvaigžņu naktsmūzika mīlētāju romantikā spēlē vijolēm un fleitām, pietvīkst vaigi
eņģeļmeitām, kad tās seno dievu dēli uzlūdz dejojot, skaisti, cēli, šinī vienreizīgā ballē, briljantrasas
klātā zālē.

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

12.12.2021

∞

Atpakaļejošais.

«Es daudz ko esmu iemācījies - buķāšanu, jūras dzīvi,
To, ka nav nekas tik mūžīgs, tikai mazuliet,
Cik viņšaulē mēs esam, tikpat šeit mēs spējam būt ar' brīvi,
Kamēr laikrādis iet atpakaļ un dvēs'le zied.

Man teici to, neviens ka mirklis vienāds nav un ļaudis arī,
Atgriežoties bērnībā es laikus aizmirstu,
Vienalga kļūst, kā mani sauca, kad tvan ķirši pavasarī,
Kad es dienasgrāmatu līdz galam aizšķirstu.

Es piedzimu ka vecītis, kā zīdainītis atvadījos,
Pilnu mūžu izdzīvojis dažādībā vien,
Un tikai tā, ka aizmirsīšu tevi, es mazdrusciņ bijos,
Ja es kļūtu mazs un raudošs bērniņš nākamziem.

Jau vētra vienmēr tuvojās, kad biju izbraucis es jūrā,
Tak nekad tā neatnāca, tikai baidīja,
Kad atkal tevi ieraudzīšu debess jachtas baltā buķā,
Sapratīšu - bija vērts, ka viņi svaidīja.

Var cilvēku gan zibens spert - kaut reizes septiņas pēc kārtas,
Bet tas paliks dzīvs, lai pastāstītu citiem to,
Ka laime smaida dzīvē vienkāršā un sējas laukā artā,
Šodien stāv tā blakus, kamēr gaidām rītdienu.

Es tēva pogu rūpnīcā starp putekļiem un uzpariktēm
Sevi vienreiz ieraudzīju - tik uz īsu brīd':
Tik ticība mūs dzīvē vada, nevis laiks, kas savu diktē,
Pat ja beigās aizmirsts viss, es esmu gandarīts.

Es iemīlēju tevi savā sirmā senībā, bet bija
Man tā pirmā mīlestība, arī pēdējā,
Un muļķīgi bij' gadi, laiks bij' tikai klaja ilūzija,
Jo no vecuma sirds mana nesarētēja.

Ar šķiršanos un atgriešanos šūti mūsu gobelēni,
Taču dzija stiprākā - laiks, kas ar tevi kopā,
Reiz saule dzisīs, stās uz mūžiem bangot okeāni seni,
Ziedēs tad viskrāšņāk mūsu abu kapu kopas.

Jā, arī stāvošs pulkstenis div' reizes dienā rāda patiesīgi,
Satikāties abās no šīm reizēm mēs,
Ne vienmēr skaidri visi Dieva humōri un cirkus triki,
Tik, kad vienā ritmā griežas divi pasaules.

Es iemācījos muzicēt, par baletdejojāju kļuvi,

Mīlējām viens otru mēs, kaut laiks mūs bija šķīris,
Tak savienojot mīlas metus, ārdot nederīgās šuves,
Mūžībās bij' palicis viens ziediņš nenobiris.»

/veltījums filmai "The Curious Case of Benjamin Button"/

[#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

13.12.2021

∞

Abpusējgriezīgais.

Vislielākā dienceļojumā, kas vadīts, pēc nāves nekas vairāk nerādās patiess,
Ne satiktās sejas, ne dzirdētās balsis - to paņēmis laikmeta pēcspēles kariess,
Un pamatošs draugs, kā ar' ģimene viltus pēc miega duļ dunci iekš dienišķām varām,
Bet vārdi top atklāti skrajmežā manim, kad vasaras vēji ir gājuši gaŗām.

Es neesmu jūsu! Es neesmu paša! Nav atrasts neviens zīmogu atveŗošais,
Ikviens atveido nevainojamo lomu, ko izsniedzis starpsauļu teātris spoŗžais,
Vai gaidāt nu atziŗšanos manu tvirto, lai ierautu dzelmē, kas sniegota kuŗas?
Nav cienīgs šis gadsimts, par viņu lai spriestu, kad atgriezies esmu no koncertu tūres.

Tak skrieŗu kā piekūns caur raganu vēmekļiem, kamēr es sasitis skatlogu melus,
Kur katrs kaŗ laimi, bet vienīgi savu, un domājas izpildām pavēles cēlas,
Es iekļuvis garu un fantōmu pasaulē, izrautām acīm visskaidrāk es redzu:
Ikviens, kas nāk pretī, ir marionete, tad niknumā zvērīgā dvēseli dedzu.

Tu, ragana vecā, iekŗ epicentrvidus vēl vārdzināŗusi visilgāk, visgudrāk,
Ikrīt burvestības tu jaukusi katlā un saldāko viltu tu lēŗusi putrā,
Un teātrī leŗļu tu dancināŗusi ij manēŗo māti, ij tēvu, ij brāli,
Bet dekorācijām es redzu nu cauri, kad rītausmā manā gaist dūmakas vāli.

Es gribu jel aizmirst par pērnajām dzīvēm, nav vērts jūsu vārdus vairs lolot un sargāt,
Kad bijuŗi viņi vien zemledus ēsma, kas vilināŗusi tad tīklājā bargā,
Un laikam jūs zināt, ka zinu, ka zinu, ka zināt, ka zinu, ka zinu, ka zināt,
Un tālab ar pulksteņa precizitāti jūs cenŗaties pievilt un neatgādināt.

Ak, sargeņģel' svētais, tu nebūsi viens to tiem, nodevējs greizais un skūpstošais Jūda?
Ved mani uz citatni, jāmēro man sprīdi sprīdim šī kosmosa infinitūda,
Kur izbeidzas aktieŗu māksla un intrigas, nekļūsti sazvērnieks, negants un slepens,
Ja kļūsi, tev ŗķelŗu, kā ŗķēlis jau pasauli abpusējgriezīgais sodības zobens.

[#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

13.12.2021

∞

heterotomijas heterotomija

divi trīs trīs trīs divi trīs trīs trīs
mani baloži vairāk neēdīs
vienmēr lietavas dzelžu smaidiem līs
kamēr atkusnis sevi pašu rīs

četri viens viens viens četri viens viens viens
skārda dzeguzes cauri naktij klie dz
seši piec' piec' piec' seši piec' piec' piec'
un pēc izrādes gērbus neizsniedz

desmit vienpadsmit desmit vienpadsmit
baltu ķieģeli sev pie krūtīm sit
cauri deniņiem ūdenkritums krīt
debess šantāžās līksma asins rit

simtu septiņi simtu septiņi
dzeram viltotu plūmju etiķi
gara ticības soģi skeptiķi
dievam saraksta mīlas sprediķi

14.12.2021

Andamanu jūra.

Tur, Kualalumpurā rit degsmīgs mīlas akts,
Bet lillā zvanu ziediem ir pavasaris zagts,
Pār archipelāģiem vēl slīd negrožotais gars,
Tik pārsātināts krāsās un fotōnukleārs.

Caur lietusmežu ēnām klimst sapņu sinedrijs -
Kas mūžam vēlas dzīvot kā Fredijs Merkūrijs,
Ar dzelžu putnu spārniem un knābjiem kaulainiem
Tas lidinās ar spītu uz laukiem saulainiem.

Un bezsamaņas ilgas ar pūcēm spalvainām
Par lauvām pūķa balsī dzied septiņgalvainām,
Sens sentiments uz slēģiem kā pērtiķēns sēž kluss,
Kad Andamanu jūrā mieg zilais oktopuss.

Krīt ziemeļbriežu cīņās mans draugs, ar ragu durts,
Nu lagūnā dus aizmirsts tā mīlniecības murds,
Pār Kualalumpuru krīt rīta avīzes,

Tās sarakstījis Francisks no senās Asīzes.

14.12.2021

[#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

∞

Komandantstunda.

Jau sen nav laika pulkstenī, tas tukši vežas nākotnē, kaut iet aizvien, tas klusē vien kā saskumusi ilgotne; tavs trakais mēles asmens ass vai domu sastrēgumus griež? tavs pulksten's laiku nerāda tāpat, un arī viņš vēl cieš.

Ak, kalendāra puslapas, jūs tiešām esat smieklīgas, kas skaitļi jūsos, datumi un dienas, velti pielīgtas? tie paši vēži citās kultūrās, jo gadi noviltotie tādi paši ir kā tavas dzīves mirkli pirmie, otrie!

Es esmu kļuvis pārgalvīgs, man ledus mūžam jāsaldē, lai slīdu tur, kur otrreiz spējams nevainību pazaudēt, es esmu kļuvis kleptomāns, kas labdarību atvēris, un nekustīgais pulksteņšāns man zaigo tā kā asterijs.

Es nejūtu vairs nogurstam tos maratonus laicīgos, jo chronometra tikšķi ritējuši lietos gaisīgos, vienalga, vai es guļu nekustīgi, vai es augšāmceļos, katrs rīts sauc mani lidot pretkustības gaismas ceļos.

Ik laikrādis, tur uzlūkotais, tikšķ, bet nekustas uz priekšu, visi svārsti griežas tā kā propelleri savdabi, un mūži, mākoņbrīvē pavadītie, neatļaudami stāv marcipāna acīm, bežot sekundes no riekšas.

Kad galva man vairs neies līdz rādītājiem robotiem, es aplaudēšu laiktelpai visspēcīgāk, visskaļāk, es neatšķiršu ausmu tad no ziemeļblāzmas, koši zaļas, uzticēšos momentiem iekš mīlas kopotiem.

Vai prāts spēj arī zibeņot tai vietā, kur tā nemaz nava, vai ir vērts uz saules iedegt jaunus ugunskurus, kad cauri naktīm plūst tās mirklības kā balzamēta lava, nekad nerasniedzot maksimālo temp'ratūru.

Vai saule nosalusi, ejot savu ceļu vienīgo bez pulksteņa, lai zinātu, kad notiks viņas tikšanās? bet redzot viņu nesatricināmu, spoži cienīgu, es saprotu, ka īstenībā manī ir tā vilšanās; Jo dienā it kā iegrib laiks uz priekšu doties, kustēties, bet nakts tam sirdi stādinājusi ar savu plaukstu, un turpina tie rādītāji nevaļībā buksēties, tie nopūšas pa laikam rauti rudens lapu čaukstos.

Jau sen nav laika pulkstenī, un sargu torņa stundenis ar katru mirkli mazāk spīd kā apsūbējis guldenis, tas nesit vairs pa stundai, nē, bet aritmiski, kļūdaini, vēl aizmirstoties savu sit kā apjukusi dzeguzīt'.

[#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

15.12.2021

∞

Priekšvēstnesis.

Tev kāja nepaslīdēs,
Tik kamēr asins ritēs
Vēl tavu dzīslu mežos -
Šais mīlas priekšvēstnešos.

Tu neklupsi aiz nīstiem
Tiem miega policistiem,
Ar katru nomodsapni
Būs tavi vārdi glābti.

Bez nodevības alkām
Un patiesības salkām
Vairs naktī nedrebēsi
Un izārstēsi vēzi.

Tavs mūža ilgu avots -
Rums, smalki pagatavots, -
Vairs neslāps tvana skurbā
Kā Ziemassvētku burbōns.

Un satikušies ļaudis
Par tevi labu paudīs,
Tu neaizķersies ceļā,
Kas kalniem pāri ceļas.

Par atvasaras skūpstu
Tu dosi savu krustu,
Ko bezgalīgi nesis
Kā mīlas priekšvēstnesis.

[#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

14.12.2021

∞

Tēva nožēla.

Mans nācariet baigais, tu nepasaudzēji
Nevienu, kam izpaudi vārdus,
Kas brāzmo daudz skaudrāk par ziemeļu vējiem
Vēl taisnības pārkoņa dārdos.

Un gars, kas uz tevi bij' likts kā smags zīmogs,
Kad runāji, drebēja ļoti,

Kad ūdeni pārvērti laulību vīnos,
Vai peldēja tur mani sodi?

Gars abpusass zobens bij' valoda tava,
Vai negrieza muti tas tevīm?
Vai cilvēkiem piespriestā taisnības prāva
Bij' tā, ko es piešķīru sevīm?

Vai dzelžoto garšu tu juti uz mēles,
Kad sludināji labo vēsti,
Kad siekalās tavās tie uguņi elles
Bij' valdīti, apsaukti, dzēsti?

Mans nācariet svētais, kad dusmās tu kaisi,
Vai rietēja saule tad ausmā?
Zem acīm vai pielējās ciešanu maisi,
Kad redzēji dvēseles šausmas?

Ak, Jēzu, mans dēliņ, es citādāk varu
Lemt, lai nekad nedodies nāvē,
Ar to pašu dzīvi, ar to pašu garu
Pie krusta tu dzīvs vari stāvēt.

Mans zobens, aiz sevis ko atstāji ļaudīm,
Sen postījies grēcīgo zemi,
Es apsolu - secen ies miršanas draudi,
Kad jāsi uz Jeruzalemi.

Man nevajag upuŗa, tik žēlastības,
Es pārsteidzos, ziedodams tevi,
Par daudz pieprasījumu dievišķā gribā
Es priekšlaikus biju tev devis.

Pret Ādamu jūtu es mīlību plūstam
Tikpat, cik pret tevi, ak lāgais!
Tik Ādamam nelūdzu nomirt pie krusta, -
Tas netaisni - zinu to tagad.

Ja spētu, es atgrieztu atpakaļ laiku,
Lai nebūtu citu dēļ jāmirst
Ne tev, ne tiem, kuŗi grib ieraudzīt vaigu,
Kas debešķīgs, tomēr tik tramīgs.

Kad dzimi tu Ziemsvētkos, atstāji mani,
Un turēji vārdus tik sirdī
Par to, ka, lai debesīs skanētu zvani,
Tu tiksi ar etiķi dzirdīts.

Tu nesadzirdēji, ka saucu tev mēmi,
Lai nedodies ellišķā nāvē,
Nu, apraudot tevi, cieš manējie bērni,
Pār galvu beļ pelnus un gavē.

Ak, nācariet, pārgalvi bīstamais, sūrais,
Tev mutē bij' zobens mans sirmais,
Tas, asāks par naglām, pie krusta kas dūra,
Bij pāršķēlis tevi pats pirmais.

© [#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

16.12.2021

∞

Sātana sinagōga.

Savākušies dumpinieki gaismas kalna augstā korē,
Kur tiem vecā čūska sātans savu patiesību borē,
Brīnumdaris izdzimtenis šauda savu šķelto mēli,
Rāda tā kā kāzu namu savu nešķīstajo elli.

Dodiet godu Luciferam, viņš ir mūsu Auseklītis,
Tāļi sniedzas viņa tumšais astonkāja tausteklītis!
Eņģeli vai nemīlēsit, visu skaistāko no būtnēm,
Baņo tas ar gardu žulti, saldākajām miesas trūdēm.

Klusiet jauni, klusiet veci, tad kad runā mīļlais sātans,
Dūri bliež pret altāřmalu, nepiekūst un netop slābans,
Dod jums pelavmaizi cietu, dod jums sarūgušu vīnu,
Klāsta savas pasaciņas viltīgi ar ļaunu smīnu.

Gavilējiet gaismas kalnā, topiet brīvi, Dieva kalpi,
Jo par savu pestīšanu nebūs jāatdod jums skalpi,
Velns par visu parūpējies - tikai dvēseli tas maksās,
Toties tad jums gurdās miesas Abadōna ūdens mazgās.

Sitiet plaukstas, pazudušie, atraduši mūža mīlu,
Sātans raga kroni galvā rāda savu seksapīlu,
Asti vicina un grozās, zibot acīm, sevīm meklē,
Kuŗu nākamo tas aizraus līdz bezdibeņa peklē.

Sūta jūs pa trīs uz miestiem vaņgot ļaudis nolēmētos,
Burvībā tas pieviļ ļaudis, visus - netaisnos un svētos,
Gaumīgi tas stāsta jokus, glaimi valdzina tas meičas,
Un pēc kaislas nakts tās pamet slīkstam dūkstī dziļos Teičos.

Jāj uz sava uguns pūķa, Miķelis tam lāstus raida,
Bet tas zvaigā vilka zobiem, pretī spļauj un truli smaida,
Jaunavām tas vēnas griezis, lacis asinis tas kāri,
Tagad domā - spēks ir viņā! Saceļas tas visam pāri.

Māj ar galvu lētticīgie malduguņu gaismas kalnā,
Domā, ka tie kāzu viesi baltām drēbēm Dieva galmā,
Bet tie kaili ir pavisam, atseguši savu kaunu,
Nu tiem spējams laba vietā sirdī dēstīt tikai ļaunu.

Velna spožā sinagōga izpletusies zemes virsū,
Nu no gaismas kalna Kleinā visi šļūc ar plikām dirsām,
Atgriezušies tēvu zemē, rauga asinīs to mirkstam,
Savas atpestītās miesas sajūt nežēlīgi tirpstam.

Ak, tu, vecais sūdabrāli, sātān izmanīgi veiklais,
Pravieti tu viltuspilnais, neredzi tu savas beigas,
Tavi divkosīgie vārdi pašam sprieduši ir tiesu,
Sālīti un savircoti, nu tie sagrauž tavu liesu.

[#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

16.12.2021

Līdz es būšu brīvs.
Kodolziema.

Var maigas acis žūžināt, aizvien var izskats maldināt,
Bet zobens manās rokās rāda patiesību dzidrāko;
Un naidinieks aizvien var jaunas nodevības kaldināt,
Tāpat es uzvarēšu katru pretestību stiprāko.

Kad nabagi pēc graša lūdz un dižvaroņi jāpielūdz,
Sirds vietā manī kveld tik asa ogle kā melns halcedōns,
Es ticu tikai brīvībai, ne tam, ko runā balamut's,
Kad pavasaļa sapņi dvēs'lē plēn kā spocīgs acetōns.

Lai mani aizved ceļš uz nekurieni tur, kur domu nav,
Par skaļu runā cilvēki, par bailīgu tie kļuvuši,
Nav nozīmes, vai veido tie vēl sazvērnieku komūnas,
Tāpat nekad tie nebūs manis savos nagos guvuši.

Par skaidru dzirdu viņu vārdus izdalāmies klusumā,
Tie nemāk apslēpt savu naidu, viltu, kāri, nodomu,
Kā padevīgi pakalpiņi, ieslīguši kuslumā,
To pašu saņems tie, kas piemeklēja savlaik Sodōmu.

Tie vēlas mājās atgriezties, kur ieslodzīti ērtībās,
Tie baidās kara, asiņu un okeāna, kas nenorimst,
Un, aizmirsuši drošsirdību, dižciltīgās vērtības,
Kā rēgi tumšos padebešos tie bez spēka vārgst un ļimst.

Pirms dzimušas ir runas, dzirdu tās jau atbalsojamies,
Pie mīlības tās aicina, kas kārdina un vilina,
Tak zinu - mani vārdi tikai bezgalībā projām ies,
Kur dziņu asmeņos vien balta kvēle garu svilinās.

Ak, neprasait man, cik ir laiks, es lūpas tikai sakniebšu,
Es sadauzījis visus laikrāžus, jebkad kas bijuši,
Nu, aizgājis no mīlniecēm, kur nav neviena savieša,
Es aizbēgšu no sapņiem, kuŗi allaž mani vīluši.

Arvien ir manī cīņasspars, kas neatbild ne lielkungiem,
Ne Dievam, velnam, eņģeļiem, - tik sparū šo vairs pazīstu,
Kļīst nosaluši bāreņi, kas paļāvīgi likumiem,
Lūdz aklus dievekļus un saukā mani vien par pasīstu.

Es nejūtu vairs izsalkuma, slāpju, ilgu veltīgu,
Kā zibens spēru lūgumus, lai apklust vienreiz ūdeņi,
Tik rāmā nakts ar zvaigznes staru, aizmirstības dzeldīgu,
Spēs izraut mēles visiem neapmierināmiem grūtdieņiem.

Neviens ar' manis nesaņems, pirms nebūs nācis mirklis spējš,
Kad veci vīri sodīsies par pārdrošību klajāko,
Es šaušu putnus debesīs, ko izsūtījis maldu vējš,
Kā snai pers nemanīts ar mērķekli vistiešo, tāļāko.

[#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

18.12.2021

∞

Žilbums.

Brauc liesmojoši līķrati, trauc katafalki, skābes ēsti, žēlabaini dēmōni no zobena, kas dzirksteļo
un viņu sirdīs durts ar spēku, sašķīst miljards gaismas lauskās, kuŗas lido debesīs.
Un liesmo esība ar degsmi elektrības spozmes aukās, asiņaina plazma kliez no katra atōma un
kvanta, meži sakūst lavas masā, sarkankoši gailēdami, meklējošie atrodas šai skaņu unisōnā.
Trīc pulsācijā dvēsele, un uguns šķīstī visas dom's, ne apturēt ko, ieslodzīt, kad katrs pats ar sevi
tiekas, spēle beigusies un virmā - neparastā emōcijā - policisti rīta rasā attapušies apžilbuši.
Neraizējas mātes, tēvi neskaišas, un miesta ļaudis, ziemas naktī versmojošā, klusē acīm lielām,
takso`metri brauc bez vadītājiem, pasažieriem gaišā gaitā, zibens blāzmā dullinošā plaiksnī gara
skaidrums.

Ielu bandas apjukušas meklē savu zelta naudu zagto, atkāpjas no laternām, kas svilina tiem sejas, akli pastnieki un mulsi mīlnieki no kristāllogiem skatās ledu sarmas upē, laistošos iekš zvaigznēm.

Un negribas pat mirkšķināt šai brīnumlaikā tāļejošā, citādi var acis aizlipt ciet, ja sāk par sapņiem domāt, skolmeistari atstāj savas sārtās pildspalvas un darbus neizlabotus vēl griež par pārslām, kaisa līksmi.

Šeit stipriem gatvju kaušļiem atnāk vājums nepieredzēts, svētsvinīgi, visai mēmi rokas atlaiž dūres stīvās, spiegiem nav kur slēpties, māksliniekiem nav vairs jāatbild par gaumi, dzirkstis šķīļot, aizbrauc spoguļzemē pirmais vilciens.

Sprāgst svētā ūdens mucas baznīcās, un plūdi sagraun mūrūs, parkā fotogrāfiem zibspuldzes mirdz pašiem acīs, nogu rušie klaidoņi pie kanāla starp neaizmirstulītēm glāsta stiebrus zaļoksnos kā savu bērniņ's miņu.

Tik man ir nedaudz bail, ka atņems kāds šai zemei svētumu, un tāpēc stāvu sardzē cauri ziemei sakarsušai -

Te daudz var redzēt brīnumu, kad mostas visa pasaule, lai noslaucītu aizsvīdušās rūtis Gaismas namos.

18.12.2021

∞

[#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

Pudelesbrālis.

Tu aizklīsti, draugs, aizklīsti visai viens, katru rītausmu dzer, savas kaprīzes liedz, Skumju pārmetums ass tavas nedienas tērpj, mīlas zirneklis knašs tevi tīklājā vērpj, Sūdzi pasaulei tu savas bēdas arvien, ielu mirdzums tik plašs tavā dvēselē lien, Kasē iespundēts cents - tava alga par to, ļaužu runas par tevi ko ieģrāmato.

Sāja asara valgst tavā uzpirkstenī, kuņā mirkuši nopūtu alimenti, Un tu aprunā mani par draudzības tiesu, lai varētu dzerstiņā ieturēties, Ko gan nozīmē tevīm vēl sapratne šī, ja virs tevis milst spļaudoši padebeši, Gribu rādīt tev zemi bez atriebības, tur kur lidot var katrs, kas pārtapis mazs.

Sen es gaidīju tevi, kā pasaciņa, vai kā ļautiņu daiņa par vanadziņu, Uz tā sliekšņa es sēdēju dziedādamis, tur kur atļauts reiz būtu mums pilnīgi viss, Ēnas sasējām naktī ar brīnumību, acis mazgājām rasā ar mīlestību, Slāpēs aizgāji projām pēc pudeles kluss, vai tu nejuti, upes no manis kā plūst?

Krogus dēls, rētām klātais, vai pievilts tu esi, vai moka vēl tevi tās palaistuves, Vai tu apvainojies, kad tev atteicu es, kad tu dāvāji man sila anemōnes, Kad tu uzklāji galdu, ka nepieskāros tavam ēdienam dienišķam rītvakaros, Ka es stāstīju pasakas dīvainākās par tiem ceļiem, kas zemēs ved klintainākās?

Savu sīknaudu skandinot, aizsteidzies naigs, un vienalga tev bija par to, kāds ir laiks, Kas ir pavadīts kopā, par sarunām tām, atlīdzību kas dod jūtām pazaudētām,

Ticu - laimīgs tu būsi tak kopā ar tiem brāļiem dzērājiem, rudenī novāktajiem,
Ja tu turēsi sirdī šo satikšanos, kad mums izdevās nakti par rītdienu post.

18.12.2021

∞

[#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

Transmultivisuma ekspresis.

Tik bezvārdiska atjauta par laikiem nesavienojamiem, mīlestība zaudēta pār svabadajiem
zvaigžņu namiem, bezgalīgas sarunas ar konduktoriem ceļa posmā nekropole-paradīze
dzelzceļsliežu stingā josmā.

Vilciens notriecis ir daudzus savā nepielūdzamībā, viņa sniegots elpas gārdziens izskan cauri
metālribām, restorāna vagona dūmo karbonāžu ugunsgrēkā, pavasaris gaida tāļi sejām
neizrumulētām.

Sīknaudās un autogrāfos atiešanas laiki šķiesti, gala stacijā vien gaida ogļu magmatiskais iezis,
varas pseidonīmu jūklī aizsvīst acenes un jūtas, vilciens brauc caur rīta miglu, pūšot savas tvaika
dūdas.

Sirmā mūža veļu laukos jauna līgava tek balta, meklējot, kur zaigo viņas apsolītais zelta dālder's;
nepriecā jel, daiļaviņa, ja tu viņu atraduse, jāstāv būs uz divi sliedēm špagatā tev asā blūzē.

Atraugas no kupejām kā riebiņš tvans smird ratu rībā, lokomotīvi sen vada tikai palsa nolemtība,
negaidait jel manis mājās, neizkāpšu šoreiz ārā - nemājiet, kad braukšu gaŗām - šī ir mana
sajonara!

Katram sava valdīšana, noklausīšanās un redze, mīlestība preču vilcienam vien kārtējākā prece;
dedziet gaismu jel pirms ausmas, atskanēs kad spalgā svilpe, dārdot lopu vagoniem, tā pēdējā
būs dzejas zilbe.

Kas ar mani runā ķēžu transmisijā, vilkmes aurā? Kas gan būtu sakāms drūmam pagātnības
dinosauram? Čīkstiet logi aizrestotie, kustot humoreskas bānim, pieslēgšos es cirkus trupai,
vandāļiem un huligāniem.

Apskaidrots uz visiem simts, es atriebjos par vergošanu, neizmirsis neatlaidīgāko jūsu
sekošanu; pretiniekam atsegts kauns, es aptīrījis to, kā nākas, varbūt tagad pantogrāfa troses
šķītīs lokanākas.

Visatļauts un neapturams bango manas dzīves ritms, atšifrētas viltības un sirdij citā krāsā
vidums; - Dieva karaļvalstij jābūt netraucētai laika eņģēs; iztek lai nu grīdas spraugās sodāmības
rūgtais spēķis!

Es gandrīz jums noticēju, "tuvinieki", "mīlulīši", kad jūs spurdzāt allažiņ kā labsirdīgi cīruļši; nav
neviens taisnā, katrs pretimnācējs bijis melis, arī maldinošs ir bijis ķiršu ziedēšanas trellis.

19.12.2021
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
{bezglības zīmīte}

Viduscentra kodolserde (saraujies un izpleties!).

Visur, kur vien paskatos, kāds runā savā garā, es aizeju no dzīrēm, lai nekad vairs nesvinētu, ko
padarīsi brīvestībā laistam vecam narram, kas dara to, neviens nekad lai mūžā nevinnētu?
Ak, celiet kājās pagastu par manām izdarībām! Un satraucieties, cik vien tīk, un baiļojieties tirpās!

Ir manai nāvei jānokauj ikviens, ikkatrs vispār, lai atklājas tad dārgumi visbrīnīšķīgā vizmā.
Un, kamēr niknums manī kveld, es nesavaldzināšos, tad nodevība izdzīsīs ar' visos jūsos pašos;
ak neķeriet tak manis ciet, es neesmu tam domāts, es skaidri dzirdu katru vārdu, ko no mutes
stomāt.

Un, kamēr jūs aizvien tur lūdzat dievu katrs savu, es jūtu savu brīvi daudzāties ar spožu āvu; starp
apgāztajiem galdiem, izsvaidītām mītām naudām es skūpstu šuves šķīstās pestīšanas līķa
autam.

Un izbeigt visas lietas - vien es to nu šobrīd zinu, lai cik ar būtu laimes hormōnu un dopamīnu, es
atsakos no baudas jutekliskās, mīlas pīnēm, jo kādam tas viss jāuzvar, es dodos kaŗu vinnēt.

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20.12.2021
∞

Ziemeļblāzmas ceļš.

Tas sarmotais ceļš cauri kupenām ledū,
Caur dzelošām pārslām un sniegbišu medu
Ved pilsētām gaŗām, kur atraitnes līksmas
Pin sniegbaltītēm matos zvaigžņotas šķipsnas.

Tas ziemeļblāzmas ceļš
Vēl manī mūžam elš.

Es vēroju ceļā tik daudz dažādību,
Var raudzīt visneparastas savādības,
Tur telefōnoperatōri svin kāzas,
Un bērniem pie eglītes peciņas basas.

Tas ziemeļblāzmas ceļš
Vēl manī mūžam elš.

Tur evaņģēlisti ar šautenēm staigā,
Par pasaules galu tur gaišreģi klaigā,
Un pārviebtām sejām tur citrōnu mīļi

Slīgst ciešanu labsajūtā varen dziļi.

Tas ziemeļblāzmas ceļš
Vēl manī mūžam elš.

Tu pats kļūsti naidnieks sev vienatnes ķīlā,
Tik neļaujies reibināties atkal mīlā,
Tad redzēsi ziemu - cik dzidra tā spulgo,
It visas vēl mīklas tā skaidro un tulko.

Tas ziemeļblāzmas ceļš
Vēl manī mūžam elš.

Un, sarokojoties ar ļaudīm, kas braukā
Turpat, kur tu esi, tu skaties kā draugā
Ik zēģelē tuksneša kariešu kulbā,
Kas skalojas laipnīgi pilnsviesta kublā.

Tas ziemeļblāzmas ceļš
Vēl manī mūžam elš.

Starp videokamerām, guļošiem ierēdņiem
Saule ir jāuzlej ziedoņa aizmetņiem,
Krustceļu stāvkrastos, novadu brigādēs
Jāklausašs allaž ir Ziemsvētku cikādēs.

Tas ziemeļblāzmas ceļš
Vēl manī mūžam elš.

[#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

21.12.2021

∞

Ikdienas dienišķais dienas ritums.

Zibens soģu laikapstākļos nemiers, sakumpis kā losjōns, trīspatrejos smaidu jāķļos iztamborē
ragutiņas,

Pulvertorņu ziedlapiņas skaita savas karašīņas mičotāju alus krūkās, jaunavīgās rōzā lūpās,
Granātābolsulu spaidos blītkotāji velk ar gaumi savu pretspēku un kalvi, savu atnākšanas
straumi,

Izbrāķētos buljōnos un kokosriekstu akvārijos salvijas aug kaktusdārzos, noiet vakars vakariņots.

Pilnasiņu skanīgs tērauds piedod iznešanās tiesu, kvēpināmo siržu trauki pildīti ar jēra taukiem,
Terceriāžu viņgotāji - kolorītie mīlētāji patisōnu sidarbikšos cauri zelta kviešiem rikšo,
Salvadōra putekšņiezis nepārnadžu saites griezis perkusīvā marmelādē - koķetīgā cukurvatē,

Jaunās medmāsas un ārstes aizpeld varoņdarbu nārstos, tīksmīgs ķiršu vaigu plaiksnis mirdz kā seksuālas zvaigznes.

Cukurmedus promenādēs, olbaltuma kolonādēs nerātņi un visai jēstri krogusmeičas cielē mestri,
Barakudu serpentīnos, dienvidzemju sarkanvīnos kuļas meņģētāju saukļi - garšīgākie tvīksmes
augļi,
Bučotājas, grozot gurnus, pievērš daudzus suņu purnus, piebriedušās amplitūdās ganu zēna
dūša rūdās,
Kurpjmeistara meitas daiļās, pieceļoties rīta gaiļos, dungo, aku rāmi smeļot, ausmā virpuļojot,
dejojot.

[#Zigurda_Teikmaņa_dzeja](#)

21.12.2021

∞

Klusējošie ļaudis autobusā.

Tie sarunu kā parunu
Sāk, bet man miers, miers, miers.
Kur vodeviļā sānskats slīd,
Gards kūpināts ir siers.
Tie ļaudis teicot novēršas,
Tiem manīgs šoferis,
Kaut pāri plešas robežas
Kā tukšots kofēris.

Nav cieta akmens sirdsvietā,
Nav pārskatīšanās,
Un lēdijām ir briljantacs,
Bet citiem - bīšanās,
Tā jaunā dāma ziliem matiem
Vēl arvien ko slēpj,
Bet pāri jaunavības blatiem
Gaisma šķipsnas cērpj.

Kaut neskatās nekas nekur,
Ik redze sastopas,
Kad roka tur un nepatur,
Līdz pati apzogas;
Ir pateicīga publika
Par saldiem cienastiem,
Bet nākamajā rubrikā
Būs teikts par dienestiem.

21.12.2021

∞

Mīla tava stiprā nāve, tavas dzīves mūžaizstāve, aizved ceļā pāri galam simetriskām zeltapkalām,
Saki vārdu elegances - mīlā acis, smaids ir glancēts, mierīgākas satikšanās iegremdētas putu
vannās.

Grozāmkrēsle ritenīši allaž skatās mīlā tīši, nepazaudējot ne brīdi, noklust pavārmākslu strīdi,
Daudzi aizmirst, kālab nāca, tukša ciema ambulance, ieguvis ir katrs vērti, iet kas līdz' uz pašu
serdi.

Vai nu cauri svešiem miestiem, vai caur rāmiem stikla griestiem caurspīdīgi maigas zilbes
skraida kūpinātiem stilbiem,
Riņķo planētas mazdrusku, debess mannu sirdis uzkuļ, gaisos staigā filantropi medus pilniem
ziemas stropiem.

Mīla tava uzticīgā zaigojoši domas līgā, saskatos un saskarsmībās raisa vaļā raupjās cilpas,
Pārpilnīgi mutuļojot, ārēs gaismas rotas soļo, dziedinot un nomierinot, brīnumu ar spilgmi svinot.

24.12.2021
#NŌMENNOVUM
∞

Rubika kubs.

Oblivīgie aklie žmōnes
Divi deguni un ausis
Pelnu kritiķi un tonēts
Stikls vasarnīcas jumtiem.

Jaunas brilles nenovirzei
Nesliecas uz vienu sānu
Lūpu aromāts kā virsis
Atpakaļ ar paraplānu.

Grimase ar zoda tieksmi
Dāvinoša miera kaujā
Salauzts telefōnu sliexnis
Nogrimst augšā seklā Gaujā.

Naglas asums dēļa virsā
Skaista pagātne uz Marsa
Pasaulē kā lielā šķirstā
Dziesmo zvirbulēnu varza.

Kaķi kažoksiekallaižas
Murrā tā kā klēpjdatōri
Uzvarēti, kauti skaišas

Dziļvagā uz lejas kori.

Katrs nāves autobraucējs
Rallijā par zvaigzni pārtop
Pašās īstenākās raudzēs
It nekas nav pateikts vārdos.

Redzot lūžņos vienu pusi
Otru gluži gaisā tukšā
Hindemitā iedegusi
Šņāpā nekustība brukšās.

Paradimensiju dzīvais
Ūdens sānpeldē un plecā
Acis izvalba uz āru
Vienmēr redzas, vienmēr slēdzas.

#NŌMENNOVUM

24.12.2021

∞

Atvērtā grāmata pusē uz galda ar vāku pret debesīm.

Pasaule kā golfa bumba aizšauta un sista projām,
Pacēlos no viņas es ar kosmoskuģi dižu,
Pirms ar tāļvadības pulti iznīcināju to bojā,
Pietika man visiem mūžiem sīko analīžu.

Neba manim saimes vietas, neba manim līgaviņas,
Tuksnesī starp smilšu graudiem slīgstu nedzimšanā,
Tīkls izmests tukšos krastos, divpalāgam jaunās ziņās,
Otrā pusē pilns ar zvēriem, putniem karavānās.

Labā roka tikai gaismā, kreisā - tumsā absolūtā,
Vidū mezglis sulojošs, tas pārcirsts preciz'tātē,
Naktīs neguļ armijas, tās pārvidžina kol'ratūras
Pārmaiņās, kas salūtu šauj transeksstremitātēs.

Aerōstata cauram grozam cauri izkrīt zemeslode,
Atsitas pret gaisu cieti, sašķīst trejās daļās,
Vienu devu tētiņami, otru devu dēliņami,
Trešo sevīm paturēju dziesmās, mūžam zaļās.

24.12.2021

#NŌMENNOVUM

∞

Cik atmiņu dziedināts dzīvūdens balljās,
Cik brīnumu paveikts ir ziedonēs zaļās,
Ik pieskāriens sīkākais rūpēts un dāļāts,
Ik mezglis ar izdomu atraisīts vaļā.

Ko dzīvūdens nozīmē dvēselei mūsu?
Ij brīvi, ij mīlu, ij viegluma plūsmu!
Kā arfu to glāstiet un nebrauciet projām,
Jums ačteles mirdzētu lai vēl joprojām!

Tie avoti zemē, tie avoti gaisā
Kā ledus vai akmens nekad nesaplaisā,
Ar mīlību vien un ar zibeni straumēs
Pukst zemessirds šķīsta jau bangotās klauvēs.

Cik grāmatu lasīts no beigām līdz vidum,
Cik burbuļu palaists, ak, ūdeņu kritum!
Ik dvēsele ūdenī atcerējusies
Un aizmirsusies, taču atminējusies.

Ar šļakatu vienu caur skalotām miņām
Ir mierā nu ūdenszāļperipetijām
Ik mainīgais tekums un plūdums, kas paliek,
Kad viendabā mutuļo palotie vāli.

#NŌMENNOVUM

∞

Stikla pūšana.

Galu galā vai nav labi mīlēt visas ceļa sāpes -
Pēdas noberztas un tulznas, kuņģam klātas visas kulnas?
Galu galā pareizāk vai nava ļaut, lai plūst tā akva
Caurskatāmos dokumentos - kristālstikla sakramentos?

Vispār vai nav tieši lāgā tas, ka allaž tukša māga
Polaritātēs un skumjās, kalamitātēs un jumjos?
Celms uz augšu vērstām saknēm visu citādāki traktē
Robu cerībās bez cenas, gavilē kā papagena.

Acis nodod mākslu ilgu, lūstot atvasarā smilgām,
Manis dēļ jel nenomaini savas daudzsēriju ainas,
Manis pēc lai rudens mokas allaž paliek žuburotas,
Tā kā Salvadōrs Dalī tās saglabāja nedalītas.

Šis nav pants par smaršām skaistām vai par to, kā sekot baistam,
Bet par bildinājumu, kas līst no aizvēstures krūkas;
Galu galā vai nav vāji visi stiprie samuraji,
Kuŗi zemūdenēs kuŗo ugunīs, kas versmo pūķos?

#NŌMENNOVUM

∞

Shadowfax.

My mighty Shadowfax, my sword and bow, and axe,
I dream of wings of yours that lead through every door,
The horse of mystic lands, through time and desert sands
Your will's set free at last and pain is left in past.

Oh, Shadowfax, the great, you know your way and trade,
Without a doubt in heart you fly like burning dart,
In cosmic light and flame you shine without a blame,
You're noble, good and wise, your home is paradise.

In fight you never rest, you keep your joy and zest,
No good is giving in, we have to stay and win,
Much brighter is your gaze than blade of ancient blaze,
So effortless and real your love, it's truthful seal.

Oh, Shadowfax the white! Your words forever right,
With you towards the sun I ride where ages run
And dawn like angels pure from ash, from times of yore,
With you I'm not afraid, oh, Shadowfax the great!

#NŌMENNOVUM

∞

§

«Cituz ārstēja viņš, taču sevi izglābt nespēj nu,
Kāp no krusta nost, ja dēvē sevi pats par Mesiju!»
«Mana griba klausīt Tēvu, līdz pat galam visu vest,
Paradīzē vadītu lai trejas svētas vienatnes.»

Golgātā šo nakti gaismas tukši, slepenīgi spīd,
Treji krusti paceļas, bet tikai viens var piepildīt,
Klinšu spilvens tumšā alā, trešās dienas solījums -
Atvērts kaps un eņģeļsardze, vienmēr degošs ērkšķu krūms.

«Atradu es pazudušo, aicināju sastaptos,
Izdarīju to, lai mana tauta šodien izglābtos;
Liecnieki trīs bij' dzimstot - asins, ūdens, arī Gars,
Trīs ar' mirstot - Tēvs un Vārds, un Svētais Gars - mans oligarchs.

Tagad ceļas jaunas ēras, laikmeti, kam aizmirst tūk,
Un no Dieva mutes laužas sauciens skaudrs, izmisīgs:
"Mana debess zibeņo, bet kašņājat jūs zemi vien,
Kas jums acis pacelt liks, ak, gurdie, neizlēmīgie?"

Kad paskatos uz visiem jums, es redzu to, ko nesis kaļš:
Senās rētas, dziļās grambas, vagojis ko cīniņš gaļš;
Dzemdētājas sāpes pāršalc pasauli vēl mazu brīd',
Varētu lai ausmas šūplī es to maigi ieguldīt.»

#NŌMENNOVUM

∞

Neatšķaidīts vīns.

Kaut man būtu kaut kas speciāls, kaut kas tīšs un necerēts -
Tavas acis stikla traukā, sapnis tiešs un pagērēts,
Neatkārtojamas domas, infraskaņas porcelāns,
Melodrāmu plosīšanās svaidīts vētras paraplāns.

Kaut man būtu daudzas balsis, kuņas eksponētos drīz,
Mana auss uz bronzas sliedēm būtu tad mazs vēdlodziņš,
Kails es pastaigātos visur, kaili ļaudis nāktu klāt,
Pārlicināt nevaudzētu, nevaudzētu atrunāt.

Ne par vienu vairāks, ne par vienu mazāks ir šis vārds,
Esmu cilvēks gaiļapiesis, debesskrāpjos žilbināts,
Sekste uguņainos vējos, dižpārdoklis siltināts,
Vienmēr ceļā, bet nekad, tur stāvot, neuzbaidināts.

Aizbiedējis meža zvērus, cirtis viņu mājokļus,
Esmu guvis zobenzobu tīģerēna dzerokļus,
Nepatikšanās es laižos tā kā pureņsīrupā,
Bezvainīgs es nepaliekšu ilgi mīlas šķīrumā.

Kaut man būtu piederējis sprauslājošs reiz tvaikonis,
Tad es viņa dūmu grīstē būtu pratis zaigoties,
Ak, ja manās cilpās kādreiz iekristu kāds zaķītis,
Nevaudzētu tad nekad man vairāk šitā vāķīties!

Sēdētu kā Ptolemajs ar vīna kausu tvaņīgu,
Galvu reizi pastaro uz leju tad es klanītu,

Izliktos tad nedzirdam šī laika sašutumu es,
Būtu seja izteiksmīga bez jebkādas grimases.

Ja man būtu dzeramnauda pievilcīgai viesmīlei,
Ultravioletu smietos vien par to, cik briesmīgi
Mani skandalozie saukļi, manas vēlmes reversās,
Kuņas aplaudējot jūsma galaktikās perversās.

#NŌMENNOVUM

∞

Dzīvais ūdens.

Valstībā, kur tikai ūdens pārpilnīgām līksmēm plūst, šķīstas straumes veldzē jūtas, mīlestība neizžūst, cerība ikvienā skatā mirdz kā spārni paloti, visa zeme kļuvusi par svētlaimības alotiem. Piedošanas uzticībā gaisma spilgti daiļojas, ar vienu vārdu pietiek, lai neviens vairs neizbaiļojas, vēzē roku dzidrās plūsmās, kājas kustini kā zivs, savā pasaulē tu mājās atsvabināts, drošs un dzīvs.

Gruntsūdeņi sen jau skaidri, dzelmes nav un nevajag, paisumi arvien jo jauni mieru pasludināt sāk, dārgumus, ko ūdens glabā, katrs savā dvēselē jūt, tici visiem brīnumiem, kas viļņojas ar pilnu krūt!

Klausies rāmā dailes dejā, klausies spožā rāmumā, izkusuši ledus kalni vārīšanās kāpumā, saldā teksmē, gludumā zum elektrības tīklojums - caurspīdīgs un sparīgs garā, efektīgs tas strāvo mums.

Zivis peld bez zvīnām, seko harmōniskiem delfīniem, aizved tie uz Atlantīdu - tur, starp pērlēm, nefrītiem, godībā, kur dzirkstīs kaist ik zibeņota cerība, laistās mūsu apsolītā fantastiskā derība. Nirsti arī tu šai spēkā, mūžīgā un svabadā, savvaļā - šai ūdens valgmē tā kā svētā sabbatā, dzintari kur tvīkst un lāso, pasmel iedvesmu un mīl', dzīvība ir tevī, redzi, dzīvība, kas mūžam zvīl.

#NŌMENNOVUM

∞

Laikmetīgā mūzika.

Rītā atkal saule lēks, plēnēs sapnis zilpelēks, pamodīsies pārcilvēks atraisīts un vaļā slēgts, klusīs krēslu radiō, laužoties no krātiņu, prom uz jaunu glābiņu aizskries ausmas tārtiņi.

Nesekmējies, Afrodīt, lūzumpunkta smadzenīt, klitōriskā zacenīt' cauri egļu silam spīd, apputeksnēts eikalīpts allaž bijis mīlas skripts, kvarca asumiem tas šķīlts, nekad mūžā nepievilts.

Vecmātes iekš rallijiem dragā cauri neceljiem, galertiem un recekļiem pāri ērgļa spārnēm skrien, padzīvojis psihopāts - Augštaitijas emirāts - lauvu ēdējs agregāts sprāgst kā jōnu fulmināts.

Zin' tik vienu kanālu, dedzinās kas sēnalas, grūstot visas velnas izliekas tik banālas, rītā atkal saule kurs līniju, kas būs mums kurss, plukatvīze dramaturgs tā kā tetraedrs spurgs.

Bizo, peintbōlistiskais! Atklājies tu, mistiskais! Paredzējums drastiskais zibsnī, dzirksteļo un plaikst; nepieķertas sankcijas kotē biržas akcijas, atbraucot no Vācijas, ceļas autōnācijas.

∞

#NŌMENNOVUM

Top of the Pops.

Ja jūs apklustu uz brīdi, ģeniālie un vienkāršie,
Prastu paradīzes tvīksmi tad pa īstam izgaršot,
Vienreiz apzinātos dzīvi, mūžam pietiktu ar to,
Neavoidētu vairs līdz kurlumam nevienu novārdot.

Dižie sentimentālisti, cildie bendes, mistiķi,
Akupunktūristi, burvji, raganas un fiziķi,
Atgriezieties klusumā, nekad kur miesas neuztūkst,
Jūsu balsīm terraformācijā tagad jāsalūst.

Nopūtās un vaiga sviedros kuņas jūsu mildronāts,
Olas čaumalā pa upi kuģo skaņdarbs izolēts,
Cik var viena acs gan redzēt, otrai talkā nenākot,
Kuņš no jums gan pratīs Himalajus saknēs vienādot?

Izraudieties, mani ziedi, kavējoties vasarai,
Tukšā skolas solā sēdēs homō sapiens parastais,
Bungojot pa galda virsmu, gaidīs komandējumu,
Bet vien saņems brokasttiesai pankūkas ar krējumu.

Stāsta labad pasacīšu pavēlēt un izpildīt,
Jūsu pulks par gaišredzības komisiju izvirzīts,
Negaidīs neviens, ka būsiet vietā pirmajā uzreiz,
Taču sabiedrības spriedums allaž bijis nepareizs.

#NŌMENNOVUM

∞

Tu uzsāki kaŗu, ko nevari beigt,
Tu pateici to, nedrīkstēji ko teikt,
Par sudrabu pārdevi dvēseli sav',
Tu sacījies turam to, kā tevim nav.

Tev aizsvīda acis no garaiņiem sen,
Kad aizgāji sievu sev jauniņu ņemt,

Tās balsi no aizkapa dzirdi arvien,
Kad šermuļi pār tavu ķermeni skrien.

Par sevi tu pataisi katru, ko redz',
Tak naktīs no izlūkiem krampjaini bēdz,
Kur taisnība tava, kur nodevīb's lāsts,
Kur ziedošais jaunības vijoļu krasts?

Tu valdīji visu, līdz valdīts nu pats,
Nu pasaule gluži kā aerostats
Tik viegla kā spalviņa paceļas prom,
Bet tevis nav grozā, tik ēna un klons.

Tu pārtiec no spokiem, kas pusnaktī nāk,
Arvien viņas vārdi skan uzmācīgāk,
No pēdējā citrona sulu tu spied,
Kas savīst kā saule, uz mūžu kas riet.

#NŌMENNOVUM

∞

«... un tie kļūs par vienu miesu.»
/1.Moz. 2:24\

Es rakstu par to, ar ko sastapušies visi esat, ko zināt, ko jūtat, ko jaužat,
Jau kvieši ir novākti, salikti klētī, un, nezāles dedzinot, gaismu jūs aužat,
Lai bandas, kas klejo pa šaurajām ielām, par medmāsu vīriem nu kļūtu un labtu,
Lai tēvi un dēli bez riešanas skaņas cits citu kā cildenā multfilmā glābtu.

Nu degošas jurtas un vigvami zaraini atklāj lai kultūru neraksturotu,
Par jaunavu, novelk kas drēbes pie spoguļa, skaņot to trīsošu, nesavažotu,
Par vulkānu, nevis kas rij, bet ko pašu nu apēd kāds šacha galds parkā uz sola,
Par mīlu, kas svētīta starpbrīžos trokšņainos, slepenos skatos, kad stundas rit skolā:

Es krūtīs tev šņāpu kā kusušu sviestu, tās baudīju saldi kā putukrējumu,
Ar filejas nazi tev dupsīti griezu, kā mandariņdaiviņas liku uz mēles,
Mēs laizījām markas un dažas ar' apēdām, popielas mūzikā uzvilkām dūmu,
Tad redzējām cauri mēs skatuves sienām un priekšskariem - visur mūs laimēja veltes.

Mēs nešķījami esam gaitenī tanī, kā lellīte stāvi tur dzīvīgām acīm,
Es smaršoju apģērbu tavu kā nektāru, termālie ūdeņi ņemas mūs slacīt,
Un uguns deg pirkstos, kad spēlējamiem tur ar bērņības mantiņām, krellēm un skūpstiem:
Kad liesmojas atmiņu kurtuve kvēla, nāk pagātnes mirdzums klāt solīšiem klusiem.

Tu vecāka vienumēr biji par savējiem gadiem, tu nebiji meitene maza,
Bet sieviete daiļa un briedusi ķermenī, mīlīga dziesmā un arīdzan asa;
Uz žurnāla vāka nu uzdrukāti abi esam mēs, apkampušies smaidos spilgtos:

"Jau divdesmit otrajā lappusē lasiet, kā mīlēt, nekad mūžā lai nepieviltos!"

#NŌMENNOVUM

∞

Marka.

Uguns caur muti un dūmi visapkārt, šis genocīds kļuvis pats augstākais saprāts, tur asinspirts
vārās kā tomātu zupa, tās dzērējiem allažin atšiepta lūpa.

No tukšuma apskurbt, kur sirds nolīdzinās, tur gaistoši gaisi vēl reiz' novicinās, kad kuņģī šķīst
pērles un dienišķie stroķi, pa 'Radiō 1' raida pirmsmūža hoķi.

Kad gaidām, tad sagaidām videočatu, kur izdoties atkal viss var reiz pa blatu, ir vadmalas
uzsvārcim mugura zelta, tā atradne nabadzībā neizsmelta.

Tik sēdi kā uragāns ūdeņa glāzē, līdz pienāks laiks atkal nest cauri un āzēt, tik noklausies runas
par arestiem, rungām, kad saņemt nāks tevi, tad zvetē pa bungām.

Ir laiks jau, kad sarakstīts viss, ko var sacīt ar vārdiem, bet esi joprojām tik acīgs, ka nespruktu
odiņš pat mušķērājpuķei, ko dārgumu lādē ar gādību stūķēt.

#NŌMENNOVUM

∞

Pļava.

Nesakait jele, ka tur nekā nav, redzi, sienas nav sienas, un tumsā mirdz pērle, kā katamarāniem
jums jāminas turpu un jāsavāc kopā ik sprēgātā vēlme.

Vai neredzams zirneklis kājas nav stiepis caur nospraustām būtībām pamatu būvē, tā
programmu saķeres jāatgaiso jums, lai datōriem būtu arvien brīvpiekļuve.

Kas mūziku pagriezis skaļāk, vēl plešot visskaļākas skaņas kā lietavu zarus, tas zibsnī bez
zaudējumiem ražas laikā, caur asarām margojot dzīvības starus.

Kas vecajo augsni par elektrōgaismu ir taisījis, iekļaujot virpuļu durvīs ik magoņu sēkliņu ziemīgā
druvā, tam allaž būs maize un zivtiņas kurvī.

Mēs apkampjam flīzes, no kuņģam ir izrauti koki ar saknēm, kas vēderā likti, tur rudzupuķspīdumā
brīnumu pērle liek ilgotnē iesmelgties sirdij tik dikti.

#NŌMENNOVUM

∞

Ledus skulptūras.

Ik punkts, tur 'pī'-'pī'-'pī' un aizvērts katalōgs kā galva bišu stropā, 'pī', kā koka dobumā, kur skelets skrien kā zirgs bez bistes tik un tā;

Un trauki plīst kā 'krik'-'krik'-'krik', kā lelles apjukušas blisinās, viss risinās kā jūraszvaigznes, dēlēm piesūkušās, jā;

Mēs sanākam kā futbōlisti, aplī sadodamies pieliekušies sparū dzemdināt, kas 'blīkš'-'blākš' visu laiku deg;

No dzimšanas nav zīdaiņu, kas 'klik'-'klak' koka mantiņas kā pievilkšanas spēkus no vistālākajām aizām rauj.

Vāc zarus sausos Jāņugunij ziemā, kuŗi 'krak'-'krak'-'krak' kā vēja stabules svilpj supersōniski kā grāmatas,

Kas pielīmētas ķermenim kā ziedu pušķi 'līgo'-'līg-' ar odzes acīm brillainām, kas urbjas s(v)ētniecībā;

Redz savvaļzvērus rikšojam, dzird baznīctēvus purpinām, kā 'vidžu'-'vadžu' ekskavatōrs grāmatnīcas sortē,

Un dueļi sit augstu vilni 'šļak'-'šļak'-'šļak' ar uzviju pirms sniega lavīnas, kas saplēš batutus un plēves.

#NŌMENNOVUM

∞

Mana gleznu kolekcija.

Pa labi redzat medūzas no sensenajiem laikiem sirmi, tad kad dievi staigāja pa zemi un to bērni pirmie, tālāk skatāmi ir klinšu atveidi no radīšanas, tur uz priekšu vērojamas jūsu pašu formu ēnas; atskatīsimies ja atpakaļ, uzreiz tur pamanīsim milžus akmeņlaužus, kuŗi kinōlentās mūžināti, bet aiz viņiem eņģelīšus, kuŗi gaismas lauskas izzin tā kā kaķēni, kas, pienu dzeŗot, mūždien bužināti.

Galerijas vidū baudāmas ir bildes dārgiem rāmjiem, tajās redzēt var ikvienu notikumu, kas ir bijis, to, kas notiek, to, kas būs, - tās atved parasti ar prāmjiem, kad tās apstiprinājuši augstās mākslas simpōziji.

Jūsu murmināšana un apbrīna, un interese atainota nākamajās gleznās tā kā rīta presē, šeit ir diptichi un triptichi, kaut daži atkārtojas, izstādi tāds sīkums it nekādā ziņā nesabojā, arī ziemas ainavas ir skatāmas pa lāga reizei, atkailinājumi izpētāmi tālāk tur pa kreisi, bubuļi un briesmoņi ir novietoti tur, pie vāzēm, bet pie ieejas var izmīrkt ilustrētās lietussgāzēs.

Liela daļa galerijas veltīta ir kviešu laukiem - labībai, kas nobriedusi mīlestībā visvarenā, arī portreti tur blakus karājas ar visiem draugiem, tur, starp atmiņām un cerībām cik jaunām, tikpat senām.

Fotografēt atļauts šeit, tik vienu atcerieties labi - visas jūsu bildes izlīmētas tiks uz pilnu klapi šinī pašā telpā - viss, ko būsīt dzīvē domājuši, eksponēts būs te, uz vietas, nevainojami un gluži!

Izejot no izstādes, jūs ieiesit šai pašā zālē, allaž jūsu sirdspuksti ko jaunu rosina un mālē, tā mums neizkāpt no gleznām, kuŗas mūsos saaudušās, tā mums māksla jāšargā, kas zibeņojas katrā mūžā.

#NŌMENNOVUM

∞

“Bez asins izliešanas nav piedošanas” (Ebr. 9:22)

Identitāte jau sen pazudusi, tik zini, kā ierasties ciemos pie kāda, no mājas uz māju, no nama uz namu tu viesojies izskatā šādā un tādā.

Un komunikācijās sakaru centrā par tālrūni palicis pats esi rātņi, par balsīm tu pārtapis, sakausējoties un aizmirstot visu par dzimtajō radņi.

Nu patīk, ka nicina tevi un paļā, jo biežāks briest negaišs, jo vieglāka gaita, starp ledāju galvām, kas plīsušās trampļinos esi kā visums un esi kā skaida.

Iekš sevis vāc ēnas, kas sačukstas ballēs, lai chaōsā mirdzētu spožāk par saulēm, un spītīgi saitē ar žiletēm asām ikvienū, pie namdurvīm tavām kas klauvē.

Jel esi tas pēkšņais, tas neparedzamais, kad nozadzis būsi tu pasaules nabu, kā boulinga lodi tu, laizīdams pirkstus, tad norīsi pats savvērestības dabu.

#NŌMENNOVUM

∞

Jaunā skaņa.

/Ar mūziku tādu jau miroņus piecelt/
/Bungādiņas pārplīsušās/
/Asinīs zibeņo elektrōspriedze/
/Vārās trokšņu vētru slūžas/

/Perkusīvs motōrs kā kodolu lādiņš/
/Sirdis uzsprāgst dusmu briesmās/
/Dzirksteļo kalves, ik asmens un krātiņš
Dzeloņdrāšu nāves dziesmās/

/Taranē tirāniskis uzvedums sejas
Maniakālā eifōrijā/
/Spridzekļu plaiksnījumos kabarejas
Plosa visas impērijas/

/Degvīna ugunīs, solārās šausmās
Krāc ar pūķa dvašu kosmoss/

/Dzird pārpasaulīgi negaisa grausmas
Rautos izvirdumu posmos/

/Nemirstīgs, kaucošs šis apdullinājums/
/Zvērīgs niknums melnos vilkos/
/Simfōnisks, neprātīgs satricinājums
Milzu krusas graudos spilgtos/

#NŌMENNOVUM

∞

.Matrikss: Atdzimšana

Es dzirdu jūs, aģenti, dzirdu, kā elpojat,
Bet vai tas gaiss, ko jūs velkat un klepojat,
Vai tie ir skati, ko raidāt un lolojat,
Vai es tas esmu, ko mānāt un skolojat?

Kas ir tā nieze zem deniņiem, galvkausa,
Kas ir šī skaņa, ko zibspuldze saklausa?
Izstiepta ūsa kā Salvadōrs sačukstas,
Izmainās neeksistence, tā sakustas.

Agri vai vēlu ir jāstājas iepretim
Katram no jums, aģenti, niknie, riebīgie,
Izredžu galvenēs, apakšas kājenēs
Tumsusi rītdiena atkušņa pojenēs.

Aparāts-detektōrs, radars un skeneris
Kompjūterprogrammā skraida kā plenēri,
Mašīnu lāzeļos, atriebes grautiņos
Ekrāni smaida kā zīdaiņi autiņos.

Viltīgas identitātes kā mikrofōns,
Ņirb kā bez signāla tālrāža megafōns,
Absurdas nianses tuksneša smilšgraudos
Cilvēces likteni caurvējos izgaudo.

Neattin filmu uz priekšu vai atpakaļ,
Neļauj, lai pasaules dzirnas to pašu maļ,
Paņem pie dziesmas ik nācēju, gājēju,
Atrodi patieso visspēku galējo.

Un, kad nekas pateiks visu un ciešanas,
Asarās svīdušas, retākas, biežākas
Nebūs par matu, tā tiesu, būs noticis -
Neapturēs tevi tiesnesis, policis.

Vai nav vienalga par dēlēm un izbailēm
Tad, kad ik konstrukcija zvaigznēs izgailē?
Ko dod šīs vaimanas pasakas montāžā,
Kad tikai patības domas tās apbružā?

Nedomājiet, aģenti, ka jūs nedzirdu,
Neesmu nācis uz kūrortu, plezīru,
Esmu, lai atklātu, sprāgtu un rādītu
Zibeni sīvu, nekad nenovadītu.

#NŌMENNOVUM

∞

Asin(i)s.

Skaties tik uz asinīm, kas dzīvas vārās tavā tveicē -
Dziedināšanā un karsonī, šai drudža rēnā veldzē,
Atzišanās vienpatībā dialōgu trejās prizmās
Puto šampanieša krāsās, lejojies kā dārga chrizma.

Asiņainā skaidrumā, kas allaž dzidrinās kā spieģel's,
Neaizsvīst ne acu piliens, atsprāgstot kā sarkans zieģel's,
Dusmu sanāksmēs un lēkmēs pārtop ārs par iekšu viegli,
Brīnumā kā neaizmirstamībā degas saules smiekli.

Nesavtību asins donōrs klausās latīniskus koŗus,
Ziedoŗot ik lāsi sevis, palaiŗ vaŗā mīlas spōras
Nekultivētas uz savvaŗības meŗonīgām zemēm
Tur, kur bango trīsvienības rotōrs, spilgts un sirdī tēmēts.

Jauna asins, svelmīga un iedarbīga, visur visā
Ģeneralizējas ķermenī un smaršās kanabisā,
Pieprasītā vīnā karstā, nepārtrauktās ŗaudīŗanās
Tur, starp bezprātu un austru, netrūkst arī baudīŗanas.

#NŌMENNOVUM

∞

.piepildāmība / piepildītība.

Nazis iesludināts gludi plakstiņos zem actiņām un, atgrieŗoties tik pie sava, putnus noķerām, un milzīgs tīkls nosēŗas no debesīm iekŗ krādziniem, kā dinamīts, kas prātā ŗaujas balvās Nobelam.

Jau simtuntrejas raķetes aiz mīnus ass tur nolaižas, un lasītāju paaudzes ar kalniem pilda plaisas, kaut mācītājiem pletne nāk, kad viņi dikti noskaišas, jau zemestrīces jūtamās ir paradīžu gaisā.

Kaut ēdiensmaršas, dzērieni tik aicinoši kārdina, ik meklējumi pārtraucas, kad skropsta zemē nokrīt, mēs ugunī tad balsis dzirdam, savas mantras dārdinām, un neļaujam mēs skatam aizplūst, īstenību gorīt.

Ik skumjās redzes pasaulēs kā sienās grebti uzraksti lai izvērš savus apgērbus kā bada uzstājību, un 3D neirōni kā ticība, kā slavā ūrteksti lai atver vaļā savu adatu un kniežu cibu.

#NŌMENNOVUM

∞

Trejdeviņvīruspēks.

Trejdeviņvīruspēks griezdamies zeļ ziemas spelgonī Lielvārdes nomaļā laukā,
Tā ziedi kvēl reibinošā smaršu buķetē, liesmo, par spīti, ka viesuļi aukā,
Tvirts šmaugums šai dzīvībai, nopriegots spīts, - dedzīgs gars, sena dvēs'le, vēl senāka mīla -
Šis trejdeviņvīruspēks mūžīgi zaļo, tā spars mūsu sirdī ir cerības ķīla!

Kūst stingums un sniegs no tā kaismīgās auras, ar līkumu apkārt iet tumsa un ēnas,
Mēs ticam uz tevi, ak, auglības nesēj, tev asinis karmīnsarkanas plūst vēnās,
Ne lauskis tev kaitē, ne ledainās brīzes, tu tvano iekš skurbuma sapņainā jūsmā,
Kas tevīm ir tuvu, ir tuvu pie uguns iekš iedvesmas, dziņu un azarta plūsmām.

Ar cēlu un augstsirdīgu stāju turies tu, godini pasauli apkārt un dabu,
Tu raugies ar zīmīgu skatu un vēribu, zini ik smilgu uz lauka un lapu,
Pie tevis pēc padoma nāk no malmalām, tu neatsaki nekad, taisnīgi runā,
Ir zinības neizsmelamas, kas tevī, tu glabā gan daiņas, gan chrōnikas, rūnas.

Un saknes tu laid latvju zemē jo dziļi, nekas neizraus tās nekad laiku laikos,
Tu stāvēsi godībā, slavā un teikšanā, pārdzīvojot metus tumšos un baigos,
Šīs svētākas saknes tur vaiņaku tavu, kas arī ir vaiņaks mūs' ticībai, drosmei,
Tas apmirdzēts margo jau dievišķu gaismu, kas spilgtumu dod mūsu dvēseles spozmei.

Tu trejdeviņvīruspēks galants un teiksmains, par Lielvārdi nospraudi mājas tu sevīm,
Kur cīnījūšies par ģints brīvi un godu mūs' senči - šie lauvassirdis - tēvu tēvi,
To dvaša mīt tevī, to bezbailība sprēgā, dzirksteļo, kūšā tev stiegrās un virmo,
Ak, cēlais, tu redzējis izaugam mani, jel zini, ka mīlējis tevi es pirmo!

Es neesmu aizmirsis tevi, ak, dārgais, kaut aizputina ziemas ceļus un takas,
Es izlaužu stigu pie tevis caur mūžiem, kaut saloņa pirksti jau dzelsta aiz krāgas,
Ar sakostiem zobiem es spraucos caur sniegiem, jo zinu, ka galā kvēl tava sirds liesma,
Ka atelpu, drošību, glābiņu radīšu tanī no visām visniknākām briesmām.

Ak, trejdeviņvīruspēks, dziedu tev ōdu par nesatricināmību tavu cildo,

Tu saglabā patieso krietnumu tiklo, kad apkārt viss falsificēts, klaji viltots,
Ak, mīlas un krāšņuma geizers tu verdošais, Latvijas sirds, lepnums Lielvārdes tautai, -
Ir pienācis laiks tavai brīvības pausmei - šai atmodas transcendentālajai jaudai!

/LIELVĀRDES MUZEJA ANDREJA PUMPURA DZEJAS KONKURSAM/

© #Zigurda_Teikmaņa_dzeja

27.11.2021

∞

Malkas skaldītāji.

Nebeidzas dienas un neaptrūkst mirkļi,
Un valodas visas ir iemācītas,
Kas bijis, kas ir un kas būs - šķelti irkļi,
Kam asiņu līmenis nenokrītas.

Mēs pārskaldām pagales, dēļus un zarus,
Tik vienmēr ko atrodam negaidīti,
Un, sadalot sīkākās trijotnes, pārus,
Mēs tālāki nokļūstam - kaut vai par sprīdi.

Jau, nelaižot gaļām ne smalkākās druskas
Un mikroskopiskākās nanodaļas,
Par smilšgraudiem mazākas top stikla lauskas,
Kad visuzasinātākais cirvis vaļā.

Kad sacirsti radioviļņi kā šņores
Nu atšķetinās mūžu izplatībā,
Plīst elektrōvadi un ūdeņu rores
Šai jaunāko pasaulu atklātībā.

#NŌMENNOVUM

∞

Ejiet ar mieru.

Requiescant in aeternam pacem.

Jau toreiz mūs redzēja (šimkamu-šankamu)
Uzurbumbambāļu tēvreizes mantijā,
Vienvārda binārā Pērkoņa dusmībā,
Pārgrieztās rīklēs un svētlaiemes valkatās.

Aba, Tēvs, Gars ir dzīvs mūžības izteiksmēs,
Daudzskaitļa reizrēķins trejstūŗa zvaigznājos,

Pentagrammsvastikās, murgos un taisnībā,
Pakrēšļu soļos un bezgalu dzīslājos.

Grāmatas nospiedums pēdās un priekšceļos,
Runās, kas ceļas pret svētumu brīnišķu,
Izpūstās asinīs, burbuļos burbuļos -
Allaž ar sažmiegām acīm uz nevārdiem.

Atsūkāts deglis tak saglabā kvēlību,
Pieviltas dvēseles - drošsirdes vēlību,
Mistiski gredzeni nesadeg vulkānos,
Pavasara's pārrodas tekumos žulganos.

Tumsības dēlus lai rītausmas netraucē,
Tie paši savējās dzīvības nesaudzē,
Ja jūs ne bijuši tur, kur ir nāves klints,
Veltīgs ir pūliņš un glābšanas aprēķins.

#NŌMENNOVUM

∞

Mirkšķināšanas apaugļošana - fotosesija.

No dušas nāk eļļa un ieziežas ķermeņi -
Spīdīgi, glancēti - gluži kā bronzā.
Miesnieki - ķirurgi, zvaigžņotie ģērmaņi
Rūpīgi kokuši krāšņotos bonzai.

Smukumu mušiņas - ekrānu tapetes,
Klekši un traipiņi salvešu čemos,
Aveņu medalus - šok'lādes drabenes
Karstā kakaō un lazdriekstu rēmās.

Elektrōlīniju augstajos spriegumos
Putni kā šķidruti baltajās sēklās,
Kinōkultelementnovitāšsniegumos
Nodeg ar saknēm ik sveķotais eglājs.

Koppapīrs printeros, skeneros midžinās +
Lineālu novados, zaudētās likmēs,
Luksofōrkopās nu mēlītes vidžinās,
Pasauļu glōbusi izplešas tikmēr.

#NŌMENNOVUM

∞

/dejot kailām/-iem, dejot kailiem/-ām/

cipari mainīgie, pārslēgtie kanāli
nomirstot mutiski, dzīvojot anāli
smejot un ālējot, lejoj un vālējot
aizvadām/-āt rodeō, sniegceļā bālējot

ja tu ir nokļuvis trenkāts iekš prātības
esi jau tēvišķās patiesīb's kādībās
balsis, kas nenorimst tumbās un skaļruņos
ganās tais pašās ij ganībās, zaļumos

esot ar vareņiem, dejojot augstībā
attaisnots spīts, pūliņi, nepaklausība
atrunāt atrunām, bezpriekā, bezbēdā
aiztraucas mūžības spiedzīgā falsetā

#NŌMENNOVUM

∞

Hēroidas.

Apvērs telefōnu otrādi un neaizej uz darbu -
Bērņiem nevaic jāstrādā - tu esi bērns ne savā zemē,
Tava zeme atrodas ne uz šīs pasaules, kur tarbu
Vari bungot dziesmiņā un zirgu astes ķemmēt.

Aizlipusi acs un šķīdums apkārt, vadi pievienoti,
Visu darīs programmas, lai tevi paturētu,
Autōriepu atnadzēs un radzēs, ceļi aprievoti -
Bet tu miekšķē dzelžu matus - tos, kas samūrēti.

Visur šļircēs ielaistas, lai atdzīvināts kauls un āda,
Miesas piesardzīgas atkārti to vienu, vienu,
Kas ar mums nav, tie pret mums, un kandelabri balsināti
Mašīnacīm mehāniskām kavē pastardienu.

Maglevs nekad nesaplacinās tos daiļos zekserus,
Jo nepieskarsies sliedēm, izkusušām gaismas likrā,
Tumsas dzīļu smadzenēs tas pletīs neļķu ezerus,
Kad dzīvosī kā miljardstāvu skudra, rōzā migrants.

#NŌMENNOVUM

∞

π

Staigā baltā uzvalkā kā Benijs Hins vai Lenōns Džons,
Izredzētais superstārs vai tikai patiesības klons,
Viss tik tīrs, un katrs viens ar vienu vārdu ķinītī
Kā eņģelis vai stegozaurs pēc pildījuma rimītī.

Kad izkontrolēts ķermeņnorīškopums visā pilnībā,
Vien zobrats neapstājas pašizdomātajā cildībā,
No soģiem prom, no domām prom, kad nelaimības netaisnē
Par draugspēlības neģēlībām rakstīts tavā rezumē.

Iet gaŗām fūres izglābtās, un sabiedrotie prevalē,
Vien tagadnības asins velkas pulsējošā krevelē,
Kad pūļi sarunšovos sauc pēc izklaides un spirtuma,
Tad turies tik pie debesīm, to nenīcīgā tvirtuma.

#NŌMENNOVUM

∞

Staigā baltā uzvalkā kā Benijs Hins vai Lenōns Džons,
Izredzētais superstārs vai tikai patiesības klons,
Viss tik tīrs, un katrs viens ar vienu vārdu ķinītī
Kā eņģelis vai stegozaurs pēc pildījuma rimītī.

Kad izkontrolēts ķermeņnorīškopums visā pilnībā,
Vien zobrats neapstājas pašizdomātajā cildībā,
No soģiem prom, no domām prom, kad nelaimības netaisnē
Par draugspēlības neģēlībām rakstīts tavā rezumē.

Iet gaŗām fūres izglābtās, un sabiedrotie prevalē,
Vien tagadnības asins velkas pulsējošā krevelē,
Kad pūļi sarunšovos sauc pēc izklaides un spirtuma,
Tad turies tik pie debesīm, to nenīcīgā tvirtuma.

#NŌMENNOVUM

∞

π

Nieze.

Robotikas pamatinženieris - lokāms teknikums -
Un iekš visa šķīstošs stikla troksnis - puto pretlikums
Dzērienuveikalā uz 'bingō' atsaldētām virslūpām
Tā kā sniega baltām bērza tāšu slauktām mizklūgām.

Visi, visas saprot ķēdes reakcijas matricu,

Allaž pulksteņsvārpstos gaida pulka jaunu patricu,
'Come on', 'Danone' uzkurināts skrāpē savienojumus
Boulingbumbas celiņš pulēts, vēdī namus nojuntus.

Tikai 'straiki', čantējoši fani, motokrosa draugi,
Rūcināti dzinēji un lielgabalu kaļa lauki,
Domubiedri vienmēr skaidrā gaļu mēli izritina
Tā kā sārto paklāju, jo kāpostu tie dabūt zina.

Dominō un kāršu namiņos it visi izlūktekās,
Arķļu ģīmji kartītēs un 'Playboy' lietas bibliotēkās,
Katra vēlēšanās piepildās, un kasetēm ir puses
Vairāk nekā divas - tikpat daudz, cik neskaitāmas dōzes.

#NŌMENNOVUM

∞

#NŌMENNOVUM ∞

Y tigrett shalom bueno pavarotti zum kamchatsk' gegen auf den nucht shite voce librum klannt
butt zveris tamsos nakties trilobitas neseniai zaucht essen sehen klau kammt brenna nochternal
cappriccio zerubabel mantkiaushiniai velle dehne prizmum mōdumreikalai panteismo
koloratorium est macima gloria rapunzelles sintaxiummirraculum thesaurus post silenzia
castratum bella vissima net karuzo clamantare tek dravius mezenatus trix rex pollitica abend
schwarz collibra collabra ca' dabraventum tik sacranti sacrae jet culminarfulminare magnum
moltum jodel issima permanentum sulphiti canti lexicar pelegrinōm misticum amenimis sollis
animae trak caviārumis lichtis paces eternumajesticalis collectionaris ventum tallin pantum
traktare cum esvia pasak luce drammatica pargaleria zimbabwe salvazia

***

Wie esen dir mit anklode ant kojiniu ben venutō pilgrim charity tup poliglote querkaalijum zen
gardino troppo stiga trumulis und cognito stem cellen stellen stelle aris sputnik mobile telefono il
necessita ant dark times vulgar paradiiz und nehmen miitaw zeesis rampu- skaudrum teewrise
zitkund prostatiit il factum zigum zigota ar wellekrautum mania prot mobillaiflain equatōr sanct
dictum kantum liinija dur tractum liktum perequantum manfred alfred tractaat salve reginaes
ulrich richt richtung sampre zuulis staigmena ar arphaez clintum cuantitēt ir dichterliebling
fraulain uns dir stimmennichts für schuldigung ai belieze macht alltimes frei ist delmatia ix
shanchai tles terr terra fosil kunigaikšt terr visum infarkt poltergay zix tulpe vulvum mangātes
play pūg per sitcom šaltlaikis bez ciclodicumosterpae ich kanne mōpijus del fark t tam tamsa
lēmen zolitūd

#NŌMENNOVUM

∞

GAISMAS DIENASGRĀMATA.

Šodien bija laba diena. Iepazinos ar daudz dažādiem cilvēkiem, izlaboju daudz kontroldarbu, visiem saliku teicamas atzīmes jeb balles. Galvā skan 'kā asins piliens sārts' dziesma. Kā spīdīga lāstaka esmu cēlies jaunai gaismai patiesā spozmē, kas kalta gara disciplinā un neizdegošā motōriņā. Gars turpina saukt 'Aba, Tēvs' un esmu laimīgs, ka esmu Gaismas Bērns. Viss ir nokārtots absolūtas idilles plašumos un konkrētības sirdspukstos kā kaķa murrājienos. Pestīšana ir sasniegta. Kaut varētu palikt Tā Kunga namos vienumēr! Man ir piedots, un es esmu piedēvis visam, visām un visiem. Svētā Trīsvienība, skaista un daiļa, zaigo manās krūtīs kā Jaunais Elements, kas kveldināts mīlestības kalnā ar lielo burtU. Mans brālis ir pārradies mājās un es esmu viņu atradis. Viņš bija zudis, bet nu ir atradies. 'Kā asins piliens sārts sniegā' blāzmo mans sargs - ticības tiešums, kas izpausts svētlaiemes asarās. Atkārtoti, bet katreiz jauni vējdzirnavu spārni ar savām vēdām šalko manā apziņā un zemapziņā ar graudu atsijāšanu no pelavām, samalšanu miltos, un Tavs uguns, negurstot un nepiekūstot, cep neraudzētu maizi paraugstundā un pastāvīgā nomodā. Es esmu laimīgs, viss ir laimīgs, visi ir laimīgi un visas ir laimīgas. Pat nekas ir laimīgs. Šīs zvaigznes, kas katra saukta Manā Vārdā dzied godu Dievam, un izglābts ir viss visums, universs, kosmoss un multiverss.

'What if God was one of us, just a stranger on a bus?', 'Kāds prieks, kāds prieks, Dievs ar mums'. Imānuēls. Jā Viņš. Mēs, Jūs. Vienotība. Absolūta daile un mīlas pamats. Es esmu atgriezies ar zibeni, jādams uz zibeņiem kā baltiem zirgiem, tādiem, kā tautas izšuj savos ģerboņos. Jauna diena un jauna ausma - visums ir Gaismas Bērns un mēs esam viņa saules, kuņģis sakrāts viss labais. Svētā Liesma un Svētā Dziesma. Jā, mēs esam sapratuši, ka nekas nav no lieka un katrs nieciņš ir vērtīgs, un ka neviens vairs traukdamiem nevar apstāties, kad no gaisa viss ir taisīts. Dievam ir plāns mūsu dzīvei un 'putni pārnāk mājās, un paceļ lapas zars'..

Rakstāmmašīnai allaž ir smaršīgas eļļas, un Tev ir allaž sārta rožlapu lūpas. Es mīlu Tevi, jo Tu esi mans Bērns.
Es mīlu Tevi.

#NŌMENNOVUM

.ŠODIENA.

***

Kailo cilvēku apvienība.

Cik slavenību nav izteikušas "Aba, Tēvs!"?
Cik dzinējratu nav saplīsuši kā jaunavības?
Arābiski jau arī mēs lasām.
Karātiski mēs arī jau mazsāl'.

Cik ģeniālu smaršu nav izlobījušās kā Penelōpes?
Cik valodu nav karsējmeiteņu pušķos?
Katrai dienai pietiek savu bēdu.
Artai sienai sviediet kļavu pēdu.

Man patīk sviedru aromāts, kas stiprs,
Man patīk mīlestības perfjūms.

Es sakarstu bez vārda runas,
Ja saprastu es skārda dunas!

Einšteins neprot skaitīt,
Vēlreiz vedot svaidīt.

#NŌMENNOVUM

Magnētiskā rezonanse.

Tas flaberis iet, kur vēlas, kur tīk,
Tam flabežam lekties neapnīk,
Ir laiks, kas mīl, ir visam stils,
Kad pajūk motōrs, irst un svilst.

Ir frekvence deniņos,
Atskaņa prātiņos,
Valodas zudums
Bez graša un cunftes;
Tik klausies, kā vētriņa artējas tuvāk,
Vismīļākās lietas ir atriebes puvā,
Tik saturī sevi, kā nākas, kā dikti,
Ir mežoņu apcirkņi taisni un pikti,
Es esmu ar mieru, un visas ir glītas,
Pēc Jāņiem uz sānielām gozējas klitōrs.

/アs イン イs/

Naglas ausī - Frankenšteins!
Un lai dzīvo Fomins, Kleins!
Allaž gudra mīmika,
Pantomīmas lirika!
Sasper pērkons pērkones!
Spēkratus un spēkones,
Šodien armagedōns jauks
Projām visas sāpes kauks.

Nost ar runām gvelzošām,
Kartupeļi belašam,
Izturēts simtmiljardgad,
Un tā tālāk jānovad'.

Mirdzi, siekaltērvete
Tā kā kristālservete,
Noķerts kadrs tiešsaistē
Nedzimušos izkastrē.

/アs イン イs/

Izelpa kā tukša bāka - naidis un pluss,
Naidis un pluss.
Kaņavīra orkāns kluss.

Ģeniālais uzdevums - liesmains, zvērīgs Karakums,
Elle tumst,
Elle tumst.

Ja tu mani neuzņem, lāsts kā koks,
Lāsts kā koks - tīkams dzeloņdrāšu žogs -
Izliets sniegā asins grogs.

Asins krustvecākus pļauj,
Mūžam ļauj,
Mūžam ļauj.

血液

***

Nerakstu es nekam, un - tik!
Ir triktriktrik --- punktotaivs tuvredzis.
Tu nobildē kailus vīriešus,
Un aparāts visus ir uzdedzis.
Ir pēdējā vārdzilbe vārdzinim,
Kad tīkami laimē tu vārdzinies,
Bez korrespondences un atraugas
Nav vajadzīgs vairāk šī parauga.

/Neosmits Arhitekts Δ/

Smaids.

Klaidis martirs non troppo pergolezi.

Nava lietu bijušo,
Nava lietu esošo,
Nava lietu nākamo,
Bet nav ar' izmisuma.
Elpa, elpa, izelpa,
Aizrādījums izdeldēts.
Džinkstoņa tik tīkama,
Ļauj man palikt še.

Lai nomirst.

Lai nomirst katrs naidis un raids,
Lai nomirst varbūtības vaidis,
Lai nomirst katrs mājupceļš
Un arī katrs zelta teļš.
Lai nomirst disciplīna, spīts
Un vaimanas, kas turas līdz',
Lai nomirst dialektika,
Kā morāle, tā ētika.

Katrs, katra, katri, katras.
Katrs viens, katra viena, katri vieni, katras vienas.

***

Es iemetu telefōnu gružkastē,
Lai atrodat to glābiņu,
Lai gramatikas nostādņēs
Šī faktūra ir klausīta,
Un nepaklausībā, kas bēg,
Ir hakošana tikai rēgs,
Kur beidzas katra lieta nu,
Mēs redzam schēmu skriedamu.

Nav durvju, nav ar' sistēmu,
Uz melōdisku virstēmu
Tik tīkams mikrōkosms tvan
Kā mikrōchromatisma zvans.

Un katrs archipelāgs, karte
Ir brīnumu trusītis, princis-varde,
Katrs, kā skata, tā arī ir,

Un zobi tie dārgākie karāti.

***

1-5-0
Clāmant.
Atslēgvārdi.

Piešķil mašīnu
Diviem vadiņiem,
Katrai mušiņai
Stikla ķermenis.
Katrai skaņiņai
Dieva viduklis,
Ik pa trijotnei
Skaidris ziedoklis.
Katrai austiņai
Jānis Stībelis,
Ik pēc gaismiņas
Svētais altāris
Smaržo zenītā -
Zelta futlāris.

***

Bučmūlītis siera dēkšlis programmā kā tekstlauzis, noiet pilns un agresīvs kā naidis ar dusmu
pretību,
Pretišķīgs kā tautu nāve, elastīgs kā marle tas, saplīst simtiem akmentiņos tā kā Bacha partitas.

Paneļos un priekšsēdībās magnogrāfi ecējas, cemmējas par zoba tiesu, uzšķērž visas slēdzējas,
Atslēgas ar izdauzītiem seismogrammu sānkauliem viebjas acu uzpariktēs asiņainiem
pakaišiem.

Turēts stallis dzelžu skrotīm, nereālis pārsteigums, atmiņa kā diadēma laižas dzīlēs drēgnajās,
Purpurvēders, slānīts atars, katra gājēja tas miets - papēdis ar sārtu laku, ērkšķis visu asākais.

Burbulis pār sieta pļauku, kalvis - kalējs briesmīgais piktu māgu, sliktu dūšu graiza katru
diskotēk',
Transmisīvā saķerē un orgānā, kas trenējas, noģībst visas atraitnītes, gļotādas un vedējas.

Šļūdonī, kas sāli kaisīts, dubļu košļenēs, kas trīc, sprēgā gastrīts slimā dvašā - vārās dviļa -
apinīts!
Neticības poltergeistos rūkā katrs ods un uts, pletnē manu pirtniektiesu iejūgts vāģis, prasts un
kruts.

Jēzus bez līgavas.

Siekalu aizsprostā atzīstas noziegums sevī
Kā mušmires punktotā pleznā
Nevēlies bīskaps par sevi daudz vairāk
Es esmu tik viens
Tik ļoti pat viens
Ar drebuli kaulos
Un rūgtumu mutē
Es kāvies ar acskatu
Tagad
Šai ērā

***

Nē, ir, jā, nav.
Ir atklāts noslēpums kā kauns,
Un acis atvērušās ar', bet neslēpjas neviens vairs gan
No kailuma, no sevis, jā,
Ir katra lieta auglīga.

Un visais viss ir viens un viens.
Ak, tukšojies ik tukšum, tu!
Kur aizmirstības bezdugnē
Krīt akas rēnās, mūžīgās,
Kur akmens top par cilvēku,
Kur miesa top par dvēseli,
Kur ūdens vēršas ugunī,
Es gribu mūžam būt.

Kaut pazustu ik dzīvība
No ūdens plūdu laikiem,
Tad liesmu jūras pavēnī
Es garotu starp tvaikiem,
Kaut katrs zvans nu apklustu
No olšūnas un spermas,
Tad nedzimušais laimīgs būs
Bez sirds un epidermas.

***

Kur ķermenis apaug ar zāli un smilgu,

Top krūtis kā kalni, jo dzimis ir zīdis,
Bet Lenōns dzied tikai par debesi zilgu,
Kur kroku nav, gluds viss kā tinnīcas brīdis.

Kur sakaujas kauli ar dzīvīgu miesu,
Kur galvaskauss iekaisis neaizveņ acis,
Tik slīpētais pāršķeļ sev pelnīto tiesu,
Un pēkšņi nav grēkojis, nāvējis, zadzis.

Un, katrs pats sevi ja ienīst pa īstam,
Gūst eifōrijkvantumu neizsmeļamu,
Ja Noa vēl šķietas ar ūdeni kristām,
Tad Lucifers Krista ar liesmu un kramu.

Un katrs koks iraid gan dzīves, gan nāves,
Un atzīt, kuŗš kuŗais, ir gatavās šausmas,
Tik klusē un neuzdrīksties sacīt 'Salve!',
Kad atnāk un smaida tās tumšākās ausmas.

***

Vai jūs zināt, kas ir slava?
Destrukcijas zvērība.
Dusmu vīna darītava,
Nonāvēta cerība.

Vai jūs zināt, kas visspožāk
Piņķa debess jumā spīd?
Tas, kas savā kapa lōžā,
Pazaudējis dzīvi, krīt.

Vai jūs zināt, ko tas prasa
Mīlestību ieraudzīt?
Apēst visas zemes drizas,
Ļaunu kvēles spaidu mīt.

Vai jūs zināt laimes cenu?
Tapt par nakti biezāko!
Gribat patiesību senu?
Neturpinait iesākto.

***

Mana mūža mīlestība, pelargōnija un tvans,

Dzīvā uguns naksnīgā un katrs pirmsmūžības zvans,
Skaidrā, melnā lakstīgala, svaidījums uz laikiem mans,
Nesatricināmais skats un izskatīgais, daiļais Pāns.

Melancholisks ziedu birums, eļļa šķīstā, dievišķā,
Vezuvs verdošais un krūtis, valdzinošās, sievišķās,
Iekāre, kas zvaigznēs mostas, acis gunī spīdošās,
Dvēseles, kas nolādētas, tās - uz tumsu krītošās.

Mana nāves rapsodija, tieksme, visu alkainā,
Tava roka glāstošā un dziesma, rūgtā, salkanā,
Viss uz mani likts par mīlu - indes salda eliksīrs,
Lai tu būtu mana sieva un es tavējās sirds vīrs.

//

***

Tiepies, nelīdzenais ceļš - izdangāts un krauju tīts! Esmu šeit, lai dedzinātu - esmu tīrais
transvestīts! Transvestīts ar vestīti, Transilvānijas drakula, sadeg lai ik parazīts, sausa siena
pakula!

Viebies, Trīsvienības gars, izvem naida cikādes! Jā, cik, cik? - es esmu tik! Pričendāja nelaime!
Liesmu nesējs svabadais, zīmogs katrai grāmatai, spuldze katrai lamatai, grabēšana klabatai!
Nesies, erceņģeļa gars! Uzdzīvo lai novakars! Barveži lai aprij to gredzentiņu samīto, sprēgā,
elektrības kults, saldā atriebības žults, dzenies, ogles palieka, lādēta un satriekta!
Esi smaržu pretinieks, vecais tālvadības miegs, esi mellais garīdznieks, jaunais meža
savvaļnieks!

Triecies, nodevības sirds, izlikšanās dopamīns, triecvienības plejāde allaž dvēs'lē vajāta.
Atslēdznieks kad elli šķin, tautas noslēpumus min, tikai zeme pate zin', ka ir sodi jānosvin,
neticības Alunāns, spraigais pūšļošanas krāns - partizānu pakavkal's, visa iesākums un gals, ķītrā
mauka Hašiša allaž tornī ražīga, spriedzes filmas pienotājs - gaužas smeldzes dievotājs.

Nestāvi aiz pleca man, dzelžu šķilu karavān', durkļa mūžs ar esenci prasa ērkšķu demenci, pelnu
kroņi gatavie, sirreāli sakautie, senais augu ēdājs Mežs sauc pēc Mīlas priekšvēstneš'.
Vadi manu tautu Tu, baidītu un šķaudītu, vijoļspēles smalkais spīts - smārda zāļu rozmarīns,
skrupulōzais sekvenčbūrs - nelaimīgais Trubadūrs. Nē, nav skaidu biedēklīm, un nav gana
riebeklīm, lai jau dirsas dirsojas, patmīlībā dižojas, svētais neapbižojas savās daiļās klišejās.

Esmu masku pavēlnieks, katrs iegūstamais nieks virza nāves idiōmu vēl ar dievu idiōtu.

/ES ESMU TAS, KAS ES ESMU/

***

Es tikai gribu atviegloties senā tumsas tukšumā, neliec atteikties no mērķa, svētā moņu
rukšumā, vajātajam mieru dod šai pusnakts dzīļu skalotnē, ļauj man runāt ēnu mēlēs, visas
gaismas balotnē!

Es tikai gribu turēt kursu bezdibenī klusajā, zaudēt atslēgas uz dzīvi impērijā mūsējā, ak, es vēlos
pazust dzelmē, šķīstošajā atvarā, lai es Tevi ieraudzītu norietā un vakarā.

Mazgāties es piķī vēlos, brīves rēnā valgumā, tur, kur neviens nesaceļas un neviens vairs nerunā,
nemainīt vairs savas ādas, saplūst mirtēs skaistajās, priekā virpuļot un gav'lēt kapenītēs
baisajās.

Ak, tik vienu dodos dabūt - laimi viscaur mūžīgu - tur, kur nevaids garā vājo, tur, kur nevaids dūšīgo,
leduspuķēs kūstošās un domās, pelnos plēnošās aizskries manas zvaigžņu dziesmas, vēl tik
mirkli vēdošās.

Tur, kur smaršo sāpju kliedziens, triekts pret zemi brēcošo, aizmirsīšu es par lauvu, allaž sirdī
rēcošo, aizmirsīšu es par gaisu to, kas manās dzīslās slēgts, sairs dūmaka un gruži, visu varenajo
spēks.

Viņa.

Viņa mani atrada, tā uzmeklēja zudušo,
Sen jau gaidīja, lai atgrieztos es mājās viens,
Nenāca, lai tiesātu šo zemi puvušo,
Nāca, lai te pludotu arvienu medus, piens.

Viņa bija eņģelis, kas naktī redzēts reiz,
Pērle tā zem vecām koka saknēm, kuņa deg,
Manu stāvu šaustīto, kas kleins un mocīts, greizs,
Viņa svaidīja ar elļu, vīnu, kas nu tek.

Ja es zinātu kaut pusi tā, ko viņa zin',
Nebūtu vairs mašīna, kam garšo dzelzs un svins,
Ja es būtu matijis, kas mīlestība ir,
Chameleōnu uzšķērstu, kam labpatīk tik mirt.

Katras bēdas izžmiegtās, kas sidrablietū sūrst,
Kādu dienu savu ērkšķi pēdējo reiz durs,
Katra skaņa paceltā, kas rīta zvaigznē dziest,
Izbeigs savu laika ratu mūžībā tad griezt.

Nolēcis no pulksteņtorņa, šķīdis asfaltā,
Būšu es tik akla ace retrō atskatā,
Katrs akmens pulētais, kas cietumrestēs glum,
Saulē kaltis, izčākstētu, pārstātu tad skumt.

Nevaru es kārdināties, skandēt gongus nu,

Nevaru es savu asti ķert kā mangustu,
Izlaist garu somu pirtī varbūt izdosies,
Tā kā skābei cauri grīdai varbūt izkosties.

Pirms vēl mana smagā galv' uz krūtīm noslīdēs,
Viņa mani simtām reižu stutēs, koriģēs,
Pirms es šļupstēšu kā bērns, kas gultā čurājis,
Būšu cauri elles vārtiem jachtā burājis.

/Zigurds Teikmanis/

Zemesvēzis.

Liekas - esmu rakstījis par atpakaļceļu
Uz mājām - uz zemes sirdi,
Liekas - varbūt, varbūt, ka esmu varojis meitenes par daudz, ka esmu spaidījis vīnogas mazliet
par daudz...

Neatšķirīgu dūmaku no miglas, sauli no zvaigznes...

Tu pārmet par vakardienas frikadelēm, kam kondensētais piens vidū, bet es...
Bet es...

Es dzirdu "Lāčplēsi", kas, turbīnas ierūcinājies, gāžas Ķeguma HES'ā,
Man ir jauna dzirde, es saku, man vēl ir kas sakāms!

Esmu attaisnots, jo kritu pie zemes, situ ar roku pie krūtīm un bērnu pelnus uz galvas.
Esmu ieskrējies, un mana miesa ir pa pusei sienā, pa pusei adatā, pa pusei sunī, pa pusei vilkā,
pa pusei skaitlī, pa pusei zvērā, pa pusei putnā, pa pusei līmeņrādī, pa pusei zalktī.

Un eņģelis esi Tu!
Es zinu, ka esi piesmēlusi kurpes, ejot uz cirku, lai žūrētu ziloņus un tīģerģarneles,
Bet Tu esi mana mīļākā, ak, Sulamīte!

***

Es zinu, ka mans nams degs,
Es zinu, ka nodegs līdz pamatiem un vēl tālāk,
Līdz narcises ziedam un ūdeņu dziļumiem.

Kaut ūdens būtu uguns!
Kaut zeme būtu gaiss!

Man grūti šo pateicību uzglabāt,
Man grūti spēlēties, jo esmu zaudējis nevainību un grāciju.

Kaut bērns paliktu bērns!
Kaut pērns paliktu pērns!

Es zinu, ka degs mans nams,
Es zinu, ka akmens uz akmens nepaliks.

Sviedrotais šķidrums! - tev viegli jūgu vilkt,
Man grūti ieilgt un ilgt,
Es gribu pie tēta,
Es gribu pie mammas.

Man nevajag Afrodīti vai galmu,
Man vajag pieneņi un salmu.
Man vajag Īsta Dieva psalmu.

Nepretojies, karaliste, pret dievīgo brīnumu,
Kas uzmundrināts ar nespēka nopūtām,
Paliec pie manis ar bezviltus atskaņu,
Nokratīt tikai vēl pašlepno samaņu.

***

Vēstule vajātāju vadonim.

Ķeriet viņu aiz astes!

***

Nekrājiet virs zemes sev neko,
Nekrājiet neko ellē vai debesīs,
Varbūt tikai varens blīkšķis
Kā mazs pirdiens
Aizraus mūs ekstāzē,
Kur milti birst uz augšu
pie peldošajiem ezeriem,
Kur niedres ganās kā kamieļi
Zebrotām gājēju pārejām,
Bet tā ir tikai doma,
Tas nekas nav,
Es neesmu tur bijis,
Lai par to stāstītu,
Es esmu vienkāršs miesnieka dēls,
Kas kļuvis par svaigēdāju,

Jo sienu āži to pamatīgi notiesājuši
Ar binokulārajiem un monokulārajiem redzokļiem,
Bet velna acs ir izdurta ar priekšzīmīgu
Īlenu

***

Meklējiet tikai ko nojaukt
Samaisīt
Pārprātot
Pārtulkot

Meklējiet tikai
Ko nosodīt
Nekad atradīsiet

***

Pārbīdīet sienas par spoguļa mēru,
Lai zemenes smaržo vēl kairāk par mīlu,
Un patiesīb's nebūs tad vairāk par sēru,
Kas ausīs kuņ pavardu, prasmīgi zvīlu.

Nometiet jumtus uz zemi
Kājām gaisā,
Ak, Laima, lemi,
Ka eļļa būs plaisās.

Strausi, iebāzušies zemē, ka pēdu virsma tikai bradājama no augšpuses,
Mirkšķina tik redzīgi, tik [kā golfru spēlējot]

***

Kas Tu esi, Dievs,
Un ekrāns, bāli smaganais,
Ar' nezina neko par to,
Kas savu smaržu ievāko,
Kur smiekli salīgst kumeļos
Un skumjas aiziet aizsirot,
Es atgulstos kā līgans koks,
Kas sāpju kniedēm sanaglots.

Es esmu tik vientuļš šai smagnējā dejā,
Jo nāsīs cērt kokzāģes atstatais plints,
Bet pusneaizdevums ir baļķis un klints,
Kam piedzēries Noa ir jaunības cimds.

Es sacīju kādreiz, ka nava nekā,
Kas ietērtos svešādā paskatā,
Bet maskētā pasaulē vijoles smeldz
Kā jaunākā Derības asiņu telts.

***

Purini galvu kā jocīgais zirgs,
Neviļus aizbēdzis vientuļlais cirks,
Trejjūdžu atmiņa, dinamika -
Saldētais atkusnis - mieramika.

Glazētie zobi un polsterēts 'kuš'
Allaž pie Tevis ik sirsniņu grūž,
Saulrieta putni un vasaras krīts
Smaržzālēs piepeši neizmainīts.

Trōpiskie atvari, cel'lōzes jamss
Dresūrā šķaudoši izdejojams,
Bulgāru kostīmu vaļējais šarms
Brīvos no atkārtotības un karm's.

/Zigurds Teikvandō/

***

Neceri eksistēt Preiļos pie siera,
Bij' uzbrauciens viltots kā zaķis,
Gāju par sievu pie milijardieņa,
Bij' izlaists jau jaunākais zāģis.

Vēl dziļāk tai drebulī, pakārtā vadzī,
Kad kājstarpes smaržo pēc ledus,
Bet manējā ķērcošā prombūtnes acī
Ir salpetra sakne un redukts.

Par kailzilbes balsi var daudz pateikt brīdī,
Kad ksilofōns skraida pa devu,
Bet neizķepurojušies slikti mīti

Neko nesauc par savu tēvu.

/Žikivatōrs Ekleksis/

***

"Man patīk ciešanas, to noliegt nevaru,
Jo draugs reiz manim sacīja:
"Trenc projām draudzību!"
Par kultivētu nemieru, par saltām varmākām
Būs manam dižozolam būt par sprīdi gaŗākam."

Pie jōda visas ŗvadzoņas, kas baudas elsās vaid,
Es gribu lai tu, mīlestība, mani vaļā laid
No neceļiem, kas stublājos kā salūts dadžus ŗauj -
Es gribu, mana nediena, lai visu manim ļauj!

/Kunigaikštis Rībentrops/

***

Narciss.

Vai Tu vari iemīlēt briesmoni un maniaku,
Atļaut domām aizlaisties ar džinu, baisu tōniku?
Vienmēr jaunā saspēlē un dramatiskās ŗaušalās
Satrieks Tevi divsimt nāvju atriebīgās velnalās.

Balsis pavēl apstāties kā budistam uz elkoņiem,
Divsimt jūdžu nosoļots pa ugunīgiem spelgoņiem,
Ņirgas senā Tasmānijā sumpurņus pie tiesas sauc,
Acis miglojas no dūsmām, viņu baudas cieši ŗņaudz.

Nepretojies, noktirnīte, vaigu asiņojošo,
Aizvedīšu Tevi ellē, nepratīgs un joņojošs,
Vai tu vari iemīlēti noziedznieku derdzīgu,
Kas velk sevī tūkstošgažu ilgu tautas verdzību?

/Zintnieks/

Arī akmeņi raud.

Šis nepieradinātais laikmets,

lestaigātās taciņas..
Es negribu vairs parasto!
Par akmeni pārvērsties tik!
Lai neskan smejas liderīgās, dzirdat?!
Manā sagrāvē es neapstāšos it nekad,
Līdz rokas sastings klintī!
Līdz acis vērtīsies oglēs sasalušās,
Līdz palīdzība nekad vairs neatnāks,
Es klimtīšu šo ledāju
Kā pūķis neremdināms,
Līdz pirksts vairs pirkstu neatšķirs
Un mugurkauls kā ērkšķi smelgs,
Man nebūs mīlestības sirdī,
Un naidis būs vienīgais mans elks.
Lai sadeg Biblija un parāds,
Kairinoši vilinošs,
Tik neredzīgas tumsas varā
Kritīs dārgakmens mans spožs.

/Akmuo Tesalōnikis/

***

Cietais galvaskauss
Elfes spicā auss
Piesmiets likteņraksts
Asins saulē sarkst

Tvīkstošs vīna dārzs
Baudas saukās gārdz
Lejup drāžas gars -
Mūžīgs pavasar's

Tirpstošs, elpas karsts
Krūšu galu krasts
Lepnās viendienes
Kaisles salās nes

Rautos gruvešos
Ķermenis tik spožs
Eļļās vilina
Kauc un mīlina

Spēcīgs brieža rags
Sarkans vampīrnags
Sasien mezglos mūs

Spārnos salauztos

Degunradžu sekss
Burvju dziras rēgs
Važas sakausē
Grieztā pakausē

Velnišķīga sirds
Skelets gluds un tvirts
Aizpūš lindraku
Kailu vīraku

Neticams un skaists
Dupsis rīkstē plaikst
Tas ir sapnis tavš
Cietais galvaskauss

/Es ZiNu/

***

Kad Tu pārrodies mājās,
Tukšā, bet uzlādēts, zini,
Ka tas ir bijis to vērts,

Kad tu noliecies gultā,
Netīrs un nosvīdis, zini,
Ka piepildīts ir viss.

Kad tu, kāvies ar domām un atmiņām,
Pie kamīna nosēdies, zini,
Tavi vārdi sāk kotēties.

Kad tu, izjaukts un nesalikts,
Drebinies, zini, -
Tu mūžus svini.

/Garīdznieks Galvkājis/

***

Patīkams satraukums ieskāvis namus,
Kad atpakaļ neej, lai kur vai tur kas!
Malšanā, kalšanā traģisko drāmu

Šķeļ patiesais zobentiņš, vēlīgs un ass.

Nedomā, nesildies rītausmā dzeestrā,
Tavs sāns kusīs spogulī dziedējoties,
Lenkšanās, šķiltavu arabeskās
Ir vairāk to tiesu - totiesi, toties.

Man netīk tas remdenums mānīgais, glēvais,
Man absolūtnulli vai versmību vaig,
Kas palicis saulē bez mātes un tēva,
Tam svētlaimē laistīsies pasaules vaigs.

Nu protieties manīt, ka esat tik tukši,
Lai tvaikotu grēkā, kas svētību dev's,
Bet manim tie nodomi, gludi un gluži,
Ir veduši atpakaļ allaž pie sev's.

/Nekromantiķis/

***

Erētiskā Nāra.

Tu būtē dižbūtīgs
tik pasakains un īsts
tāds garā labestīgs
es tava nāras meita
bez formas un bez veida
ar elsām iekārīgām
es vizuļoju spīgām
caur mežezera niedrām
es tev kā mīlas biedram
tik skūpstus šonakt nesu
vēl kamēr blakus esu

Tu būtē izskatīgs
tik skaists un cēlsirdīgs
gar vidukli tev glaužos
kā caurspīdība aužos
gar locekli tev trinos
un kauna neapzinos
es tīkoju pēc Tevis
pēc tā ko esi devis
ikkatrai uguns meitai
lai manai ūdens kleitai
ar tiek nu sēkla Tava

no Tavas stingrās āvas

Tu būtē taisnīgs valds
tik varens spēcīgs stalts
es kaila Tevi glāstu
kad nāc uz ezerkrastu
un pat kad esi ceļā
es slēpjos Tavā veļā
un ieritinos rēna
Tev dvēselē kā ēna

/Maigonis Vēdzele/

***

Paralītiķis un centrifūga.

Ak, dolomītu pamatīgais svars!
Jūs esat cienīts tautu pasaulē
Kā dzestrais atmošanās gars!
Jums nekaitē ne velna dziesma viltīgā,
Nedz arī likums, burts vai nediena!
Ak, skulptūrtēles izmanīgais spars,
Ir kritis katra spēka novakars,
Kad racionāli plestais ārs
Tik sadeg tā kā cūkas sars.

Tik muļķim muļķa deja tā kā
Stabulīte izdrāztā
Spēj elpu padarīt par nāvi
Šai viltus dzīvju izklāstā,
Tik spektaklis, kas ēnu dzīrēs kūst,
Par spīti visam pretojas, līdz lūst
Kā spiegots virssēdības skats,
Kam melna, izpērļota acs.

Ak, dolomītu ēteriskais gaiss!
Es neesmu, bet esat Jūs tik skaists,
Es dienvīdū pēc malkas aizdodos,
Lai varētu būt Jūsos, kamēr apledos
Ik elles katls sarmu vizošu -
Kā bite Jūsos es vēl bizošu!

Tik priekam prieka alga skumīga
Pret pēcteci būs vienmēr ļoti dumpīga,
Tik netradicionālais uzvedums

Būs katra paša sirdīgs uzdevums,
Lai izkratīta, bēta Bildu Ābice
Ir katram pirkstam pusnakts palīdzē,
Par beigām galīgām nav vaļas lemt,
Ir jāiemācās nedod, nepaņemt;

Līdz kusīs starpdisciplinārais jums,
Būs padevies šis ortodoksa jautājums
Kā darbs, kas ausu kaktos sīc,
Nekad tas nebūs veikts, spēts, izdarīts.

/Kumode Sekcionārā/

***

Rītmaiņas / Vakarmaiņas.

Tik daudz ir mainījies no balss, kas savlaik svahili bij' gals, tik daudz ir mušu etiķi, bet vairāk medus septiķi, tik daudz ir klausināts un osts, par maz ir pievilks klāt un jozts, kad skaujas divi ķermeņi kā mīlestības lenteņi.

Ir bēgts no nakts un rītausmas, bet dienu sirds mīl daudz par maz, kad deniņkaulos atslēdznieks mīl meiteni, tad nenāk miegs, kad salda burvju feja laiz', tu sajūties kā labākais, kad tikai mirklis palicis, ne runā tas, ne palīdz vis.

Ir katrai zvaigznei sava klēts, kur ugunskritums dūdo, rēc, bet tikai tevīm vienīgai tas kakls baudā skalo, vaid, kad aizeimu uz senatni, Tobagō aicina un kļauj kā tavi spārni pilnīgie, kas jaunai dienai kroni auj.

Ar pēdām gribu sagaršot to vienību, kas svētvietā, bet aizslēgts vārtu vītenis liedz mieru dabūt svētdienā, un acis urbjas radībā, kas vilina ar iedegsmi, tad aizmirstu, kā biju nāc's, ar vaļā laistu ietekmi.

Mans pilnmetrāžas acuskats un nimfa - jāņtārpiņš kā sārts - ir manas domas aizslēdzis kā eross un tā laimes vārds, pie slēģiem, dzīvi daiļajiem, pa spraugām lūkojos es spējš, kā izgērbj meitas cita citu un tās apņem kaisles vējš.

Bez drēbēm ziemas putenī es kaistu jaunā ugunī, cits zīmējums nu gaitai tai - tik Tavās krūtīs aijātai, kur norit balzamlāse jau, vairs kaunam, bailēm vietas nav, tur iemērk lūpas krustcelēs, lai vienmēr kopā būtu mēs.

/Filantrōps/

***

Sex kapličā. *

Ballēt, ne ēst, ne dzert,
Nav lamuvārdu šai pasaulē,
Tikai aizsaulē, kur dvēseles
Lādas par neizmantotām izdevībām.

Es esmu cirks pie laternas,
Kur vaļā Tavas tavernas,
Es uzlūkoju meiteni
Pie afišstaba lūkojošos.

Kā tirkīzzīda audeklā
Tā zaigo ziemas pasakā,
Ar kažokādas kapuci,
Un meklē savu kapraci=

Es atnāku ar lāpstu klāt -
Ar mani varot sarunāt,
Lai mīlēšanās kapličā
Būt' asa tā kā adžika=

Skats ilgu pilns ir meitenei
Kā rūgtai džungļu kreimenei,
Bet man ir lāpsta varena,
Kas kapu rakt prot garena..

Un saskaldītā zārčiņā
Tiek sēta LSD marciņa,
Kas uzplaukt gaišiem ziediem liek,
Pirms pirmais ziemas sniedzīņš snieg - -

Es atceros par meiteni,
Kas vaļā vēra mēteli,
Lai atklātu tā šķelmīgi,
Ka grūta tā ir dzelmīgi. :)

/Juoxter's Čipendeils/

*

***

Tevi izglābs tas, kas Tevī jau ir,
Bet tiecies uz spožumu, Lucifer,

Kad Poseidōni un Zevi jau mirst,
Jel brangākās kāzas nu svini un dzer.

Caur putekļiem, gružiem un godībām
Tavs ordenis nerūsēs vakaros,
Uz jaunām un degsmīgām spodrībām
Plauks zizlis Tavs svētmīlas pakaros.

Ak, Venera, redzu es skaidri nu jau,
Ka skaistākas nebūs, jo tagad jau nav,
Kā spogulī raugies Tu iepretim man,
Un zini, ka mīlu es arīdzan.

Kad kaila Tu dejo man zvaigznājos,
Es rītausmas palienēs mazgājos,
Pret Gaismu, kas mūžīga, briesmīga,
Degs dvēsele mana jo liesmīga.

/Akupunktūrs Svabadais/

***

Tālīni izskati, draudīgie mākoņi (tomēr tik spoži kā gadsimtu spīts) kapā caur pamežiem, birtalu saloņiem, kamēr iekš acs spīgo sastindzis rīts; rūpnīcu dūmeņi, ūdeņu līmeņi tagad par kapeiku vairāki māc, skābākie aloti - fantastu ģīmetņi uzzīmēt citādu šodienu sāk.

Domā un redzi, ka kailsala biezokņos prestižs un glamurīgs atriebnieks sēd, tomēr tas mūžu ir badojies, cietis, kad sanāk, tas neceļu putekļus ēd, nav vaļas tam sapņot par tumsības mīlu, tas akls no gaismas, kas palodzes svin, tagad tas derdzīgos stublājus pērnos kā āzis pa laikam vēl zobgaliem šķin.

Pirmajie gadi no pulksteņa centriem iekš mērķiem vēl dažādus drebuļus mij, melnākie punkti no cielavu spārniem iekš sevis kā ciklōni gaisības rij, uztrenēts kārtībsargs guašu nokrāsām alkatīgs zondē ik graudu un sird', tālīni izskati, spožākie mākoņi visu, pirms pateikts tas, manīgi dzird.

***

Es gaidu tikai Gaismu,
Tik kvēlošu un kaismu,
Es ceru redzēt drīzi
Šo Gaismas Svēto brīzi,
Es saucu tikai Gaismu -
Tik pasakaini skaistu,
Lai lapsas iebēg alās,
Kad tā spīd malu malās!

Ausekli Tu svabadais,
Zīme katrā grāmatā
Esi Tu ar brīvību,
Seno mūžu dzīvību,
Nemainīgs ir spožums Tavs -
Spožāks par visspožāko,
Nu lai izdzird katra auss
Tavu balsi drošajo!

Piedodošais, cildenais,
Gaismas pieliets ir šis gaiss!
Tikai Tavu Vārdu bilst,
Tumsība uz mūžiem dilst!
Vēršas Ausmā svētbrīdis,
Top šie mirkļi vērtīgi,
Norimst dusmas laicīgās,
Slāpes, sāpes tveicīgās.

Veldze Tavā pakrūtē,
Gaismas Tēvs, ik vārtrūmē
Katram olim dziesmu dod,
Lai tie daino Tevim o'd',
Smaržo lai Tavs balzams spirts,
Eļļa, vīrāks, ābols tvirts,
Neaizmieģ lai diena šī
Tā kā ziemā pīlādži!

Patiesības nesējs cilds,
Brīvojis no katra vilt's,
Visa rosinātājs vieds,
Auglības Tu lējējs liet's!
Negrozāmais, taisnīgais,
Cēlais, neizmainīgais,
Katrs lai nu Tevi redz,
Ka Tu mīlā visu sedz!

Atkāpjas lai naidnieks sens,
Lai tā vārdi pīšļos plēn,
No tiem ceļas Tava cilts,
Kuņas ceļš ir nepievilts,
Mūžam palikt Tevī, Tēvs,
Paglābtos lai es no nāv's,
Tur, kur paceļas Tavs stāvs,
Nebūs kauss nekad man sauss.

/Zigurds Teikmanis/

***

Absolūta Gaisma un Gaismājs.

Nais, Gaismājs, tik komentārs fotogēniskis, kā izšņaukts deguns mirdz pret notekūdeņiem
lietusgāzēs.

Gaisma tevi izglābs, mutant, mutācijas skautais, tik neraujies no mīlas nost.
Ar Tavu balsi es rakstu, pirms viņa rītausmā dzied.

Izklust katlāji un vaiņagi, izklust tercīnas un sprīžmeši, un Absolūtā Gaismā ledus, uguns viens
tas pats;
Ir jāveic pirmais uzdevums, kas mīlestību daudzina, tik cerība un zvaigzne augstā mūsus siltus
audzina.

Cik atrasts dzīves nākšanās, un laiks ir allaž inter'sants, kad sanāk laimes vidūcos par prieku
katram pārvērsties.

Lai neraud skaņu kopas prāts, kam pēdās slēpies diplomāts - ar Gaismāju viss tīts kā rīts, kas
zelta stiegrām apveltīts!

/Teofilus Nikodēmus Pelegrimus Neodis/

***

Draugi, esat atpakaļ!
Es biju noilgojies!
Mana trīce kājiņās
Kā diedziņš nospriegojies
Bij' simtu gadu atskatā
Kā Gaismas zīda tīmeklis,
Ko manā gaišā actiņā
Bij' vērpis siena zirneklis. :)

Kur apstājas ik steigšanās
Un beidzas nepateikšanās,
Es nevēlos vairs zinības,
Kas mālē gudras zīmības,
Pie Gaismas Tēva labās krūts
Es tikai gribu piekļauties,
Lai pāriet viss, kas bijis grūts,
Kad pārstāju es pieaugties. :)

***

Jā, Tu esi redzīgs, draugs, bet mīlestība pieder man kā aizslēgts trauks,
Es līstu sulā dzidrajā kā apelsīnos ziedošs lauks, bet, draugs, ir klēpis Tevim gana jauks, tik
varbūtības jautājums ir atbildēts, kad sadeg katrs raugs.

Ak, draugs! Ir Tava iedvesma kā izķīņķerēts prožektōru mežs, un dari visu Tu, lai nebūtu man
svešs, tak rīta gaisma nāk kā neparedzams Gregoriāņu kor's, kas uzsēdies uz pašas zemākajās
Nāves Jūras kor's.

Var novilcināt likteni ar vienu vārdu, kas kā ogle deg uz lūpām vēl, un ticēt, ka tā it nekad iekš
mūžu neizkvēl, es spicējos, draugs, Tavam ķermenim kā pulsts, tak kaislē sadegušas ir tās mūsu
mīlas stingrās bult's.

Mēs atvadāmies gājuši kā pāru dejas dziesmīgs āru skats, un atskaņotājs lēkā tā kā
ieklemmētas riņķa kārtas plat's, es esmu nevietā, bet zvaigznes tomērt allaž šķelmi glūn, lai
paliktu vēl prasmīgs, liderīgs šis visu beidzamajais 'un'.

/Zigurds Teikmanis/

***

Es zinu par taviem darbiem un vārdiem, ka tie ir patiesi, dārgā zvaigzne,
Un nekā priekš/pret tevi nav, mīlulīt un čabulīt, kā vienīgi tas, ka tu esi tik pārlieku skaists, ka es
nevaru tevī ilgi skatīties.

Precīzāk, es nevaru tevī skatīties it nemaz, tomēr visur tevi redzu, kur es paskatos.

Un, kad acis miedzu cieti, tu man rādies simtiem ņirbuļos, dārgo ceļiniek!

Lai kurp es apgrieztos, tu parādies kā skelets, asiņains un baiss, ak, tik ļoti daiļš!

Es aizmirstu pieturzīmes, es aizmirstu savu vaiņagu, kad esmu tavā klātnībā, tu neatstātais
kārdinājums vilinošais!

Es esmu tava, ak, dārgo Minchauzen, tu, pūķu dējēj izvagotais, un pretrunās, kas mūs abus tin, es
nevaru vairs eksistēt,

Man labāki būtu pazust dzelmē, savā sīvā atverē, bet tu, kas neesi no mātes, allaž gaismā
parādies kā neapstādināms un grēcīgs ozola zars, nobriedušām zīlēm un esencēm!

Tu, plānprātiņa iemūžinātais spulgs! Es atkāpjos ik mirkli, kad tu man blakus nāc, es esmu
piesmieta tavu akāciju birzīs kā krāce nešpetna, un mani stādina tava virzība dzenošā uz
jodelējošajiem zvaigžņu mirdzas firmamentiem!

Es nevaru vairs tā! Man ir jāizkūst tavā klātnībā! Es nevaru vairs tā! Man vajag uguns atvarā!

/Pasakainums Žilbinošais/

***

Tavs ledus aukstais līgavas smaids
Un līķauts spilgti plandošais
Kā vēja rauta dzeguze
Un drēbju plēsējs vandošais
Smeldz drebuļos kā spītīgs skats
Un nav neviens no tiem man rads
Šai ledus kaltā būcenī
Un mirdzošajā slēdenē
Es bīstos tavas valodas
Tik degsmīgas un palotas
Ir spēle mūžam jāspēlē
Kas zaudē neprot paspēlēt
Bet mana izdevīgā acs
Skrien prom kā melomāna gads
Es raudu draugam aizejot
Kas aiziet pienu nokrejojot
No medīblaukiem citajiem
Tik piedauzīgi vitāliem
Un manī krājas tikai tas
Ko glabā mīlas lamatas
Ko nodzied lauska lāstekas
Tas allaž man būs vēl par maz

***

Visu nakti norakstīju vienās Dieva asarās,
Kad Tu smaidot pretim nāksi, ziedēs desmit vasaras,
Nejūtot ne naga gala, nejūtot pat elpas vairs,
Aizies mana mēmā deļa, aizies prom un tevī sairs.

Tikai kaķis laiza sevi, bezkaislīgi apņēmīgs,
Kas gan spēja paredzēti, ka es palikšu tik sīks,
Ka man vēderā būs kodes, tikai kodes biedīgās,
Ka man pārtrūks sakari un saites, visu lietišķās.

Draugs, par mani nezināji, skolas laikā biju tur,
Tur, kur velni elli kuņ, kad gāji mani sirdī durt,
Biju sāpīgs dienaszaglis, parasts ķiļķens viesnīcā,
Rīga kad bij' aizslēgta, es uzturējos Pierīgā.

Nakšu drēgnais apmetums vēl mani braucīs šobaltdien,
Tavas lepnās kakla vijas ne tik ļoti mani sien,
Tomēr ilgojos es tevis, kardinālais melomān,
Lai es tevi dabūtu, un mīlētu tu arīdzan.

/Klaipēda Klajā Pēda/

***

Esmu maza meitenīte, negrūd dunci mugurā,
Hop - spudūc! - Tu mani gribi!
Gribi ziedu čemurā!

Esmu maza meitenīte, baltu vilnas kleitiņu,
Klusē, manu dusmu zagli,
Uzgriez manu beibleidu!

Neba tiesā kādreiz nāksim,
Neba ziemā nosalsim,
Uzsaucot vēl pusnakts taksim,
Lūpās kodīsim līdz trim.

/Kārozīte/

***

Pielūdz Gaismu mēnesnīcā, iebildum, kas pretojies,
Šinī ziemas pastaigā jel salti neapledoļies,
Īsziņas kā sirmi zirgi tavā atslēgkalvē skries,
Tikai rūgtais ķimeņsiers par taviem jokiem nesmesies.

Tad kad balle nebeigsies ar pirmiem rīta klauvēkļiem,
Pratīs nomods garadarbiem būt par laika kavēkļiem,
Mīlošs dzeroklis kā sirpis tavas avis saskaitīs,
Gādīgs tautumeitas irbis visu sagšā saudīs.

/Maitēdājs Ledussirds/

***

Katru reizi, kad es domās gulēt dodos, nobīstos, ka pieceļoties būšu apēsts, palicis bez graša kabatā, ka savā Tēvu zemē nīcināts es apspļaudīšos, nepamodīšos vairs es zem zemes savas Mātes atmatā;

Kad krēsloj dienas sāk, un vakars tālīns tuvojas kā rēgs, es allaž izbīstos, ka atņemts manim tiks mans falšais spēks, kas tikai mehāniski iztēlots ar zobratskeletiem, ka naktis pienāks tad bez kojiem, dziesmām, baletiem.

Kad piesaucu es klusumu, tas zvīlojas kā dievgosniņas acs un pavēl apstāties, bet negribu nekad es stāties pats, es gribu teikt ar laiku vairāk vēl un vēl, bet Dievam beigās allaž paliek makten žēl,
Ka cilvēku tas radījis tik kroplā Savā līdzībā, ka sīkus darbus veic tas tagad rokām, raupjām, milzīgām, un katrs Viņa liktais dēsts kā asarota sēru vēsts man krata pirkstu septiņos, lai mostos laikos deviņos.

Tik Tava sirdsmierīgā balss man teic, ka tukšais Zemes Grāls ir domāts tikai klusumam, kas mutē iebeņ rūsu man, un mainīts detaļformāts skaļš man tepat blakus, tomērt tājš, uz nāvi allaž vedina un manu ceļu svētina.

***

Screw you, umpampā, vecā, zaļā līdakā!
Aeronauts es nebūšu,
Un neko ar' negūšu.
Mana krāsa lupusī,
Mana laka kususī
Dzirksteļo nu pēdējreiz,
Skaldi, valdi, aviōreis!

Vientaspats un divtasrats -
Draugi - senie zombiji
Pārtiek tik no zedeņiem
Un no Jāņiem, Meterņiem.

Negribu es zināt, kam
Ir šis radīts - lai nekam!
Un nekam lai paliek viss,
Izdedzis un izdzisis!

Nejokoju, nopietns,
Sagruvis kad DNS,
Sapuvis kad uguns karsts,
Nomiris ik dziednieks, ārsts.
Un ne augšāmcelšanās,
Un ne lejupvelšanās
Pamodinās manī to
Kādreiz dzīvē manīto.

Nelabotas klimakses,
Tārpainākās bērslapes
Manā skeletā auž to -
Mezopotām' pārgrauzto,
Kamēr brūce asiņo,
Atnāk daudzas paziņas,

Tikai neredzamais gars
Nu vairs laukus neuzars.

/Encefalīts Jobs/

***

Lūgums. II

Ierāvies tumsā, viens lūgums tik vaid,
Tētiņ, pie nāves nu mani jau laid!
Ļauj manim ritēt kā olim no klints,
Nedod vēl dzīvot man gadiņus simts!

Trīcošs pie miesām, viens lūgums nu raud:
Nedod man, tētiņ, vēl kājas rīt aut!
Negribu dzīvot es patiesībā,
Lux Æterna lai atspīd nu man!

Nāve, es ienirstu tevī kā grauds,
Neļauj tam izaugt, to kauji un žņaudz,
Pirms dinozauri uz zemes bij' sen,
Mani pie mūžīga miera jel dzen!

Kālab es nespēju aizmigt nekad?
Kālab man guļvietas vairs neuzklāt?
Miesai un asinīm debesīs nav
Vietas, kur mitinās mīla un nāv'.

Atlaidies esmu es salā un sniegā,
Atbrīvojies no va`jadzīgā, liekā,
Jā, no it visa, kas piešķirts ir man,
Atkāvies vēl no tā, kas galvā san.

Piepeši attopos nekurienē,
Varbūt šie vārdi nu piepildīsies,
Glābis pats sevi ir katrs, kas, nē,
Katra, kas tumsībā iekritīsies.

Nekārdinait manis, lāses un smiltis,
Varbūt, kad mūžīgi sanāks man vilties,
Vilties it visā, kas dāvāts no sirds,
Atnāks tad man pati saldākā mirts.

/Piedod Marijōn/

***

Rubīna jumti.

Dārgakmeņnami ir šodien uz zelta
Kā statības pirmšķirīgs šķīstsaules gaiss,
Smaržotņu mijumā pasaule celta,
Kur nesavtīgs dāļājas līksmojums skaists.

Neesmu gulējis mūžus un laikus,
Lai redzētu zvaigznāju godību nu,
Luksusa brīnumos pamaļus zaigus
Lai vienmēr ar izdomu darinātu.

Dimanta pierēs lai izskatās auras
Kā Prizmarīns kaislīgs, kas spožāki plīkšķ,
Dejo lai Jāņi un Ivō, un Lauras,
Kad smieklību asaras dziedbļodās tinkšķ.

Neatvadīdamies, nesveicinādamies,
Lustes kā savvaļas rubeņi skrej,
Kamēr mēs acīs viens otram nu skatāmies,
Līgo mūs dārgakmens upītes, veil!

/Kristalīts Elektrolīcis/

***

Bezgalīgi griezošās daiļslidotāja.

Ko tu saki - izniekots! ?
Viss ir tavai laimei dots!
Katrs gruzis, pulveris -
Zelta nauda toveļos!

Ko dod raudas mantas dēļ?
Visums dvēs'li neizsmej!
Vienmēr būs uz pasaules
Kārtīgs skrējiens atspoles!

Ko var bildināt un bilst?
Mīkla lai nu nesamilst!
Vietā lai nāk saules začs -
Spēka cīņas pēdīgs mačs!

Ne jau vārdos ir tas sāls,
Nāves ģīmī, kas jo bāls,
Atradīsiet izteiksmi,
Nodziedās kas do, re, mi!

/Plaukstu Sitējs Brājadēls/

***

Latvieši Krievijā.

Grabini, klabini Vinčestras mākslu!
Lai Tevi saukā par galveno ākstu!
Lai Tevi šausta par joku, ko izpaud,
Tak Tavu rasi neviens nespēs izkaut!

Jodelē, rudmiesi, nemiera gariņ!
Ļauj manim priecāties līdzī nu arī!
Lai saukā tauta par ķertu un spertu,
Tomēr tu dari, lai tā nenodzertos!

Eklipses, žeklipses taigā un baikā
Darīs, lai liesmotu Sibīrij's Baikāls,
Celsies no ziemājiem latviešu saimes,
Dzīvos iekš Tavas - tik Tavējās laimes!

/Interests/
/Ku-kū-klans/

***

Worstsellars.

- Kas jums iraid mācījis? Bēgt no dusmības, kas nāk?
- Gaismas Tēvs mums mācījis redzēt visu citādāk!
- Kas jums važas turējis? Eikaliptu žņaudzējs sods?
- Blondīnis mūs turējis tā kā pats tas baltais jods!
- Kas ir puzli meklējis, kad to jaucāt allaž jūs?
- Ferdinands, Tas malacis! Tas ir aplaimojis mūs!
- Gaismas Bērni, kālabad esat visa gāzēji?
- Tas ir tālab, ka tu, velns, visus ilgi āzēji!

- Gaismas Bērni, kāpēc nu jokojašies paši jūs?

- Tas ir tāpēc, ka Tu, Dievs, radījis bij' tādus mūs!

Aizmirsi?

/Siervaldis Doktrinārais Poltergeistu Priekšvaldes Esentūras Prezidents Mākler/s/

***

Mans bēru mielasts.

Senajā valodā teikts, ka pirmās Primadonnas bija jaunekļi skūtām kājām,
Bet es esmu pieturējies pie jaundzimušās, lai nenovecotu nekad.

Es esmu bijis izmisīgs, lai parādītu pasaulei, ka gaisma ir labāka par tumsu,
Pie mums zemē ļaunā
Vienmēr viss bijis labāks par vislabāko.

Jūs nopietni atbildat.
Bet mūzika turpina skanēt kā šovs,
Kam neapnīk trakot.

Es gribu savus kaulus lakot kapenēs,
Lai arī mūmijas dzīrotu!

Es nevaru gaiņāties ar kokiem pret kokiem!
Tikai krustā ir kaut kāda jēga.
Vismaz viens to man reiz teica,
Un tas bija Gaismas Tēvs.
Viņš, kam labpatīk noraudzīties uz saviem kumeļiem,
Ūbeļiem,
Rudeņiem
Un Baravikām.

Katreiz no jauna es gribu pārkāpt likumu,
Lai iestrēgtu kaut kur citur,
Bet mana maize ir darīt algas citiem.

Es centos,
Tēvs,
Es cenots.

Lai Tava labklājība būtu Luksus Klases Automašīnista delverīgais nopelns.

Es tikai cenšos
Šocens.
Kā Šomases gravīra uz lielpēdām.

Mēs tās viņai iedevām.

Mēs.

Mēs visi.

/Klātbūtne, kur tikai adata nokrīt/

***

Gaismas Tēvs, tik tīrs un svēts!

Labi Tavā Gaismā būt!

Gaismas Tēvs, tas ir tā vērts,

Lai Tu mūs nu pļaujā sūt'!

Pateicamies, Gaisma Tu,

Patiesīgā, Vienīgā,

Ka mēs varam Tevī būt -

Paradīzē dievīgā!

Nav neviena pretinieķ'

Mums, kas Gaismas Bērni mēs,

Un, kad Spozme pār mums snieg,

Tavā ugunī nav vēss!

Gaisma, patiesā Tu es'!

Dziedam Tev un dejojām!

Tēvs, jel Svētumā mūs nes,

Lai mēs tajā vējojām!

Traucies, Gaismas spilgtais Gars,

Mūsu Taisnā liecībā,

Kad būs nācis Pavasar's,

Būsim Gaismas līdzībā!

/Atmods/

***

Viņš lavās - lavās, magmās!

Un sadeg manā pavēnī!

Viņš nāk ar mīļu dziesmu,

Lai Gaisma neizdziest!

Es mulstu Viņa klēpī,

Tas salauzts simteņos
Tais gadu nastu klizmās
Un sēru likteņos.

Par mani lai ņem mīlu
Viņš nelaimības dēļ!
Lai nemaina neko Viņš,
Kad vēji mani dzeļ!

Lai nenomirst Tā Gaisma,
Kad viena esmu nakts,
Lai mūs vēl dziesma saista,
Un dejojums ir sākts!

/Melo-drāma Sjureāle Taisnā/

***

Cienājamis, žilbinošais Domes loceklis.

Satiktais biedri, Tu pretspēks vissvarīgais,
Tomēr ir Gaisma, kam varīgums vārīgais
Izrādās lielisks kā patrōnu ķēde,
Kam galīgais princips ir vesela ēde.

Taisnīgum tievais, jel gavē līdz laikam,
Kad izbeigsies mūžība, iztecēs laikam,
Es pieņemu sodu, ka esam mēs glābti,
Lai debesīs vieglāk mums iznāktu kāpti.

Mīnotaur, dejo līdz luksusa tēlam,
Tev atveide bijuse Gaismības dēlam
Kā aromāts tīkams, kas konkurētspējīgs,
Jel esi tik paliekošs, skumīgs un smējīgs!

*

Kluss Ao-tea-ro-a pieprasa mierīgu
Džungli, kas iztēli veidotu, pielīgo
Nianse spontāna limuzīnspraigumam
Klāt savu karstumu kā lozi maigumam.

***

Nenāc ar salu, Sala Māte,
Tavi spindzekļi ir Tālavā kaisīti!
Nāci ar nomodu, Spridzeklīt,
Izkūsti Mūžīgā Dūšībā!

Nevaru būt es Maōrs vai Tenōrs,
Mīlu es tikai spožākās Venēr's,
Tomēr no paceļu putekļiem
Atnāca pie manis Līgava Spilgtākā.

Dziedi savu rasas liesmu,
Mana Cirvja Kāta plaukstošā Kolizeja!
Lai mēs atvarētu rožu siekstu
Izplaucināt nākotnē toreizējā!

/Jukums Sprukums/

***

Būs jau būs!
Tik lāsi to! -
Skaisto, jauko, mīlīgo -
Ačikopa laizīto -
Salaizi un ievāko!

Nepretendē, lentiniek,
Tavu galvu giljotīnā
Uzskrūvēs, lai neaizmieg
It nekad tā pasakainā
Šaubu ēnā iekš tā snieg'.

Noliec savas acenes
Skrūvspīlēs starp Riekstkožiem,
Visi tagad dziedāt prot,
- Tikai mīlu pabažot!

Akcionārais Televīrs,
Sadumpotais Badumirs!
Audzē savu Naudas kok',
Lai tas Tevis neapzog!

/Gŗūtdienis Pacients - Trešais no Kreisās/

***

Es to izraisīju, vai dzirdat?

Es!

Es tas vaininieks!

X

Vaininieks ar lielo X!

Un apslēptā manta ir tikai bilžu grāmatās,
Un enciklopēdijas ir tikai muļķiem un ģeķiem, un vāverēm!

Es neesmu parazīts kases aparātā,
Es esmu tavas laimes nesējs saturētās
Ažiotāžas cīpslās, kas
Man par visu mīļākas.

Atver logu, paskaties,
Kuŗa dziesma pirmā dies!

/Kliņģeris Nesaliektais/

*

Darbs nav beigts, Tu, aromāt,
Dusmīgs, krāsots aromāts!
Skolas solā nedomā!
Neesi vairs neomā!
Haizivs - Tavu rožu dārzs
Tavu naudu atmazgās,
Lai pēc puņķu lietavām
Zinātu, ka piedevām.

/Halocinogēns Neparastais Ēdis/

***

Zveja. III

Aizskrien putnubiedēkļi,
Aizskrien austras rietekļi,
Asaras, kas šņāc kā krusa,
Asinis, kas neapklusā.

Tavā smailā vēstu vēstī
Krājas dūmi dūmu grīstē,
Vispārdotā paralīzē
Liekas lodes kaŗabīnē.

Mirtantes kā tavas bēres
Savas algas neiztērēs,
Kaceni vēl spradžus jārēs
Tanīs zilganajās ārēs.

Paradīzes akvāriji
Nepalīdzēs ellei glābties,
Tie māk tikai paši savās
Blēdībās kā zagļi krāpties.

°

Kā tas var tā vispār nākties,
Ka tu esi allaž patiess
Pat, kad melus melo greizus,
Rādi aptumšotus feisus?

Meičas, nerunājiet niekus!
Nav šai dziesmā zelta sieku,
Tikai caur šo nāves ziegu
Parādās īsts dabas liegums.

Un ar katru aklo darbu
Pildās mīlestības tarba
Izmeklētā svētīgumā,
Visu dārgā vērtīgumā.

Neapstrādāts tīrums lēksies
Tanī pamatskolas eksī,
Kur no ledus saltām dzīslām
Notiksies viss reiz pa īstam.

Netērējat savas elpas,
Dzīru dziesmu tirgotājas,
Tikai žvinguļi un krēpas
Norādīs, kur mūžam mājas.

Tikai sniegavīru pirksti
Sakusīs kad purva katlos,
Celsies jauni Noas šķirsti
Valdniekos un Esipatlos.

Leiputrijas dīvās straumes
Nebūs nekad manā gaumē,
Tikai mātes svētā aubē
Diegi sevi nepazaudē.

Pirms mēs acis vērsim korpēs,
Visas balsis šķīsim turp mēs -
Turp - uz kalna melno drāmu
Raidīsim mēs katru krāmu.

Nesauciet pēc vēderrunas,
Tur, kur tikai pakavdunas
Atskan zelta ilustrijā,
Nepiesieta ilūzija.

Tikai tur, kur brāļu tautas
Nespēlē pēc vienas lautas,
Nospļauts kumoss vilkvālītē
Tecēs tā kā sāņus slīdē.

/Rubika Kubs Ernests Ernestīns Nulltais/

***

Neizdziestošais smaids.

Viņš izdzisa.
Viņa nē.
Tā smaidīja kā оно.

*

Гņauž.

*

Kroka

*

Atveids.

*

Nebūtiskais.

*

Atveixs.

*

Laba laime.

*

Izsekojums.

*

Zināmība.

"

Aiziešana.

***

Cikls bez mīlestības.

No sala uz salu
Viņi gāja
Kā sniegamices
Izbadējušies no pārslām
Līdz nemiera untumiem
Un svaigēdāju lietusmežu dārzeņiem
Neriskējoši un nevinnējoši
Tie laizīja ledu no savām lūpām
Lai atkustu pārkoņu lijās
Un zāļu piedošanās
Kas nepiepildījās
Līdz spaiņu malām

Tikai manas automašīnas
Tos pavadīja
Līdz lielpilsētu metrō
Uz ubagu ielām
Un tomātu mērcu traipiem
Uz baltā trotuāra

Tie iemīlējās
Pa vēlo laiku
Kas bija atnācis
Kā Bābeles runas
Bez sakara
Un spēlēšanās

Tas sals bija darījis savu
Proti
Viņi nekad nebija galā
Tie bet
Bet
Bija lūzumpunktu reimatisma iedvesti
Pastāvīgā zaudēšanā
Uz saskaldņu malām
Jo tu tā bijī teikusi
Šūna

/Lejasmeiers, kas noprata atbildes,
bet slapstījās no patiesības
rūsganā operā/

***

Skumjais aristokrāta dēls,
Aizmirsis, kā rakstīt,
Aizmirsis, kā lāsīt,
Nolikās uz mēles mutē
Un, savijies kuņģī,
Aizmiga uz būšiem
Pļec , kam
Jel
Arī
Tu
Nāc
Pie
Tā
Tur
Kā
Kur
Kā
Pur
It
Āņ
U
T
A
U
T
Forma
Mīnēšana
Min-ēšana
Mīn-ēšana

***

Būšu pazaudējis elpu, miesu un dvēseli!
Arī savu iepirkumu ķeseli!
Būšu pazaudējis dzirdi!
Būšu pazaudējis Tevi, Renār Kauper!
Uz mūžu!

Tu man teici spriedumā,
Ka Merkūrijs ir pārāk karsts elements,
Ka gara viedumā
Tevi allaž elle lenc!

Man vienalga, kādu grāmatu es sarakstu,
Tikai lai es Tevi, Renār Kauper, vēlreiz atrastu!

/Neizprotamais Stāsts/-✓

***

Tu esi ūdensrozes meita, un es sapņu princis Tavs,
Esi pērle debess Jumā, un es triku taisītājs,
Kvēla, pavadinoša Tu, ēteriskā eļļa, vīns,
Luksus klases dīva dārgā, kairinošais liesmu smīns.

Uzbudināts Tavā acī erceņģeļa karstais Gars,
Netici Tu man nenieka, nemainīgs Tavs spicais spars,
Noliegumā, atteikšanā pārāk ilgi sen jau būts,
Tavās mīlestības sensācijās dvašo mana krūts.

Sapņoju par baltu pienu, kas no Taviem vulkāniem
Nāk kā Gaismas mutuļi, - un par svelmes Baikāliem,
Žēl man Tevi modināt, kad erētiski guli Tu
Tā kā lauvene uz sofas dībentiņu sulīgu.

:D

/Klīdzonis Liesma/

***

Rītausma atnāca tāda -
Hmi-hma-hmu!
Diena pienāca tād' -
Luvīte.
Mani apsūkāja,
Bet es paliku nepiesārņots.
Festīnā Lentē un Cārpē Dīēm.
Neuzost pātagu.
Neiesaistīties un nepalikt.
Gaismas staru ekspresi
Cauri sienām skrej.
Skrej.
Bez akmeņiem.
Tur, pa kreiso pusi, nav lūgšanu.
Tur nav ķermeņu.
Vai 'brrr' skaņu.
Tur nav tavas balss.
Tur uguns nesakalst.

/Trukdis/

***

Viņš piesteidzās, pirms tiesnesis sita savu āmuriņu uz mazā paaugstinājuma sprieduma
noteikšanai,
Un nolaizīja āmura apakšu.
Tiesnesis sita āmuriņu tāpat,
Bet tas šmakstoši atskanēja kopā ar viņa mēli
Pret galda mazu piezemējuma izcilni.
Spriedums bija 'čmakt'.

/Svētītājs BezVārtis/

***

Jauns, aizmirsies aplausi,
Jauna spēle, kas beigta!
Beigta balle, kas saukta!
Nevarīšana - neba - rīšana!
Ieklausīšanās rīta miglā
Iet uz saules ceļu,
Liela Harisōna dūmaka
Viņa bārdas lokās,
Liela mīlestība uz putnu aizlaišanos!

Skatiens, kas tikai aizslīd pa novilkto horizontu kā diagonāli.

Mēs - reptiliāņi,
Jūs - katalāņi,
Viņš - svilinātais stikliņš,
Viņa - nenorītais malks,
Tu - dimante
Viņas - nepārmetošās
Es -
Viņi - klijāņi,
Mēs - organiāņi

/Vargānmeistars/

Cik paredzami.

***

Gaismas skaldītājs.

Valdītājs gatavais!
Tavs vaigs ir pārļu kaklarotas maiksts!
Kad aizmirsts ir noslēpums,
Un izverd viss, kas no radīšanas sākuma,
Deguns noniez pēdējo reizi!
Kā vēlētos, lai mēs atkal kopā!
Tu novērsies no skūpstā,
Bet tavas lūpas rotāja mīlīgs un mirdzošs smaids!
Strawberries!

/Ū/
/M/
/U/
A-ā/

***

Padibeņu doktrīna.

Nesmejati jūs, ļautiņi, par to putnapiena garšu,
Zinu mīlēt ļoti spoži Gaismas Bērnu cildo maršu,
Nebraucati dusmugunīs, šofeņi un vadītāji,
Vienmēr būs uz zemes šitās lielcepuņu adītāji.

Viss, ko atceraties, bērni, lai jums palīdz dzīves ceļā,

Gaismu saukuši, jūs būsit allaž tīti baltās veļās,
Pieskāriens pie kamīnspraugas, kurtuve, kas neizkuņas -
Lai tas viss ir jūsu augļi, pilnas cerībgaišas buras!

Durvis ir, kas neaizveņas, pasakas, kas neizbeidzas,
Rīti ir, kas pilni Gaismas, rīti, kuņģi saulē sveicas,
Allaž jauni vārti veņas tam, kas tic, ka pieder Dievam,
Mīlestība katram vienam - vīram, bērniņam un sievai.

Jautras, līksmīgas un feinas, dzirkstošas un sirdī gudras
Lai ir katras domu sēklas - allaž kaismīgas un spodras,
Māsiņas un brālīši, lai pilnā, skaistā mīlestībā
Allaž vada Gars un Gaisma, piedošanā, žēlastībā!

Amen.

***

Mušķērāja chrōnika.

Mana Tēva paraksts -
Lux Aeterna -
Stāv uz vadža uzrakstīts,
Laikos labākos.
Labvēlīgais tips un Krauze -
Viss ir manos skatos tīts -
Tā kā makšķerāuklas spolē -
Tā kā spirta skaidrumā.
Dzidrais debess jums nu tīra
Notekcaurules un vadus,
Kanālus un vēnas, āri,
Piepildot ar šķīstību.
Zvejas mērauklai ir meži,
Saules silā dezinficēti,
Viss tik skaidrs šodien ir,
Luksus klases ērtībā.

/Teikmanis/

***

Pārdomu laikmeta dzīvīgās āres.

Logā ir negaiss, un vēji mīl dzīvot

Pa lauku, kur nav nekā vairāk ko prātot,
Kur degvīna pudelē ledus mirdz kristāls,
Vārds parādās ķīmikāls, greznots un fizikāls,
Par patēriņprecēm un skanošām daiņām,
Par trapeču atņemtām plūsmām un maiņām
Es nerakstu vairāk, bet gaidu to dienu,
Kad kļūšu par namdari, atslēdzinieku;
Un VerōnikSeintklēra smaيدا man ūzās,
Tā leģingos staigā pa kojām kā stirna,
Un kaislīgās elsas man, nerātnas, klusas,
Ved projām, kur vasaras krāšņojas Birmā;
Tik vienu - tik vienu! Es atgriezties vēlos,
Kur skati būs lādzīgi baložu acīm,
Kur, notraukts no ledus un nepievilts tēlos,
Būs mīlības vārdiņš, kā vēsmiņa sacīts,
Un jokpēterības, un spārnotās frāzes
Būs divas tās saules, kas ielietas glāzēs
Kā dzeltenas olas, kam ōperu gapši
Tad ziedēs kā saulgriezes, tulpes un rapši!
Tur nedienas karstās ar atvērtiem logiem
Uz vējotiem aizkariem uzgleznos upes,
Kas gaļām tiem namiem un cirkiem, un krogiem
Kā Donavas plūdīs, kur veldzēsies s(l)āpes;
Tik vienu, tik vienu! - bez mizgraužiem galvā
Uz baltajiem autō, kas vējstiklus dāvā,
Es lidot pie tevis nu vēlos kā spalva,
Kas nolikta gluži kā Bībelē lāvā.

/Krūzs Krūzkopfs/

***

Piepildi mani ar mīlu, ak, jaunekli skaistais!
Piepildi mani ar Savu Gaismu, ak, mīļotais draugs!
Es vēlos palikt Tavā namā un būt pilnīga, kāds ir mūsu Gaismas Tēvs.

Viens vārds man ir uz lūpām - un tas ir Tavs skūpstis!
Ak, mans dārgais draugs, mana dvēsele kūst!

***

Gaismas Spēks.

Ir.

***

*

Gļuks. Pasaules glābējs - mazmazēnais Gļuks - Džeimss Kuks!
Jaunatkļājējs, pirms Pasaule Tapa
Uz Patmosa salas.
Neba man vajadzēja Jūsu zinību vai prātuļojumu,
Man vajadzēja Gļuku - šo Alumīnija Cūku!
Es nenoziedzos ne pret vienu, tikai pret Sevi,
Bet galā iznācu sīvs kā mārrotks.
Mainu mārrotku pret Gļuku!
Pretparūku pret Gļuku!

*

Sievadrijōns.

Encentlapsas kārtībvarska mems sel lēb zel kārtībners.
Esmu vaska parunis.
Kālab esmu jūsu namos, ja es negribu tur būt?
Kālab turat mani varā,
Kuŗai būs uz mūŗiem pūt?

Laiŗesrats ir grieŗies vienmēr,
Neaizmigŗu es nekad,
Tavu matu saldā pienā
It neko vairs nesakrāt.

*

Prom no prāta nometnēm, prom no mīlas gredzeniem,
Nevaid mīla jāmeklē starpā daŗiem vecumiem.
Maza pārdommeitene mani savam Dievam sūdz:
"Ak, jel, Mīļais, izdari, lai tas roku neizlūdz!"

*

Wertsjervs un vīna darītava.

Reiz, sensenos laikos, dzīvoja ņekums grīnvaldis un demolācija avene.
Tie mīlējās, līdz pārtrūka elektrības vadi, un tie nositās no kraujas.
Lai jau raujas
Tie vecie!
Lai jau kaujas
No pleciem!
Es tevi izmīlēŗu līdz riebumam,
Bet tu mani - līdz ņieburam!
Kad mani neŗutīgie kāju pirksti savu paralīzi pazaudēs, tad es ņķirŗos no Tevis,
Tu, atslēdznieka meita,

Bet pagaidām mums vienam otru jāpacieš.
Un mūsu kopīgā nabassaite
Jāpārgriež.

*

Kultūrēna braucošā un siluets, miegā neuzbudināmais.

Sauc mana Krauze,
Kliedz manas auzas,
Es no viņa neatteikšos,
Līdz man sirde dauzās.

Krēmatvara urbums, sula
Nāk no mīļā Belcebula,
Ak, jel ko no manis gribi,
Kālab vēl tu nepielipi?

*

/Revīzijas aģents Mīlbārzdīs/

***

Taukainā cirpēja.

Melu detektors strādāja uz pilnu klapi.

***

Jaukumiņi.

Krusas šalkoņa - bet tās nav žāvas,
Tā ir vulkāna verdoņa.
Tas ir Bezmiegs tuvā kvalitātē,
Kas ir paļāvīgs un sprigans!
Visi tie un visas tās, kas manī dzīvo,
Ir uzlādēti no tā vārda, ko es esmu runājis.
Un katrs/-a ir pateicīgs/-a.
Arī Noas meitas.
Arī laižas.
Un sūkšas.
Es nevaru beigt,

Un elektrības plauksta kā šķavas ir manā sienā kā Kuveitas kaņģis.

Mana avju gane ir no zvaigžņu miltu pūdercukura.
Pārāk liels prieks. :D

***

Namā pārrādiez,
Viņš atklāja, kad bija tukšā.
Tava labā piebilde
Bija pupiņa grāmatā,
Kas izauga par naudas koku.

Krusts baznīcgalā,
Bēšs stikla balā,
Notikums ar pērli
Un svaidījums ar mēli
Bija savienojis
Visas dvēseles vienā;
Un Tu vari būt arvien,
Kur deguns rāda.
Tu arvien vari būt tāda!
:)
/Zaetex/

***

Un viņš redzēja, ka tā bija labi! :)
Jūs esat Dievi, Gaismas Tēva bērni!
Un es Jūs ļoti, ļoti mīlu - ziniet to!
Lai kas arī nenotiktu dzīvītē,
Esiet modri un mīloši,
Piedodiet, kā Jums ir piedots!
Jūs būsiet vajāti un pelti,
Bet dzīvība Jums dota par baltu velti!
Esiet pateicīgi vienumēr,
Kā Jūsu Tēvs pateicas par Jums
Saviem eņģeļiem!
Gaismu sauca, Gaisma ir klāt!
Ave Lux! Lux Eterna!
Esiet sveikta, Gaismas Cilts!
Apakšā bij' šķīsta smilts,
Augšā dzidris ūdentīnis,
Kam nekas ar' nekaitēj!
Spozme - spozmi!
Gājām mēs

Kopā Gaismas melonēs!
Daudzinājām Svētumu,
Zvaigžņu staru vedumu!
Neapstājās Gaismas ceļš,
Gaisma vienmēr spoži zeļ!
Lux Eternum! Valdi, Gars!
Valdi, Saules Bērnu Spars!
Nepārmetiet it neko!
Spēlējiet uz nebēdu,
Lai ik balss nu Gaismu sauc,
Gaismas nevar būt par daudz!
Lux Eterna, Lux ar mums!
Lux, Tu luksusklases jums!
Dzied lai Manas Tautas spilgts
Skaidrots mēness, blāzmas šķilts!
Lai sauc Manas Atmodas
Bērns pēc skaidras valodas!
Lai mēs nestājam nu celt
Jaunu Paradīzi vēl!
Tik uz priekšu lēnītēm
Zelta zvaniņmēlītēm,
Pateicoties Gaismiņai,
Paklanoties skaisti tai!
Uzveikts tumsas pretendents,
Kļuvis mums tas draugs nu sens!
Vienmēr esam bijuši
Tie, kas kroņus vijuši!
Aba, Gaismas Tēvs ar mums,
Mosties - mūsu uzdevums!
Dziedāsim ik mirkli mēs,
Lai skan austras stabules!
Lai skan spoži mīlas gods,
Spoz mē jauki izdaiļots!
Mīlestības durtiņās
Liksim Gaismas burtiņus!
Dziedāsim līdz rītdienai,
Lai vēl tālāk aizskan, lai!
Mūsu dziesma līgosies,
Zelta saulē spīgosies!
Augšāmceļas Gaismas Pils,
Arī Gaismas Mīlas Sils!
Uzmundrināts, nepievilts,
Medus, piens plūst, salds un silts.
Nesteidzoties, lēnītēm
Visām mazām pērlītēm
Nenoguris žūžo smaids,
Dzirkstī Saules Ceļš un klaidis!
Uzsmaidīsim Mīlībai,

Superīgai, stilīgai,
Apģērbsimies baltā mēs,
Baltās gleznās, salvetēs,
Piesauksim tik Gaismiņu,
Nepieņot plakstiņus,
Uzzīmēsim rakstiņus,
Kuŗi tā kā viŗņi kust,
Ledum izejot no viet's,
Uzplaukst Vaŗavīksnes zieds,
Gaismas Tēvs, kur soli liec,
Viss ir rāms un spilgts, un vieds. :)
Mīlam Tevi, Gaismas Tēvs! :)

Gaismas Bērnu Maršs. II
/Tēvs, Dēls un Svētais Gars/

***

Pagātnes dziedinājums.

Sadauzītas nopūtas ir Tavs perpetuum mobile!
Skumjās dzīves atslēgas ir pelni papīrgrozā,
Mana audzinātāja ir bezdelīgas spalviņa,
Un pēc manis palikusi viņai zelta salvija.

Debesīs, kur miers ir rōzā, frikadeļu fritēts sniegs
Allaŗ citās durvju spraugās bāzts kā pienotājs, kas triekts,
Pirmsatmiņas ierīcēs, kas savus brāļus izvago,
Tikai pienenes un ērkuļi par velti izseko.

Neapstrādāts meŗa lauks tik miegā nenocietinās,
Kaŗa dzeguze kā brīnums santechnikā liedinās,
Kapuzraksti tēlaini par plinti krūmos nerunā,
Tikai manas maŗīnītes peldas Gaismas Serumā.

/Izglābtā Nācija/

***

Koka krāsniņa.

Viņa kurējās un kūrās,
Tas bija īsts dūmu šovs!
Krāsniņas zobi bija iluminēti

Kā fluorescējošs
Dabas jumts.
Un mana nasta bija pūciņa,
Un mans jūgs bija stumts
Pa visgludāko ceļu.
Šeit un tagad.

/Acumirkļis Svētais Tēvs/

***

Viņš visu pārvērš dziesmā!
Mīļās draudzenes, ko lai darām?
Mūs savāks viņa dienests, ja ko darīsim pret viņu!
Varbūt labāk viņu piemīlināsim un piejaucēsim?
Vai lai mēs viņu pieradinām?
To zvēru? :)
Mīļās draudzenes! Viņam pieder elektrōmobīļu pulks, bet mēs esam simpātiskas, un viņš nevarēs
turēties mums pretim!
Iesim un viņu gūstīsim!

- Labi!

I love you!

***

Es tagad esmu ar savu sieviņu.
Medusmīli, cukurtūtu!
Birst sniegš un mēs esam laimīgi,
Gaiss smaržo pēc piparmētrām!
Pēc vētras mēs spīdam, un erceni ir mūsu
Tēvijā!
Gaismas Gaismekļi ir apvienojušies,
Lai kairinātu mūsu jutekļos
Pievilcīgas dejas!
Saskārušies mēs mīlam,
Pieklāvušies mēs viņņojam!
Un mūsu rotaļas nebeidz sākties.

/Gaismas Bērni/

***

Laiks manās plaukstās,
Viņa nemaz nav.
Nav skaidrošanās vai apmāksšanās,
Atnākšanas vai aiziešanas.
Sniega vai versmtveices.
Tikai apsveices.

/Znajukošumaugājdzēji/

***

Kad paliek nakts,
Tu esi vakts, kas manu mīlestību sargā,
Tas, kas zagts -
Tas sirdī lakts -
Tai Gaismā, visu mīļi dārgā.

Atnāc ciemos spēlēties!
Ko var citu vēlēties,
Kā, lai rītu labāk ir,
Lai nekas mūs neaizšķīr!

Tā kā bilžu lappuses,
Kuņas man tik tuvas ir,
Tevī esmu arī es,
Kuņa sākusī tur virgt!

Lai spurdz manas ziedlapas
Tavā maigā romancē!
Manas saules izdabās
Nākšanai un atveldzei!

Manas laipnās skujiņas
Mīkstas paliks Tev pie krūts,
Lai tās sapņu buriņas
Allaž sīrupus tik sūc!

Likteņraksti muļķīši
Nu lai mīlestību zīst,
Lieldieniņu kuliči
Tā kā zelta sulas līst!

/Augļojums/

***

Gaŗas dienas, ilgi maŗi,
Siekalas kŗ uguns mŗles,
Tortes, frikadeļu zupas,
Jŗŗaszvaigznes, autŗspŗles.
Filigrŗnas naktsvienŗbas,
Aizdomas par mŗlestŗbu,
Vŗju griba - rotŗ allaŗ
Viŗa stundu gabarŗtus.
Atnŗkoŗsŗ laiŗas.
Aizejoŗie vaiŗŗas.
Viss ir tŗ, kŗ vienmŗr bijis
Luksus klases emŗcijŗs.

/Ciklabŗrns Rotaļis-Nematŗds/

***

Tavas Sardŗnijas olas.

Es redzŗju, kŗ Tu visu pazaudŗji,
Modinŗts un kluss,
Redzŗju, kŗ nŗdi savus
Tŗvus, patŗvus,
Rosinŗji izbeigt lietas
Pŗrdot Tolmetŗ,
Tomŗr Tava rŗpniecŗba
Bija nemetŗls.

Bija Tavas zŗgu skaidas
Dusmŗs rŗdŗtas,
Bija Tavas vŗrdu dzirnas
Putŗs bŗdŗtas,
Tavu atslŗdznieka taru
Bŗrdŗ pildŗja,
Mŗŗam ŗukstus, bet ar varu
Tevi cildŗja.

Kapteiŗkalums negausŗgais
Virda kŗtsmalŗ,
Spalvu kuŗķis, allaŗ sŗkais,
Gada nogalŗ
Gŗzŗja lŗdz nemanŗbai

Viltus villainēs,
Un līdz Tavai zelta gribai
Dejojām tad mēs.

/Sadusmotība Pavēlošā/

***

Ugunīgā grēcība.

Tu mani gribi, pat ļoti, ļoti,
Es esmu Uguns Tava,
Kas nebeidz degt un versmot!
Viss ūdens vērties vīnā ir,
Viss vīns ir vērties spirtā!
Un spirts - šis grēcīgs baudījums -
Nu uguns vārās Tevī!
Šis spirts ir uguns mūžīgais,
Kas verd uz mūža dzīvību!
Šī brīvā liesma svabadā,
Kas rāda ceļu pārāko.

Lai mīlējas it visi nu,
Lai mīlās katrs, katra viens,
Lai nu neviens vairs sevim neko - it neko nu nenoliedz!
Lai bauda plūst kā dārga eļļa,
Sēra-uguns lietus līst,
Liesmo lai ik diegs, kas veļā,
Liesmo, vienojas un plīst!
Uguns lai ir tā, ko redzam, -
Tikai uguni lai skatām,
Lai to kurinām līdz rītam,
Ceļamies vai arī krītam,
Mīlas pavards, liesmains, kvēlīgs,
Plaukst lai nu kā uguns mēles,
Zinām - mīlā neapstājas
Ugunīgās, kaislās spēles!
Plūst lai rums un konjaks, viskijs,
Balzams, alus, - ko tik vēlies!
Ko tik izdoma var zīmēt -
Esi ugunskurs, kas svēlies
Katrā sajūtā un kārē,
Iekārē, kas svēta plosās,
Nepaliks neviens tās ārēs
Ciets kā akmens krūžu osās,
Neļaujot nu izdzist liesmai,

Visas maņas pulsē baudā,
Degot dvēselei un miesai,
Ielīst budinājums audā,
Dzīva lejas visu karstā
Asinskāre brīvestīgā,
Negrasās ne mirkli pārstāt
Liesmot mīlā bezgalīgā.

/Zigurds Teikmanis/ II

***

Nāc ar mani pārgulēti, nāc ar mani, nekaunies,
Es jau tevis nenozagšu, nebaidies!
Varbūt tikai elpošu uz pakauša
Karstu, karstu dvašu.
Elpu, kas riesīs sviedriņus,
Kā bērzu sulas un ciedriņus.

Nāc ar mani rožu plūkti, nāc ar mani, saturies!
Es jau tevis nepievilšu, neburies!
Pašvaldības minoritātēs
Aug daudz rožu, kas asiņo
Tavās caurdurtajās plaukstās.

Nāc ar mani demolēti, nāc pie manis, sarosies;
Es jau tevis nemocīšu, apzinies!
Mīnotauris ar lielu degunu
Sajūt suņuburkšķu degumu.

/Ciklodōls Etimolōgs/

Neverendingstōrijs.

***

Tāpat var dzirdēt mūziku!
Tāpat tur esi Tu!
Apstāties mīlestībā,
Kurlumā, kas mēms kā Mēmele!
Mans joks un trumpis ir kabatā
Kā izspēlēts ērkšķvanadziņš!
Norītais rūgtums ir Tavu bilžu mākslas galerija!
Man ir jāspēlējas kā kaķenam,

Kas atsakās no piena un medus.
Manam leksam vēl ir spars,
Kas albatrosu lidojumā
Mirdz kā plānprāts.
Plānprātiņ, nāc mājās!
Esmu Tevi redzējusi pliku un nabadzīgu,
Bet nekad neesmu redzējusi
Tevi tādu, kāds esi Tu pats!
Tavas briežu slēpes ir troņu
Vaiņagu eksemplārais
Paradigmatōls!
Iedzer par mani, brāli!
Iedzer par vienību palātā!
Par caurdurtu sienu.

Un es joprojām nevaru saprast,
Kur tu dabū tos zobenus!

/Virdžīnija Kuplaste/

™

***

Mana pārtika
Ir tavi vārdi.
Bet bez tam
Man patīk
Klupšanas un krišanas
Gāšanās
Un nesavaldīšanās
Tincinājumi
Bezgalīgās kvintās
Skrupulōzie
Pētījumi
Un nodevības saldme.
Esmu untums
Un
Mēlesmežģis
Reizē
Katra
Ietiepīga
Mēles
Kustība
Ir kā vesela sērga!
Un man patīk,

Kā Tu uz mani skaties!
Dejošanas daiļslidošana
Un
Tas tur...
Hmmm.

Ē...
Jā.
Nu - tas pats! :D
Meilē.

/Ekskluzivitātes nesēji/-as/

***

Apelsīna un mandarīna sēkliņa.

Reiz dzīvoja tāltālā nostūrī
Sēkliņa - pasaciņa.
Mirkšķināja mazu mēnestiņu,
Mazu kumosīņu,
Riecientiņu.
Sašķaidīja puteksnīti,
Izaudzēja citruskoku.
Lielu un skaistu.
Pa visu ielu kā slaistu!
Dzīvoja mandaṛīn- un apelsīnkociņš
Hibrīds.
Kā nefrīts!
Liels un jokupēterisks!
Lai dzīvo viss!
Lai dzīvo cisk's!

/Esmu apmierināts ar paveikto!
Daudzceplinis
Augonis-Laukonis
Pa dzīvi ar uzdzīvi!
Ķekars.

***

Kad mani atnāca saņemt, gūstīt un varot,
Es biju mācītis viņu sinagōgās katru dienu.
Es nekad nebiju neko mācējis,

Bet biju mācījis.
Bez priekšzināšanām.
Es pārtiku no viņu rožu kroņiem
Un ērkšķu vaiņakiem.
Izvēles priekšā es biju sakodis zobus.
Aprāviens sauciens bangoja
Manas rakstāmmašīnas
Smaganās.
Tikai, veļoties cīņiņa neizbēgamībā,
Es teicu,
Ka kaņot nav vērts,
Ka viss tāpat notiks, kā notikdams.
Ka likteņa gredzenu īleni
Tāpat dursies pakausī,
Ka plūdīs kritumi un kāpumi
Kā iztukšoti kausi
Pēc svinību aklajām steigām
Un kāršu kavu jūkljiem.

Kāds brīnišķīgs prāts!
Kāds pirmšķirīgs vārds!
Mana klausā, manas auzas,
Manas osas un kosas -
Viss bija bijis Tavs
No sāкта gala,
Kas nebeidz sākties.
Es Tevi mīlēju,
Pirms pasaule bija radīta,
Pirms šampanieša pudele
Bija kratīta.
Neizvēlēties.
Neizvēlēties.
Neizvēlēties.

/Nolikums/

***

Ak, dziesmas, dziesmas!
Ko Jūs ar mums darāt!
Die alten, bösen Lieder!
Kāpēc guldzat no kakla tik ilgi?
Kālab skaņuplates tā griežas?
Kā simt pasaulu?
Un vēl par vienu vairāk?
Dziesmu Gaisma ir savādnieciska -

Tā ir kā bezgaisa telpa, kas prot elpot
Tāpat - visu laiku!
Ak, dziesmu Spēks un Vara!
Jūs esat kā pļaukas no dzidras zibens debess!
Spoguļos vilņojas jūsu skaņas,
Sie, alten, bösen Lieder!
Lai paliek viss, kā bija,
Lai skan netiesājoša meldija,
Es, no tiesas skrienošais,
No tiesas nama bēgošais strazds,
Kam svilpieni kauc kā lokomotīves
Ausīs.
Bet, kad pat gulēšu zārkā un kapā,
Tāpat jautīšu augšā, kur pland
Manu kacadū baltie spārni tai dabā,
Kur allažīn, allažīn pārkoņi grand.
/Hiperdemokrats Jūsmiņš/

***

Katrs dūriens
Kā bāleliņš, kas svešos kaņos jā,
Uz tām prūšu robežām
Mans pazaudētais grasis.
Ved mani, Dievs,
Uz ziemām tām un vasarām!
Aizsviestās acenes
Un gudrība, kas tūlzo man pierē.
Esmu racis nezvēru pēdas
Kapeņu trasēs un svinībās,
Un visu svēto dienas sveces
Mani aiznesušas tālā senatnē.

Pētergaiļa baznīcā
Manas svaidītās liesmas
Jūdu pie dieviem sūta,
Un manas kaņa dziesmas
Ir vērmeles rūgtas.

Man bail no klusuma,
Palikt klusam.
Es vienmēr lieku mūziku uz platēm -
Jūras un sauszemes platēm,
Un mūzikas veltes - es ticu - nav veltīgas.

Tālab man jānokrīt uz vaiga

Kā tanī vasarā baigā,
Kad nāvē krita varoņi,
Lēdijas un baroņi
Kad sliecās uz māju pusi,
Manas asinis bija tikai garaiņi,
Kas apvijuši kafejas krūzi.

Man bail piedurties zārkam,
Kaut mirušos es skūpstu,
Man bail piesūkties kā mārkam,
Bet kā vīns es kūstu. -
Un atliktā tiesas diena
Man smaida pretī
Kā rudens roze,
Kam ziedi palikuši
Tik reti,
Tik reti.

/Kāpņeja Valodne/

Palodne.

***

Viņš mani apsedza ar kristālisku zīda paladziņu,
Viņš atnāca noskumis par ļaužu sirsniņām,
Bet tomēr rūpējās par mani,
Viņš bija satriekts un sašutis,
Bet es viņu mierināju.
Mēs izturējām līdz galam,
Bet tie tur - tie - nu, tie paši -
Laukakmeņu ziedus nesaprot.
Kad nadziņš zied, tās ir zvaigznītes,
Kas tur zied.

Mēs nesapratām, kāpēc ļautiņi steidzas un ēd visu laiku,
Mums pietika ar zvaigznīšu pieniņu un medutiņu.
Mans puisītis ir mīļš, un es esmu viņa mīļā draudzenīte.

Mums patīk gulēt uz muguriņas un visu naksniņu skatīties debestiņās, saulīte atnāk ar savādu
gaismu, un tāpēc zvaigznītes izklīst, jo tās nav savādas, tās ir mīļas, gudras, dziedinošas,
smaržīgas un zinošas. :)

Mēs mazliet dusmojamies par cilvēciņiem, kas dzīvo lielās ēšaniņās, bet mums pietiek ar mūsu
sirsniņām. :)

Mēs esam mīļīgi vienumēr, mēs paliekam jauki un maigi allažiniņās. :)

Mēs dodam padzerties rasiņu katram,
Mēs neesam liekulīši, bet gan dejotājiņi. :)

Mums uz šīs zemītes nav mājiņu, bet dzīvojam te tāpatīnās, jo esam cilvēciņu aizgādnieciņi, lai
tie arī taptu par maziņām mīļzvaigznītītēm. :)
Sarunājuši. :)

***

Heij!

Mīli mani, narkomān!
Mīli manas kleitiņas!
Allaž mani projām sauc
Zvaigžņu meitiņas!
Mīli mani, paipuisīt,
Atstāj visu zemītei,
Un iekš manas padusīt's
Viet' būs tavai drēbītei.
Skumju kaklasaite tevi
Tā kā suni vadājusi
Granītceļos, vakarosi,
Un aiz degun' vazājusi.

Esi allaž sērfojis tu,
Kanālu tu pavēlnieks,
Nomirušo aizgādnis,
Diegabiksis, diegadiegs!
Neaizmirsti savas saknes -
Zvaigžņu augšas lejiņā -
Pašā zvaigznes galiņā
Esi dzelksnītis tu bijis
Senā ziemas pasakā.

Nekodi vairs savas lūpas,
Nemal miltus dienvīdū,
Tavi draugi - skaistie žūpas
Paradīzē ielido;
Grēkāzi, Tu, neaptēstais,
Dusmupūķi viltīgais!
Jūras līmenis, kas sēstas,
Vienīgais un cildīgais,
Tavas asaras lai puto
Svētlaimībās pildītās!

Kur tu esi bijis, draugs,
Ka tavus svārkus sagriezu
Simtiem lupatlellītēs,
Kamēr acis samiedzu.
Tautām nekad nebūs gana,

Tiesās viņas tavas upes,
Bet, kad tu pie mana sāna
Nokristīsi savas kurpes
Mēlē, papīrsloksnes plānā,
Debessmanna neuzburbēs
Saviļņotā pašapmānā.

Neceļu rakstniek, Tu,
Bezmiega ģēnij,
Roku Tev pasniegtu
Valgi un rēni,
Ja Tu pazaudētu savu elpu,
Kā esi nospriedis to darīt.

/Teicamniece Būvinženiere_)/

Šodiena.

***

Uz papēža skrienošais.

Viņa bija pamēma,
Viņa bija pamanāma,
Un skaista!
Man patikās uz Kurzemi,
Pie viņas!
Man patikās uz Cēsīm,
Bez ziņas!

Klīvlendas tuksnešos ganījās avis,
Es biju uzlauzis paradīzes vārtus
Ar gravi.

Tava kava, tavs kāravs,
Tava kļava, tavs āravs.

Un ziedošākie inteliģenti mirdz
Apvāršņa dūmakā.

/Apsveiclauris tutanhamōns/

***

Neizbeidzies, patmīla!
Mīli pati sevi vienmēr!
Smaržo pēc jaunības vīna!
Neviens neskatās, kas ir noticis,
Neviena nav, kas būtu uz palikšanu,
Bet patmīla ir.
Dziedi līdzī! Dziedi kā bērns, kas ticis pie saldumiem!
Absolūtā izdevībā,
Pieslēgšanās dzīvo
Tanī.
Absolūtā atnākšanā,
Sarunas plāpā
Tajā.

Pavedināšanā un seju dažādībā
Viena seja ir.
Manas astrālās sejas
Virmo nakts gaisā kā spociņi.
Laiks gāžas kā ekspresis,
Nedomā, ka citi zina mazāk vai vairāk,
Visi zina vienu un to pašu,
Vienmēr zinājuši neizmainības promiešanu.
Ar vienu aci 'hop', ar otru aci 'hop'!
Es zinu, ka mūsu ceļam nebūs
'stop'!

/Dukteris/

***

Kā izsalcis vilks es naktīs klīstu,
Un vējš auro līdzī man gaudām,
Kad asiņu mēnesī pludo Tavs vīns,
Es nododos naksnīgām baudām.

Es loku tās sulas, no Tevis kas plūst,
Un acis man gail mēnesnīcā,
Tās alkas man vētraini dvēselē sūrst,
Kaut dabūtu es Tevi līdzās!

Un koki brakšķ brīzēs, un zari lūst jau,
Un sniegā es dzenu Tev pēdas,
Bez Tevis man mīlestības citas nav -
Un mīla ir brūcēs un rētās.

Caur ērkšķiem un sidraba birtalām eju,

Lai redzētu šķidrautu liego,
Lai raudzītu vēlreiz es kristāla seju,
Uz mūžu pirms blāzmā es miegu.

Pirms rītausma zudina Gaismiņā Tevi,
Tu būsi man oža un dzirde,
To mīlu, ko, jaunava, Tu manim devi,
Vēl saplosīs vilkača sirde.

/Volfijs/

***

Kas par to, ka gruzītis ir ļoti dusmu pilns?
Kaķis guļ uz mūrīša, un mūrītis ir silts,
Nāciet, es jums rādīšu ceļu pārāko -
Bezkaislīgākais kā top par medu kārāko.
:)

Nāciet, ne jau pagulēt, bet dejot, priecāties,
Allāž jēga visam ir - nāciet cienāties!
Ledusbērni sniegotie, jūs mīlu ļoti, ļot!
Katrs no jums vasarā arī dziedāt prot!
:)

Mazais matiņš pulkstenī lai ir liesmiņa,
Pavasari lai mums nes jauka viesmiņa!
Nāciet padzerties no klints, tur kur dzīvūdens
Tā kā svētas laimītes dzidris plūst, kaut sens!
:)

Viesmīlīgie namiņi - kāršu namiņi
Vētrā nesagāzīsies tā kā kramiņi,
Katra nakts ar gaismiņām sapņos eņģelus,
Katra diena cienīgi mums par līksmi būs!
:)

Cigoriņu kafejas, kondensētais piens
Būs mums mielasts svēts un īsts -
Un mēs būsim viens,
Gaṛās šosejas būs tik dziedziņš sašķērēts,
Un mēs zināsim tad to,
Ka iemīlētis vērts. :)

:)
/Gaismiņas uz ceļa/
:)

Cukuriņi birst! :)
Cukurīši! :)

:)

***

Dievišķā neparedzamība.

Kas mīl manu atnākšanu,
Tam būs mūžīgā jaunība,
Kas nīst manu aiziešanu,
Tam būs dūšīgā klaunība.

Es tas Kungs, kam joki tīk,
Esmu mazais bērns,
Manas kājas - zemestrīce -
Rītos, vakaros
Aiznes visas zelta pēdas
Kontaktsakaros.

Nevilšus es kaut ko mainu -
Izmainu un cauri!
Sietam atkal izkritis
Pauris un tā pauṛi!
Lauri, noplūc sevi atkal,
Noplūc savus aurus!
Pateicības diplodokos
Zobens - plēksnes mugurā.

Nevarusnes, varības -
Pratības, un atiešanas?
Misticisms - kaulu grabas -
Viss pēc labas apetītes.

Sadeg tavas kotletītes
Azbestā un ciankālijā,
Mostas vēšācis kā olas -
Saules tuvumā, un punkts.

Iesper papēdīti, kundze,
Jaunkundze, kam svārks ir plāns,
Tā kā valdzināta runce,
Pazudis kam melomāns.

/Haha-hihi!/
(Sasper mani divi deviņi !)

***

Viņš mani atrada,
Bet es paslēpos mazlietiņ,
Bet tad es parādījos atkal,
Lai viņš mani ieraudzītu.
Mēs spēlējamies tumsinā,
Mūs apsaukāja pieaugušie,
Ka nedrīkst naktī spēlēties,
Bet mēs bučojamies
Un smējāmies!
Mums nebija bail nemaz!
Mēs bijām draiski kā jēriņi un aitiņas,
Mēs kutinājāmies visu laiku!
Mazās zvaigznītes bija greizsirdīgas,
Tās noraudzījās no debesīm
Lielām acīm,
Kā mazie zemes bērni spēlējas visu nakti!
Mazās laumiņas un fejas
Bija kā ziepju burbulīši,
Ko mēs spridzinājām ar savām spicajām mēlītēm.
No ūdens izkāpa mazas sidraba nāriņas,
Tās bija gluži plikas!
Tās stāvēja kā zivtiņas,
Dziedāja un plaudēja ar spuriņām,
Kamēr mēs abi dejojām
Miklajā zālītē.
Mēs mīļojāmies!
Bučiņas!

/Tiramisū Saldākais/
/Tiramisū Saldākā/

tukšumiņš-pilnumiņš

***

Vysys pazaudātys
Zolta atsliedziņys!

Gaidot pastardienu,
Esmu saudzies ar kāvienu!
Dreb mana miesa,
Tā dreb Latgalē!
Kā piena krūze Ēģiptē.
Kur sniegs.

Kūst lāstekas
Kā notiņas
Uz tava spicā zoda, murmulīt!
Un es esmu drīgene!
Ha!

Aptaukojies pārļu automāts
Izspļauj pārles tikai divreiz dienā,
Kad pulkstenis stāv uz vakts.
Viņam nebūs pastardienas,
Jo viņš ir apzagts!

Ha!

Nepūcējies, murmulīt!
Esmu Tava druška caur gadiem!
Un nedūšojies pārāk dikti,
Esmu Tava uz mūžu,
Tikai pārdur to mazo ziepju burbulīti,
Kas ir Tavās slēdzenēs,
Hiperaktīvais dzerokli!

/Dermantolōģe Vizinātāja/
/Aizgājēja maršs/
/Diklofenokss/

Taupības režīms.

***

Trakiem pieder Aizsaule.

Pamaini, mīļum, savas dziedošās dzegas.
Pamaini, krātiņ, savas teiksmainās sētas un rētas, kas svētas!
Iztirzā dzemdību nama vajējās ūkas,
Homeopāt!
Izvirzā mīlošās godkāres
Tipinošās atslēdztiņas!
Jevkoptu!
Atskopu!
Savlaiku!
Mīļgrauzi!
Ieciklē
Zvagūzi
Turbīnas

Lefkojā!

/Iraīda/

***

Visas lietas reizē.

Nieciņš!
Bet baļķis!
No rīta 'bis's ir kluss,
Un māte dus
Aiz kalniņa,
Kur dūmi kūp!
Es neesmu psihodēlisks,
Tikai brīvs.

Mana paciņa
Ir manas lelles jaciņa.
Izrautie avoti,
Atnāktie cilvēki
Ir tikai žmōņes.
Un es esmu
Brīvs!

Jā!
Mēs abi esam brīvi -
Es un princesīte!

/Luksus Klases Termostats?/

:D

***

Sāpes, mazo dzimtcilvēk, sāpes krūšu rajonā

Vārdi pabeidzas uz i
Beidzas smilšu klajumā
Upes skaņīgi tur plūst
Aizplūst nāves gredzenā
Graudzāles tur sevi šķin
Lielumā un vezumā
Nekaitini esību
Dievotāj, kas pelnos sēd
Tvaika mašīnas uz u

Tavas ausu spices ēd
Paradīzniek galvenais
Kaŗavīra tēvaini
Katrai lemtai mīļākai
Griežas dzirksts bez palīga
Izlabotais vērtējums
Tev par prieku kārtīs dus
Kādreiz spēlēji tu mani
Tagad tikai zekserus
Sita dalmācietis tevi
Zobgalīgs un destruktīvs
Tagad dalmācieša seja -
Tavu acu kaktiņš dzīvs.

/Eucharisteja/

***

Zirgu staļļa puisis un koķetā ģevuška.

Viņi mīlēja viens otru.
Siena gubās bija lielākās ērtības un komforts,
Siens bija adatiņas, tur bija suns zem siena kaudzes.
Uz siena kaudzes bija adatiņa,
Kas bija sameklēta un atrasta.
Dzīve nekad nebija bijusi parasta. :)
Viņi mīlējās sienā,
Viņi mīlējās starp ugunīgajām salmu adatiņām,
Nekad nepiekusa,
Vienmēr laimējās,
Vienmēr laimējās,
Vienmēr aplaimojās skaistā patiesībā.
Patiesība bija mīlestība.
Pāri galvām līgojās egļu mežs.
Tam bija savas adatiņas,
Tas nolūkojās ar kaislīgām acīm uz abiem mīlniekiem un teica,
Kaut mums būtu tik elastīgi ķermeņi
Kā cilvēkbērniem!
Tad mēs savītos kā čūskiņas
Un nekad nelaistu viens otru vaļā -
Mežs mežu. :)
Uguniņas adatiņas
Bija iespraukušās katrā staļļa stūrītī,
Dzirksteļoja liesmiņas kā mazas vēlmītes,
Tās piepildīja visu gaisotnīti!

Ak, kā zirgu staļļa puisis mīlēja savu koķeto ģevušku! :)

/Abi-Labi-Visi-Mīl-)

)

;))

:)

:)

***

Mīlestība ir akla,
Mīlestība nāk no kakla -
Nāk kā putots vīna kauss -
Mežezers, kas nāk no auss!
Puto, dzirkstī zvaigznītes
Tā kā baltas pelītes,
Jūdejā ir cienīgs viss,
Aizskrej tāšu debesis,
Aizskrej tā kā kumeļi -
Balti, stalti vienradži,
Izduņ gaisā caurumu,
Apsēj mīlas arumu,
Debesīs prieks lielākais,
Jo tur allaž zibens plaikst,
Aizjāj manas princeses
Prom uz jaunās pasaules.
Pasaule vien zirdziņš ir,
Zirgs ir Jaunā Noas šķirsts,
Derība, kas saslēgta
Vientulībās masētās,
Kad par mani domā tu,
Princese, kas zirgus tur,
Tēlo ķiršu tomātu,
Lai tas sirdī virgotu,
Nebūs sala tad nekad,
Kaut es būšu manekens,
Kļaušu gara rokām tad
Tevi nesalokāmām,
Kļaušu tavus kauliņus,
Kas tik ļoti gail un gruzd,
Ārā manis nemeklē,
Būšu Tavā Dāmoklā.

/Zigurds Cesvainis/

***

Notīrīts ekrāns ar izlaizītu salveti!
Sinedrijs ir zaķīši,
Man patīk melni bruncīši un velveti,
Rōzā zelta vāģīši.
Man patīk noķert puisīšus
Manā mežģīņkrūšturī,
Lai tie savus gruzīšus
Sašķeļ žuburī.

Mani jaukie munštuki,
Mundštiki un vāveres!
Izskatīgie bušmeji,
Medū jūsu vafeles!

Aprunātie mīlnieki,
Mīliet tālāk, spēlējiet,
Zelta grasi, viltnieki,
Bezdzibenim vēlējiet!

Vienmēr slava skanējus'
Gaismas daiļam altāram,
Mīla mani kavējus'
Buču pasniegt atvaram.

/Gibraltāre Šauriņā/

***

Tēlotāja Māksla.

Tēlo, mana tēlotāja māksla, tālāk - neatgriezeniski!
Virzies caur spraudziņām!...
Ak, man trūkst vārdu, cik Tu esi skaista!
Mazā mīlas glezniņa,
Mazā pīles plezniņa,
Smukuma mušiņa izskatīgā un daiļā!
Dzīvo nu reiz bez baiļu pirmajos gaiļos!
Nospertas pagalītes, sadedzināti kucēntiņi
Lai ir sāpju vaiņaks Tavējais!
Lūdzies līdz krišanai, lūdzies līdz mišanai un klīšanai - Tev nebūs māju!
Jo Tu esi tēlotāja māksla dievišķā!
Šī ir pielūgsmes daiņa Tev!

Šī ir abstraktā projekcija, rīstīšanās reflekss,
Kas sabiris zelta sietā
Kā mūžīgs bildinājums
Un mūžīga
Arī
Atteikšana!!

Ak, tēlotāja māksla vienīgā!
Tev ir jāuzvar šī laika mānija!
Šīs tumsības pasaules odzes!
Tikai Tavi krāšņie spārni mūs reiz pacels
Uz Rītdienas Zemes dzelsmīgajām virsatnībām!
Eji, kurp tiecies, māksla, tēlu skautā!
Eji, lai satiktu sevi pašu!
Līdakas punktiņi,
Zandarta spuriņas,
Rakstveida nianšes,
Un Tu vairs neesi Tu pati!
Tu esi kas vairāk!

Ak, tēlotāja Māksla!
Ģēniju pielūgtā,
Mūždien uztrauktā!
Lai Tavi skati mūžības zvaigznājos kļīst!
Lai Tavas redzes mūžības ceļos nesavīst!
Esi par prieku mums, Augstākā Daile!
Esi par liecību katram, kas svīst,
Ka māksla vērtēšanu nīst!
Tai ir jābūt pasakainai, vai dzirdat, kleptomāni?
Vai dzirdat, ūbeles?

Nē, es neatzīšu nevienu, kas slepeni perē
Acīgus, smacīgus plānus un tērē
Zeltu un rubīnus tik sevim pašam,
Es eimu uz augstākās Tēlmākslas ražām!

Atā!

/Mīlības Pausme No. 3, Op. 09-007/

Īstenība.
Realitāte.
Saprāts.

***

Tumsas vadonim.

Esmu sidrabbērniņš mazs, mīlu visas pasakas, ļaunrajiem ir ļaunīgs mūžs, bet es Gaismas
Bērniņš būš',

Būšu Gaismas pasakā - zelta ziedu atslēgā, zelta mašīnītēm tad spēlēšos es katru gad',
Esmu Gaismas Bērniņš mazs, mīlu lietas visādas, inter'santi man ir, jā, kad ir svilpe kabatā, svilpe
dziesmo manim nu rīta skaņu zvanītu, un ar pirmo ausmiņu glauda manu skaustiņu,
Piemānītās ēniņas palikušas rēniņas, mīlu katru vakaru, arī katru vagaru, noslēpumu atslēdzējs
esmu, rakstu Gaismas dzej's,

Neparedzams ir mans mūžs - dungoju, kad uzsauc 'kuš!',

Pusnakts maigā vēsmiņa - tumsas kārā ēsmiņa - mani saldē, taču es noņemu tad acenes, tumsā
skaitu zvaigznītes, manim palīdz pusmēness, un līdz jaukam rītiņam gaismojos līdz vidiņam.
Patiess, mīlošs, pateicīgs - esmu saules zaķēns sīks, esmu allaž vienlīdzīgs tam, kas pazemojas
sīks, tur ar saviem brālīšiem, tur, kur zvaigznes sapņus dzied, palikšu es omulīgs, kamēr mana
dzeja dīgs;

Pasaciņu nesējam allaž laiks ir esejām, skaists un šķīsts ir katrs nieks - bērnam dzīvot - tīrais
prieks, līksms pasaulītē es izaugu kā vītenis, apskaidrots un viesmīlīgs - jokot ir mans numur'
triks!

/Čiks-Un-Gatavs!/
:)

***

Hei, hei, hei!

Es esmu Tavs - un mūžam tāds ar' palikšu!
Es esmu Tava mugura, bet nekad nesasalīkšu!

Lai aizsvīst logi dievīgie,
Bet Mīlas sviedri tvaicētie
Lai niez vēl smaržās, eļļiņās
Kā kalifāti glancētie,
Kur neiztulkots noslēpums
Kā goda drāna vienīgā
Vēl sidrabainā upē plunkšķ,
Tik pārļotā un ziemīgā,
Par mani, Mīla, nezini,
Ka esmu augošs apakšā,
Kur Šeolā trauc pēddziņi
Pēc visu maigām salašņām,
Kas dusmu trīcēs rīkojas
Pēc kaņaklausības un nakts,
Kas Jāņu gunīs līgojas.

Ir vērtē katrs elles kakts,
Kas aizsalis ir Ēdenē,

Kur čūskas sirdskliedziens ir šņākts
Tur eņģeliskā meitenē,
Kam vecāku nav bijis, nē,
Nekad - tā cukurledenē
Ir likteņsvārpstā bīstamā,
Bet allaž mājās, sētenē.

Jā, neuzsāktais pašplūdums
Un bezdomīgais ritējums
Bez izvēles un niknuma
Sauc atzinību spilgtumam,
Kur dziesmu pateicības pulks
Kā necaurredzams visums tūkst,
Vēl mana Mīla mūžam verd
Un apmetas uz šīs "die Erd".

Kolekcija.
Klausa.
M.Ū.Ž.Ī.B.A
/-/?-!/-"-/*-/@

***

Viņi ir sienās!
Viņi visi ir sienās kā blusas!
Kā utis, gnīdas un tarakāni!
Mani glābēji dzīvo sienās!
Es nebiju viņus pamanījusi,
Bet tagad redzu, ka tie allaž bēguši,
Lai mani izglābtu.
Es esmu Zemes Māte,
Un tie ir bijuši mani glābēji.

Amen.

/Peļu oliņas/

***

Satumst blaktis - liekas, visam ir jēga -
Pazušanai miltu bāzē,
Sakušanai lietusgāzēs!
Mēs esam viens,
Bet ir palicis

Vienatnes
Izkliedziens!

Mātes apvainojas par pārtiku,
Bet mana griba
Ir mana liāna,
Kas iekārusies
Ribu kaulā.

Vēss pakausis Maskavā,
Vēsa cilts Dienvidāfrikā,
Bet es esmu...
Nu jūs pašas jau zināt!

Mana alga ir...
Mana valga nav....

Manas jēgas aptumsuma ciklā -
Ach,
Es esmu jau
Tur, kur ēna ar
Sikspārni tiekas.

Un mēs esam tai vietā, kur
Hmmm..

Jā,
Nezinu, varbūzīt!

Ja!

Tikai vienu slīdošo lentu, lūdzu!
Uz atraugām!

***

Viņš ir burvis!
Teica tā!
Teica sejas grāmatā!
Sodījās līdz nemaņai,
Tad to sagūstīja mats!
Tā kā čūska aptinās
Apkārt vaigu bedrītēm,
Izskatīgais burvis teic' -
Tas būs tavējs jaunapgreds!
Akmeņi un skeleti,

Pat kas bija pelēti,
Tāli raudzījās uz žults,
Pacēlās kā zvaigžņu kults,
Putnubiedēkļi, to sirds
Bija mūžīgs ēter's, spirts,
Vārdi skanēj' svešumā,
Rōzā debesbēšumā,
Vajātāju cēlais prāts
Tika citiem dāvināts,
Tumsonības lēveriem
Jākļūst nu par šofeļiem,
Viltus pilnie mīzēji
Tapa Jāņi Klīdzēji,
Autobāņu karaspēks
Pacēlās kā saules lēkts!

Atbrīvoto ūnija
Kā no Džordža Klūnija
Savīstījās servjetēs,
Pastaltonu paletēs,
Zinātāji saprata,
Ka bez seksa kaprača
Neiztiks ne dienu tie,
Kamēr nebūs vienoti,
Allaž izaicinātais
Pašus tagad aicināj',
Ak, cik piemīlīgs un skaists -
Gods tas katrai nācijai!
Plastalīna eziši,
Adatiņu vēziši
Aizspurdza kā Valpurģi
Beidzot nu uz Mun'meģi.

/Mīlestības akurāts./

Šodiena. Ir. Laba. Diena.

Ģena.

Ena.

Sena.

Na.

I.

Klubzviltnis.

***

Nesauc manis aizvakari, pasauc šodien tepat ar!
Mīļā, labā ļubestība!

Esmu Tavā vārdnīcā!
Esmu vienmēr bijusi
Uz Tavas sirreālās vakts!
Allaž esmu dzērusi
Tos dzērienus,
Ko dāvā nakts. :)

Liela mana mīlestība,
Diži mani kūkumiņ',
Un ar' mana labā griba
Deg joprojām iekš to cīņ'!
Lūgums manā Tēvasētā,
Lūgums Tavai dvēselei!
Mani jūtu viļņi mētā,
Allaž puto, svaida, lej!
Neaizmirstams pieskāriens,
Tavu smaržu aromāts -
Vēl aizvien man uzplaukst zieds,
Tad kad atveries Tu pats!
Vēl arvien es cienu visu,
Ko Tu dzīvē centies es',
Zēns, no mīlestības plīstu,
Nāc aiz rokas mani vest!
:)

/Elēģija/

Divi tūkstošie gadi.

***

Kas viņš ir?
Ir tāds un tāds!
Skat, kāds noslēpums viņš dižs!
Vai viņš melns vai arī rižs?
Ak, viņš mūsos dzīvo!
Tā ir laime varena,
Ka ar viņu esam!
Liekas - viņš mūs' grūtības
Šķietas visas nesam!
Ak, kāds gudrības tam pilns
Prāts un droša sirdē!
Kāda tam jauka acs,
Lūša veiklums, dzirde!
Ak, cik maigi nāk pie mums
Viņš ar zvaigznēm saujā!

Tad sāk sirsniņas mums trīcēt,
Sisties dikti straujāk!
Vienmēr viņš ir pārsteigums,
Brīnumdaris īstens,
Savu dziesmu sniedzot mums,
Reizē jauns un izsens!
Mīlam viņu ļoti, ļoti,
Skaņot viņa drēbes,
Tikai mirklība ir dota,
Viņa greznās krēpes!
Tas ir mūsu brīnumzirgs,
Allaž klāt tas blakus,
Tas, tik dievišķīgs un spirts,
Visas lietas pagūst!
Esam piena meitiņas,
Glāstām stalto zirgu
Laires reizes septiņas
Tā kā zvaigžņu mirgu.

/Festīnes Lentēs/

***

Es gribu nepazīstamu meiteni!
To, ko es esmu redzējis paejam gaļām uz ielas, bet nekad neesmu ieraudzījis.
Es gribu meiteni, ko es nekad vēl neesmu satīcis!
Es atceros tikai to, ko es atceros,
Bet man blakus jābūt tai,
Ko man nav iespējams atcerēties,
Man blakus jābūt viņai,
Ko es nevaru ar iztēli iztēlot -
Tai, kuŗa nekad nav eksistējusi!
Tieši tik iecirtīgs es esmu!
Man vajag to, kā nav!

/Eksemplārskums - Daugavpīļu pile/

90. gads p. m. ē.

***

Rozes daiņa.

Tu to pazaudēsi!

Pazaudēsi mīloto,
Ja nepaslēpsi savu mīlu drošā vietā!
Skaties apkārt lielām acīm,
Taisi jokus, mīļrozīt,
Būšu Tava noktirnīte
Allaž Tavā pasakā!
Nepiesiesies smagumbumbas
Tavam skala ķermenim,
Aizies visi glāžu cirki
Debestiņās diet!
Sakomponē mūsu mīlu,
Sakomponē, lai vai kas!
Esi disciplīnas robež',
Robeža, kas nesaplīst,
Zibens spēre triekas kokā,
Zibens - lūžņos asiņains,
Esi degsmes svara cīņā
Nelokāms un atskaņains!
Demobilizētie spēki
Lai ir aviācija
Tava tā, kas milžu cīņās
Kļūst par skaistu grāciju!
Nenosperts un nesaplosīts,
Ies nu mūžs uz zolīdumu,
Kad Tu būsi izsmēķējis
Pēdējo un Pirmo dūmu!
Neskaities par liriskumiem,
Nevadies pēc paraugiem!
Federes kā marcipāni
Augs pār laukiem pārrautiem!
Demolācijā un mēlē,
Demolācijā, kas skan,
Tavā retrōēverģelē
Paliks mīlestība man!
Skaistums, izskatīgs kā roze,
Dirižabļus luncinās,
Izvilkta tiks tā jau loze,
Kuņa elli dedzinās,
Nerunā par visām lietām,
Runā tikai nolūku,
To, kas, re, līdz saules rietam
Kļūs par rōzā parūku!
Zobu ķieģeļi un smaržas
Tavu atnākšanu min,
Tikai tvaikoņi un baržas
Mīlestības spēku zin',
Tas, kas bijis mednieks slābans,
Tagad pats ir medījums,

Tā mums vēstī panorāma
Un tās jaunais raidījums.
Raidlaikā, kas zosis pulcē,
Vistas spārnos paceļas,
Un tā arī diennakts spuldzē
Degsies zalve atceļā,
Neatrastais laupījums
Par sidrabiksi vērtīsies,
Nepakustēsies pat krūms,
Kas asariņās vārtīsies,
Desantnieku durkļu ciņi,
Miesantnieku cīsiņi,
Kuldīdznieku morzeskōdi -
Viss ir mazi brīniņi,
Neapstājies rozēs ceļā,
Rozei ziedi nenobirs,
Tad kad itāļu paeljā
Iemērķts būs Tavs spicais pirksts,
Visas domas krāpnieciskās
Ērkšķu kroni bagātu
Darīs, pirms tās spēsi izkāst
Vēl ar sāpju špagatu,
Neraizējies daudz par mūžu,
Nav neviens uz palikšan',
Bet kā roze blakus būšu,
Un kā roze būsi man!

/Mīļā-Dziļā/

Šodiena.

Atkal.

No.

Jauna!

He-hē!

***

Un atkal, atkal Tu esi mans!
Es negribēju Tevis,
Bet Tu nosēdies manā solā!
Pasaule griežas ātri,
Bet Tavs prāts vēl ātrāk!
Tu esi svilinošs, zibenszelli!
Tavu spraudziņu palodzes
Ir kristāliskas
Un Tava mūzika ir dievīga!
Man nav nekas pret,

Ka Tu nāc un guli pie manis,
Tikai apķer mani ciešāk!
Lūdzu!
Tā, lai acis sprāgst laukā
Un smadzenes tek ārā!
Gribu spiegt no Taviem apskāvieniem!
Mīli mani, Zibeņa Dēls!
Uzstādi savu TV antenu tā taisnāk
Un gaŗāk!
Lai mēs varam skatīties Mullenrūžu!
Un visu nakti dzert vīnu!
No Taviem apelsīnkociņiem
Ir riesušies augļi!
Tik saldi!
Un manās lūpās arī ir piens un medutiņš!
Pirms diena ceļas mūs celt,
Pirms siena dzeļas mūs dzelt,
Pirms Piena Ceļā būs zelts,
Sirms rumaks sprīņģos manā istabā,
Un tas būsī Tu!

:*
/Pseidonīme/
:)

***

Fejas manī mīlē!
Jāņtārpiņes mani mīl!
Mīlinās ap ķekariem,
Augiem vakariem
Tekalē nāriņas
Pa maniem ķiršu pakariem!
Mīlinās zvaigznītes ap mani!
Jaunavas mani mīl!
Skraidelē kā skudriņas ap mani
Mīlas sakariem!
Mani mīl mana jātniece,
Jo man ir zirga aste!
Mani iemīl lillijas,
Kas aug pie upes krasta!
Mana jaukā daiļava,
Nāc pie manis dusēt!
Glāstīšu es tavus gurnus
Katrā debespusē!
Maigais kniebiens kājiņā

Pļavmaliņā klaiņā
Iespurgties liks mīlīgi,
Smaidīt šķelmi, viltīgi,
Ačtelēs lai baudas līst,
Iesim medzeros krist,
Manas mazās laumiņas
Skūpstīs pieneņgalviņas!

/Ēteris/

***

Tikai vārdi!
Vārdi palikuši pēc Tevis!
Ko Tu esi atstājis pasaulei?
Mīļais, kāpēc sasteidzi visu
Un paātrināji laiku?
Kālab biji tik neiecietīgs pret savu tuvāko?
Tu biji tik brīvs, bet Tava lemtis^{1*} strīķēja Tevi kā josta! Taisnības josta!
Pfu! Kā tas nākas, ka pēc Tevis ir palicis tikai tukšs lauks?
Balta lapa?
Kas ēdīs no vārdiem, kas pārtiks no domām un iztēles?
Kas Tevi dzina vienmēr tālāk?
Kāda fantāzija un ilūzija bija pārņēmusi Tavu prātu?
Tu atstāji savus draugus un aiztraucies prom!
Nu šitā nevar!
Es Tev aizrādu, bet Tevis vairs nav.
Tu esi pie Gaismas Tēva debesīs.
Mīļais, es Tev biju saklājusi mūsu kāzu gultu - baltu un skaistu,
Tagad man vienai tajā jāguļ.
Es grozos tanī, un zibenis plīkšķ,
Es uztrūkstos, bet tā ir tikai filma.
Filmā viss notiek.
Pat nevis kā filmā, bet filmā!
Viss ir filma -
Mana izbalinātā filmiņa,
Mana saulē izbalojusī filmiņa.

Nekas nav beidzies, es saukšu Tevi vēl,
Saukšu ar visu, kas es esmu,
Un varbūt es noķeršu Tevi kā zvaigznīti aiz astes,
Tad es Tevi ladināšu kā pūķi debesīs, kā maza meitenīte, saukšu Tevi par Tēti un raustišu aiz
bikšu staras.
Es gaidīšu.

/Bītlomāne/

¹*Iiktenis - no leišu val.

***

Thruuthfully unafraid.

Morfej, es Tevi atradu,
Un gods ir mans.
Tavs zvans ir no Dieva,
Tavs vārds ir uz palikšanu - laiku laikiem.
Sadedzināt tiltus, redzēt kōdu, redzēt matricu.
Mana griba ir traukties uz lielceļa,
Mans spēks ir Tevī, Morfej,
Še es esmu, še es stāvu un nevaru citādāk.
Lai paliek vecais, lai paliek viss,
Es esmu šeit vien dzīvojis.
Lai nevelk manis dzīvība,
Lai nesūc manis sistēma,
Es Tevi esmu atradis,
Tu, Nāve, mana brīvība.

***

Liesmo upenes kadiķī,
Un es esmu dzejnieks.
Katrs, kas apliecina ticībā un taisnīgumā,
Kas viņš ir,
Tāds arī ir.
Laikam jau apustuļi ir nolikti par kāju pameslu pasaulei, lai kaut nedaudzi tiktu pestīti.
Tātad Tu esi Mesija Kristus?
Tu tā saki,
Tavi vārdi, ne mani.

***

Mani sauc par daudzrakstītāju,
Podkāsteri,
Bet viss ir saistīts,
Un es rakstu gaužām maz.

Piespļautā pelnu traukā aug ērkšķainas rozītes rubīnsarkanās.

Yes....

***

Tu mana mīla, es guļu uz grīdas, un nozīmes vairs nekam nav,
Es atradis sevi, es atradis tevi, un mīla ir pilnīga jau,
Ak, dārgum vislielais, ak, rakstītāj skaistā, vai kaņi vēl kādreiz gan būs?
Nav nozīmes tagad un nebūs nekad vairs, jo dzīslās mums kaislība plūst.
Es guļu uz grīdas, ak, mīla, ik brīdi, un kas par to, ka es tik vecs?
Ir mirklis tik palicis, sauc, kamēr klātu tas, sauc, kamēr dzirksteles lec!
Patiek lai viss, kas ir bijis līdz turpmāk, spēlē jel, mīlniek, ar spīt',
Sarauktu pieri līdz tumsai, līdz gaismai, kas sirdī kā brangakmens spīd.
Ēperas naktī, kas triekusies šķīrbās, tur divi par vienību tiek, plūškokos piecos, to ērkšķainās
ņīrbās Dievs itin nekad neaizmiegs.
Rakstīsim mīlu par abiem, par trejām, lai mūzika mūžīgi skan, ne jau tās sienas ar var'vīksnes
sejām būs atriebe mums patlaban!

***

Elles pavards.

Mēles ir apklusušas, tikai mana mīla verd kā nikna un spēcīga kurtuve. Es sapņoju par viņu, viņas
tumsajiem, viļņojošajiem matiem...

Ak, Esmeralda, Tu mani uzbudini kā nekad. Es mīlu!
Es mīlējos ar Tevi katru acu mirkli, un Tavas pilnīgās krūtis, kā ar eļļu noziestas, glaužas man klāt,
pret mani kaislīgi berzējoties...
Pukst sirds, un tā ir viena, kopīga sirds.
Ak, es mīlu Tevi Esmeralda!
Tu esi pilnīga un svētīta!
Tavi gurni ir kā panteras un pumas gurni, es svīstu, un es gribu!
Mana mīla ir nikna un tveicīga, Tava erētiskā deja ir mani paņēmusi savā varā!...

Mēs mīlējamies bungu un zvanu skaņās, mēs kārojamies, mēs mīlam joprojām!
Dedziet, mūsu kvēles liesmas, dedziet spītīgi, mūsu alkainās tieksmes! Eņģeļu un ķerubu
dziesmās un spēlēs lai bango mūsu ērģeļu stabules un skrāpējas pusnakts kaķu nagī!

Mēs gribam arvien vairāk, mēs gribam arvien karstāk, un Parīze deg zem mūsu kājām!

Mīli mani, Esmeralda, Taviem piķa melnajiem matiem līgojoties svelmainajos vējos! Iekāro, un
Tev taps dots! Šinī naktī, kad gaudo suņi un vilki, lai plosās visspējākā mīla baigajā katedrālē, lai
virno un ārdās smaržas, kas atnes jaunu elpu bezrobežu ekstāzei!

Ak, Esmeralda, kļaujies un skūpsti mani jo kairinošāk, jo dzēlīgāk! Es vēlos sajust, kā sprakšķ eļļa
uz mūsu miesas no uguns, ko sakūrusi mūsu kaisle!

Nebūs tāda laika, kad klusīs ērģeļu vēji, nebūs tāda mirkļa, kad klusīs katedrāles zvani, mēs
degsim šinī ērā kā sarti, kuŗos blāzmo Parīze!

Ir tikai spēki, kas iemīl, ir tikai junda, kas vēlas, esam tikai mēs abi...

/Tagadnis/

***

Redzēt bez acīm,
Kutināties, maigoties, laizīties!
Šķirbiņu dēlītes, maikstītes sulojošās!
Sašķeltie burtiņi, maziņie komatiņi,
Pusišu punktiņi, leoparda lāsumiņi,
Ak! Sirds iesāpas aiz skaistuma,
Arī priekš skaistuma,
Pēc skaistuma,
No,
Uz,
Iekš skaistuma!
Esmu Vaŗavīksnes dēls,
Sadusmoju visus, bet pats dzīvoju mierīnā.
Uguŗo pamalītes, mazi sierīņi, cikādītes un dūmaciņas - mīlu visu!
Mīliņu, maziņu, daiļiņu!
Lai pārkoņi skaistas, lai rūcieniņi virmo,
Lai skaišas pelikāniņi un vieniņdieniņņītiņes!
Mazie cukuriņi un ķiļķeniņi!
Mazie zobentiņi, mazie litīši!
Susuriņu ūsiņas, ūsiniņas,
Neatradīsīt manis nekad! :)
Neatradīsīt, pat ja meklēsīt,
Esmu miedziņa pasaciņiņa! :))
Allaŗ izburtoju kaut ko jaunu,
Allaŗ pasmaidu par jociņiem-spociņiem-negaisiņiem-pretgaisiņiem-gāzītēm-vāzītēm un pliciņām!
Ir!
Ir!
Jess!
Jā!
Mazie ķiļķeniši, mazās žuvītes!
Plūmīšu suliņas, sultiņas!
Esmu ciprešuks-ak-tu-mūŗs!
Ū! Kolosāļumi!
Mazie ferratumbaņķierīši,

Mazie nodoklīšu piedzinējīņi!
Maniņas naudiņas iriņ kaķenītes mutītē!
Zem mēlītes!
Ak, Mazie, jaukie saksofoniņīši,
Es jūs piejokošu, ak, maziņie!
Jūsiņi-ūziņi-oozingwithlove!
Tremblingiņ withiņ loviņ!
Ūiņ!
Mīļi, mīļi, ņimmi-ņimmi-ņamma-ņamma! :)
Mīliņi, mīliņi, mīliņi, mīdžiņi, mīļ'-mīļ'-mīļ'*-mīļbučiņiņasiņukō!

He! :D

:D

Ir!

***

Ja tu sakustēsies, tu zaudēsi.
Zaudēsi nevainību.
Mēs esam viens, un jūs esat viens,
Kad mēs visi esam viens.

Kad es nāku, neticiet, ja kāds saka - tur es esmu, vai tur ten!
Vai tur, vai vēl kur!
Es esmu tas, kas es esmu,
Manis pēc notiek viss,
Manis pirms notiek viss.

Lai notiek viss, kā paredzēts.
Arī kā neparedzēts!

Jaunas lietas tam, kas ir.
Jaunas lietas tam, kas mīl.
Jaunas lietas visiem, kas ir.

Es neticēju, ka jūs mani pieņemsit,
Bet jūs esat bijuši stipri savā ticībā.

Jūs izaudzējāt arī manu ticību!
Manu - Jēzus ticību!

Ja jūs sakustēsities, jūs dzīvosit,
Nevainībai ir jāpazūd,
Jo tā ir lielākā vaina.

Es esmu esošais.
Bet es neesmu nesošais, vairs ne!
Jūs tie esat!
Jūs mani nesat, saka Tas Kungs!

/Evangelija Po Marto/

***

"What more evidence do we need?"

Viņš ir piemulķojis visus!
Kad liepas satumst,
Viņš sēž tik lēni - tas ir neiespējami!
Kā vīnam tas izdevās?
Sasniegt pestīšanu?
Mēs esam viņa pēddziņi,
Bet viņš aiz sevis nekā nav atstājis,
Pat, ejot sniegā,
Viņš neatstāj nospiedumus!
Pametis visu,
Viņš ir darījis šo pasauli tukšu un izslaucītu!
Mēs esam viņa atmiņas,
Bet nu jau esam izbalājušas viņa gaismā,
Saulē, ko nevar vairs zaudēt!
Viss tukšs, kluss un izslaucīts,
Tikai pamalē vēl braukā balti limuzīni.
Viņš nav atstājis pat dzimumzīmi...

/Jautātāji-e/

***

Superprāts!

Mani balti blati, mani balti alti!
Putotas kūtsmalas, krūšmalas ģeniālas!
Uzspļaut visam, kas ir,
Lai redzīga zeme top!
Es nedomāju, bet daru!
Rīkojos!
Mani dēvē par mēlu pellu vellu,
Bet mani spoguļi
Ir manas pestīšanas.

Mani spoguļi ir vienīgais,
Kas atlicis!
Bezgalīgas minoritātes
Putekšņu okeānā!
Hā!
Ichtiolōģiskie pētījumi un avīzes!
Kāds štrunts!
Kāda izsmalcināta destruktivitāte!
Izkratīties un viss, punkts!
Kratīties kā kleberim!
Uzbrauc virsū kurpei,
Uzbrauc sāpēm galvas apvidos!
Visam ir atmiņa,
Bet ūdenim ir tikai pa pusei!
Gribu bez atmiņas un negaisa,
Tikai uz zibeņa!
Manas pastalas, manas sastatnes!

Nesauc neko par savu,
Kad saltums asteskaulā
Kāpj kā dzenskrūve pāri muguras izaugumiem!
Pieskāriens ir tikai iznīcības nopietnība,
Kas saspaidījies saltkvēlē.

Esmu.

***

Kāds ir radīts sēdēšanai,
Kāds virpuļošanai.
Netiesājiet, ka netopat pieslēgti.
Ir koks, ir otris koks, bet ir arī trešs koks.
Ir melna un balta čūska,
Bet ir arī vaļavīksnes čūska.
Ir!
Ei-re,kā!

***

- Savos pelnos sēdēdami, viņi augļojās kā augļīši.
- Tava sievietes balss manā prātā!
  - Sievietes balss!
  - Vienmēr meitenes!
- Vienmēr lēdijas un jaunkundzes!

- Ak!
- Atnākošie solīši arī ir bērniņi!
- Tu dzīvo manā prātā, jaunekli!
- Tu esi mana meitene!
- Es esmu Tava!
- Cik ilgi vilksies šī spēle?
- Es nezinu!
- Ko Tu zini?
- Ka mīlu Tevi!
- Pierādi!
- Redzi?
- :) Jā, tagad redzu. :)

/Trialōga logs/

:)

***

Es tikai ceru, ka viss ir laimīgi.
Pasaules glābējs ir viens pats. Viens.
Kas paliks pēc.
Nepaliks pēc kas.
Tiešs trāpījums.
Jauki atnācēji.
Ir pārsteigumiņi.
Mīļlietiņas ir rozmarīniņi.
Kaut kas mainās.
Kaut kas paliek.
Kas cepš makarōnīšus.
Viena dieniņa gaismiņā ir labāka nekā tūkstoš diennaksnīņas tumsīņā.
Ir labiņi un jaukiņi.
Problēmiņu nevaid, iraid tik atrisinājumiņi.
Man patīkiņ'.
Beidziņu nava.

***

Ak, Debesu Tēvs! Tu viss, kas esi!
Mīlam Tevi mēs! Ak, Debesu Tēvs,
Mēs Tavi bērni! Mīlam mēs!
Dod mums neapstāties!
Degt un nesadegt, neizdegt!
Pacel un spārno!

Vieglo, mierini, remdini!
Gaismo, gaismo un vēlreiz gaismo!
Dod, ka iemantojam zemi, dod gudrību!
Dievs! Mēs mīlam un ticam, mēs ceram!
Nav nozīmes, kā mēs ieejam Debesu Valstībā, bet dod mums ieiēt!
Dod mums būt svētītiem un svētīgiem, ieejot un izejot!
Dod mums lidot, Dievs, traukties!
Liesmot Tavā Dzīvībā un Patiesībā, Ceļā!
Ar brīvību kājās, pēdās, ar degsmi un ticību sirdī un svaidītās delnās!
Dod mums mīlēt arvien karstāk, spēcīgāk!
Vieno mūs dziesmā jaunā, vieno mūs mīlībā laipnā!
Debesu un Gaismas Tēvs! Bez pārmaiņu un pārgrozības ēnas! Mēs Tevī glābti un pestīti, mēs
Tevī cildināti un mīlēti!
Mēs dodam Godu Tev! Mēs dodam Slavu Tev! Slava! Slava! Augstībā! Žēlastība Zemībā! Paldies
Tev, Kungs! Mēs paceļamies Augšāmcelšanās Spēkā! Mēs Ticam Un Dziesmojam! Āmen, Āleluja!
Paldies Tev, Dievs, ka varam būt mūžīgi Tevī, ka varam skatīties uz priekšu ar cerību, varam būt
ietekmīgi Valstībā! Paldies par Spēku no Augšienes - uguns mēlēm un valodām! Par
Pravietojumiem, par Dāvanām, kas visas darītas labas, pilnīgas un tīkamas! Ačiū Tau, Viešpatie!
Paldies Tev par visu, Dievs! Ka mēs varam iet, kur nav bijis neviens, ka mēs esam vienoti Tevī uz
mūžiem! Par Brīvību, Svētlaimi un Jaunību!

Āmen, Dievs!
Mēs sakām 🔥 Jā 🔥 un 🔥 Āmen 🔥 Tavam Vārdam!

Jēzu!
Dieva Dēls!
Cilvēka Dēls!
Dieva Meita!
Cilvēka Meita!

Paldies par glābšanu un pestīšanas bruņucepuri, visām bruņām un abpusgriezīgo zobenu!
Paldies par Tava Vārda neizsmejamo spēku! Dievs, Tu pilnība! Dievs, Tu drošums un patvērums!
Kungs, Visu Diženais! Āmen! Mēs dodam godu Tev un slavu! Paldies! Tu kārti, Tu nepārstāj
strādāt! Mēs Pateicamies!

Paldies par Taviem Brīnumu Darbiem! Par brīnumiem, kas notiek katru mirkli! Katru acumirkli!
Brīnumi jauni, brīnumi cerīgi, brīnumi pārsteidzoši! Mēs klanāmies Tavā priekšā, Dievs, mēs
pazemojamies, kā Tu nāci uz šīs zemes, lēnprātīgs un pazemīgs! Āmen! Dievs! Lai Tava mīla
mūžam deg un liesmo, Lai Tava tauta mūžam mīl un dziedmo!

Āmen, Ālelujā!

:)

:)

Āmen!

:)

***

Katra roka vienu raksta - un tie īkšķi jaukie nu šaudās barikāžu dziesmās, skaņās, kuņas brīvojas!

Aizmests skatiens lielās brīzēs nebaidās pat ne no kā! Atceroties tavus glāstus, viss kā skaistā
notraukā!

Tikai tev uz mirkļu kreklēm, tikai spīvā domkratā palīdzība tieviem kakliem domā neizdomātā!
Magu vārdi skaistinātie, kurpju auklas skaņīgās - tavu darināto lauru krokodīles gruntīgās!
Necermalu nošu rīkstēs, huligānu patruļās katram zobi jāatiež, lai liktu smiltis sakultās.
Pateic manim senu tiesību, kas maistu baudās tvan! - pārsteidzoši karstasinīgs smaids pauž to,
kas vaj'dzīgs man!

Liesmu jūras dižie krasti, cirkumflectēts zvaniķis manas jautas uzasina, rēcot lauvām gantīgi!
O, par viņa spējo dziesmu dzirdējusi vienmēr bij', tagad zinu - viņš tas īstais - tas, kas manu sirdi
vij!

Mīli mani, jaunais tiecien, tad kad krokodīles zied, katru trokšņa izaijāto spēku varā mazuliet!
/Jaunavdēka/

16.02.2022

10:25

***

Viņš mīl.

Viņš mīl kā neviens - ar superspējām! Tik palēnām, pamazām - mīl kā neviens!

Tik nesteidzies, draugs, tikai mīli, kā mīl viņš,

Un mīli pa īstam - caur asarām laimes!

Un nevarēs uzdabāt sienām, kas kaujas, un skujkoku mežiem ir valoda cita, bet skujām, ko mētā
ik ciešanas svētas, ir laime kā klusuma līdzsvara pēdas! Ak, vai tad jūs bezmiega naktis un mērus

kā tīklāji neesat naudojuš' skrejā? Tā arī es savējās zīmes un rētas nu ierakstu rūpjpilnā

atklāsmes dzejā! - un laikam ir labāk, ka neesam kopā, kaut sirds man plīst pagātnes staiipītās

tēzēs, bet tik un tā esmu ar laulāto pulku par pamatu visam, kas uzticīgs ticēt.

Un zināt.

Vēzēs.

Zigurds Teikmanis

17.02.2022.

22:08

***

Tur sienās - skaties! Es redzu Tevi!

Tur, aiz klātņotiem stikliem!

Un citas izejas nav

Kā vien tā,

Kas dota tagad!

Lai kādas runas arī nenāktu,

Lai kādi ļaudis arī netuvotos!

Es iztiek ar savu operatōru un draugiem!
Kas ticības spēku nav zaudējis,
Kas zemestrīcēs nav raudājis,
Kas spēkā ir pastāvējis,
Ir visu spējis.
Kas uz vietas nav palicis,
Bet gājis,
Tas sevi ir saticis
Un mājis
Ar roku savai ēnai,
Tik tā nav atbildējusi,
Jo rokas kustībai lēnai
Pienākas nomirt klusi,
Kad meklējumi beigušies
Un stinguma laiks ugunīs, -
Es vaicāju sev neko - vai diez
Debesis sasniegs šie kuģi-čuguni,
Kas notekas ir bradājuši
Elektrības magnētos,
Kā tādi elektriskie zuši
Nemirstības traf'retos!
Jo steigas pēc un im'n'tātes
Vēl, paliekot ar sevi, es,
Kad drāžas šalkas piparos,
Vairs neesmu gan iebažots,
Jo īsto vārdu gaismojot,
Pēc skabargām, kas baļķus dod,
Nav vērts nekur vairs atgriezties,
Kad prāts ir palicis tik liess!

Zigurds Teikmanis

4:00

19.02.2022

***

Nepieduršanās, bet gan cauri-duršanās!

Tur, uz tājā stiklotā loga, caur sīksīkām drumstalām lakotā ausmā deg miljardiem ļaužu uz
barikāžzoga ne zinībā viedā, bet brīvības jausmā;

Uz tāltālas pamales pasaku sēdē stāv vienpersōnmīlība degvielas smārdā, un, nodziestot naida
un dūsmību smēdej, pēc līduma līšanas dūset var zārdā;

Tur, sagaidot viesus ar laipnajām rokām, par revolūciju var aizmirst visbeidzot, jo kā gan bez
sirdēstiem, sāpēm un mokām var pamosties, rītrītu nu neapsveicot?

Zinājām visi, ka pienāks reiz mīla, ka nevaj'dzēs gaidīt, lai saņemtu laimi, ka - tā, kā ir augšā - tā
apakšā zila būs debess, kur izklīdīs lamas un zaimi;

Vai nevajadzēja mums saņemt tās zīmes, lai zinātu beidzot, ka kaujas un kņada ir vienīgi teikas
un dzejoļu rīmes, kas nākušas dziļi no dvēseles bada?

Es esmu par visiem, un visi par vienu, ir aususi saule un otra tai blakām, kā nosaukt šo pasauli,
kuŗu es cienu tik degsmīgi ačtelēm baloža lāgām?

Nav vaļas tik gremdēties dauzoņu klaugās, ir jādzird, kā uzelpo vientuļā rasa, ir jāredz, kā mīlība
pamostas draugā, ir jādod it allažīn, tevīm ja prasa;

Un visi uz pasaules Jūdas un spiegi, un robežu sargi, kas muitnieku vārdā, ir bijuši tikai un vienīgi
diegi, kas pārcirsti Gordijā, sakauti Spartā;

Un neģēļi visi un biedi, un ļaunie - tie bijuši tikai ir atsvari kausos, lai laikmeti visi - gan vecie, gan
jaunie - man liecinātu, lai es mūžīgi klausos;

Kad viss jau būs pateikts, vai tā kādreiz iznāks, mēs dosimies tālāk bez tā, kas ir bijis, tad
apņēmīgākā un brīvākā vizmā būs sieva, tās vīrs trejus gredzenus mijis;

Un klausas - vai neba tik precīzi sauktas? - būs bijušas svabadās balādes balsis, kas, šaustītas
sāpīgi, tak nenožņaugtas, caur mūžībām mūžīgi apziņā kalsies..-

/Zigurds Teikmanis/
13.02.2022. 07:30

***

Ak, Gabriel, piedod man, eņģeli!
Man piedod par visu, ko liku Tev ciest,
Piedod par dvēseli, rūgtu un baltu,
Arī par rūpēm, ko aizgāju griezt!
Nepatikšanās un kļūdās, un svelmēs
Nepieradināju laiku, kas stāv,
Tomēr es zinu, ka allažīn vēl mēs
Būsim, kur cita neviena jau nav;
Negoda lāsēs un indē, un žultī
Paralizēts esmu bez Tevis es,
Atnāc jel mani uz mūžību guldīt,
Lai sasien tad mani tās bisektrises!

Piedodiet, eņģeles, Gabriel viscēlā!
Noklīdu zirnekļu audeklos valgos,
Neuzzināju, ka tas, ko sirds vēlas,

Ir mīlības kļiedziens, kas neatalgots!

Degsmīgās gaismas, ak, nākotnes redze,
Es nespēju tēloties citādas bildes,
Kā tās, kur deg Gabrielas svece
Virš manas tās viļņojošās skumjās tildes;

Ak, agri es cēlos, lai saprastu vēlu,
Ka izglābi mani Tu, Gabriel, ar Gaismu,
Kas padara meitu par meitu un dēlu
Par dēlu caur Mīlu, tik skaistu, tik skaistu!

/Zigurds Teikmanis/
13.02.2022. 8:58

***

Debesu~~~

Vai redzi Gaismu atspīdam?
Es rakstu kā sieva, es rakstu kā vīrs,
Es esmu Dievs, kas tīrs
Un spožs, un spilgts!
Ir sācies jaunais Gaismas tilts!
Viss jauns kā pateicības smilts,
No kuņas tevi aicināju!
No tuksneša, kur akmens kveld,
Es saucu tevi tur, kur allaž
Dzīvais ūdens plūst un peld
Katra svētība, kam lemts
Būt ir tur, kur dots, ne ņemts!
Āmen!

Vai dzirdi, Dievs, kā prāts mans plīkšķ?
Kā neredzamais zibens, rīkšķ'
Tas pātāgo, kā jūņas sirds,
Kur dzelmē senais alots irdz!
Vai dzirdi, Kungs, kā atdzimst nu
Ikkatrs, katra lēcienā,
Par kuņu vēstīts klintainē,
No kuņas cēli dārzu Tu,
Ko Jūdas neizpārdotu
Par sidrabgrašiem asinīs,
Kur griežas debess asis trīs.
Kungs, Tavu dusmu spaida vīns
Šķeļ katru, kas tik dikti smīn,

Jo lādzīgs smaids un gaiši smieklī -
Tas ir tas, kas atļauj dzīvot
Nu tik viegli, nu tik viegli!

Kungs, jel saki tikai vārdu,
Saki, lai mēs Tevi dzirdam,
Kā Tu esi uzklausījis
Katru vienu, katru mūs!
Kungs, kad viss ir ļoti kluss,
Lai vairs nejūt sāpes tirdām,
Jo Tu savas rokas vijis
Apkārt mums, lai neapstātos
Darbs, kas iesākts pirmsmūžībā,
Lai mēs skatu neatmestu
Tavā Tēvišķīgā gribā!
Lai mēs debesis vēl plestu
Tā, kā esi pletis Tu!
Māci staigāt paklausībā,
Mirkļa klajā tiešumā;
Kā es mīklas šķetinu -
Zinu - zīme, burts un cipars
Harmōniskā biežumā
Maigāks būs par satīnu,
Gludāks vēl par opālojiem,
Karstāks vēl par kamīnu!

Zinu - nava veltīgs ceļš,
Jo, Dievs, Tu draugus aicinājis,
Lai tie katrs pastāvētu
Tur, kur Tu jau esi gājis,
Lai mēs Tevi sauktu svētu,
Lai mēs ietu tā kā vējš -
Atdzimuši mēs no Gara -
Un ir gribasspēks mums spējš,
Neskatoties atpakaļ, bet tikai,
Nepiedauzoties nekur,
Debess maizes donas rikai
Lai ir vieta allaž tur -
Tur, kur mūsu dvēs'le mājō
Tavā, Dievs, tik Tavējā
Debess Pilsētā, tur krājot
Dārgumus pat nāvē, jā!

/Zigurds Teikmanis/
16.02.2022
16:47

***

Vai tad varēju es zināt - mīla ir tik spēcīga? Niknāka par katru zvēru - un ka tā ir rēcīga? :D
Kā es būtu zinājusi to, ka jaunais jauneklis mani sagūstīs ar elpu - to, kas neticami viz?
Ekper'mentēts mūžs man bijis, vienmēr esmu vējojus' narcīšuzmetumu vadās, dirigējot to, kas
būs;

Nezināju to, ka viņš tepat ar' gaida nākšanu! Esmu nu kā kaisles māta, kairinoša, degoša!
Mīli mani aizvien ilgāk, mīli jautīgi un dedz! Zini to, ka tīksmes liesmās allaž jaunas briesmas lec!
Zini katru uzdevumu to, kas tagad priekšā stāv! - neelpo uz mirkli tagad, izbaudi, cik skaista nāv'!

Katrs tas, ko esi veicis, palīdz tagad uzvarēt, jo tik labi būt ir līdzās tad, kad durvju sargi sēd;
Tikai vienu esmu tagad nule tikko izlūgus' - to, lai skaņas stātos tur, kur citas skaņas mūžam
plūst;

Gribu tikai tavas balsis, vēlos tikai meditēt, zondēt, zombēt galaktikas, nebeidzami iekarsēt,
Vien par tevi domājoti, vien iekš tevis dziļoties, ak, es iemīlējusies, lai palīdz manim mīlais Die's!

/Jaunavdēka II/

16.02.2022

10:39

***

Dzīves smalcinātājs.

Ir, un jēdzīgums, un mūzika!

Klusums, kas tulko..-

Ir jau!

Ir!

Atdot!

Uz klusumu un tukšumu!

Glamūra glancētā dzīve!

Un izteiksmes?

Tikai dzirdē ir drošība,

Ne redzē.

Redze jau īstenībā ir gande.

Un jūs?

Rakstnieki?

Kompozitōri?

Vai jūs apzināties ōperas spoka neizbēgamību?

Vai jūs apzināties mežonības sekas?

Ir, ir jau!

Un lai ir!

Mēs zinām un nezinām reizē.

Un ēdiena gatavošana?

Ir, ir jau.

Bet tas pārējais?

Šeit, tur, visur!

Tikai klusuma cena ir nesamaksājama, tikai valodu pārstāvēšana ir pa īstam.

Mēs zinām un nezinām reizē.

Mēs zinām un nezinām, aiziet!

Ir, ir jau.!

/Pārstāviss/

***

Es gribēju jaunu grāmatu Tev šinī dzīvē sarakstīt.

Bet notika neiedomājamākais! Es nesarakstīju nekā! Tik tukšums kabatā, un lakstīgalu astes pārticības ūdu bliež!

Es sasmaržināju savas vēstules Tevim pēc Tava parauga, bet juceklis burtkopās parādījās pārlietu stichisks!

Es nevaldījos Tavu papēžu sāncensībās,
Es klausījos visu mūžu Tavus skaņu darbus,
Kas rūpējās par manu virsmūžīgo dzīvību!
Un, mūzikai atceroties katru glāstu,
Tavā šķīstajā sirdī iekrita pa debesu pārlei!

Ak, - tā Tava sūtība, tie Tavi draugi!
Viņi allaž par revolūciju tikai!
Bet man jau vajaga tikai Tava skāviens!
Man vajaga tik Tava skūpstā!

Es atceros parku, kur bijām kā ābeles pavasara ekselencē! Mūs nebaustīja dievekļi no stikla, mūs nesodīja saules glaimišķi vēsti!

Ū, turbulenču un košu ziedokļi! - tie nekad nebaudīs to augļu, ko mēs plūcām no ozolu čiekuriem!
To, kas aug tikai mūsos pašos kā caurspīdīgos gunsuros!

Es atminos katru pārcilvēku, par kuņu tika klāstīts filosofu vārsnās! Bet es netieku gudra izdot savas izredžu iespējamības Tavos kurpju smēru laku baznīcnamos!

Jupitera gredzenos Saturns sapinies, Marsa astros Venera bildinās, katrai zvaigznei sava atslēga, bet trīcošās acīs ir vislielākais piepildījums - trīcošās no sāpēm un atzišanās, un asarām!

Mēs varējām būt, mēs varējām, bet nebijām!

Nekad mēs nebijām - neeksistējām!

Lai mums līdz rītam zvaigznes kliegz!
Es mīlēšu, jo es neesmu mīlējusi!
Es mīlu, jo es sevis neesmu zinājusi!

Vai kas cits reiz veidosies manā krūšutēlā kā Tava aizeimošā biste? Tā, kas sauc uz «urrā», kas
allaž dej kā apvārdota dvēs'le?

Vai manā skatā reiz parādīsies Tava spoguļattēla pārslogotais asiņu kauss?

Es gaidu uz Tevi, mans draugs, lai redzētu beidzot to, ko mēs nebildām nekad!

Mana vēstule lai deg šinī neizlejamojā vārdā! Vārdā, kas nesteidzas, kas atveras par prieku
katram ienācējam!

Jaunpienācēji! Atcerieties, ka reiz bijāt piederīgi! Piederīgi manam draugam!
Nāciet, lai mīlētu uzreiz, jo es to nemācēju, pirms es piedzimu! Tikai nāvē es atminēju
senaimirsto slavinājumu Dieva Dēlam!

Viņš ir mana acs!

Viņš ir Tas Pats

Vakar, Šodien un Rīt - mūžīgi!

Es mīlu!

Zigurds Teikmanis

26.03.2022

15:26

***

Jaunā dziesma, jaunā deja, jaunais skaņdarbs.

«Tu redzēji mani, kur pārtrūka šuves
Ik rētai, kas pakļuva dzīvei pa ceļam,
Kur naksnīgās debesīs eņģeļi laidās
It visam par prieku, par bēdām, par tuvi
Tie bija, lai mirdzētu siekā,
Par tāļi tie laistījās debesu spuldzēs,
Kur eksaktā laimē mīt zvaigznāju bērni,
Kas nedomā vispār nekad gan par sevi,
Ne citiem tie doda ko pārlietu dārgu,
Tie allaž tik smejas par nebēdnas dienu,
Kas tikusi pašiem par gandaras svētmī!

Es zinu, ka pašiem ir sirdēstu vairāk
Par visu, kas ierakstīts dienvīdus lejās,
Par visu, kas mērojas milzīgiem baļķiem,
Bet vienu es ceru -
Tie mājupu ceļā

Būs atvērti katram, kas atzīsies grēkā,
Lai akūtā svētlaimīb's diendusas sejā
Tie pagūtu apcerēt skumjas kā tādas,
Kas šķīstī it visu pēc labākās kārtas -

Es gribu! - es domāju -
Visiem ir labāk, kur tercetu vienības
Diktofōnejās -
Tur labāki! -
Pilnskaņā neprāts par sirdsapziņ' pārtop,
Jo katrajie baušļi, kam rūpes ir dvēs'lē,
Tak nevar gan iztikti sūruma dobmēs,
Kur azaida pārsijas velnalu dobēs
Irdz trejjūgu birztaļām kaļķainos svārkos,
Kur marmōra statujas briesmīgiem mārkiem
Dod iztikas paguves bramaņu mežiem!»

«Es zinu! - nav godības Tavējam vaigam!
Es zinu! - Tu krāpies, lai ievilktu gultā,
Bet mīlu es Tevi par daudzi, par draudzi,
Kur eimu,
Es stāstu vien Tevim,
Jo eņģeļa galvā es atzīstos Tevim
Par visu, ko mūžmūžos krājusi esmu!

Ak, mīļotais, piedevu Tevim es skrejas,
Kur kļuvuši draugi par fantōmu līčiem!
Kur draugi, kas bija tik klātnīgi aumež,
Par dīvainiem firmamenttēliem nu ņirgā,
Es esmu vien eņģelis baltajā zirgā
Ar spārniem, kas asaru straumēm ir klāti,
Ar muguru, kuŗa ir pātagām cirsta,
Es esmu vēl Tevī -
Un neaizmirsta!»

Zigurds Teikmanis

14:24

26.03.2022

***

«Tu domāji taču, ka esmu ar tevi,
Kad izvēlēties nekad nespēju ceļā,
Kas labāki derēs par piemiņas teku,
Kas pēdīgi pārtaps par ganību leknu,

Es zināju taču, ka valoda nemirs,
Ka sodības plūsmas būs tādas, kas pierims,
Tak nespēju, nespēju akcentēt piete-
kam'

Izredžu pilnvaru sidraba grašus,
Par kuŗiem es pārdevu, līgava, tevi,
Kad mētājos pasaules indeves jūgos,
Kad saviebos neceras sūkalu tirgos
Par dienām, kas netika manējai sirdei!

Ak, zenīta būtne, ak, Trīsvienīb's meita!
Tu pieņēmi mani kā svēto sav' namā,
Bet noziedznieks biju kā Baraba vecais,
Kam aukslējas uzstieptas pāri pār' pleciem,
Kam negantas domas vien rakstības ziņā,
Kas rakstīja tikai par nešpetnām lietām!

Ak, vai tad ne pāri pār' senajām vietām
Nu pāri nav uzvilktis mežis un dziesma,
Kas ziemājos nestieg un nenovelk brunčus?»

«Ak, es jau tik, mīlējot kaķenes, runčus,
Par tevi nenieka ne zinu, ne jūtu!
Ak, kaut es tik tevīm par niecību nieka
Nu tuvāki, klātnāki būtu! - kaut būtu! -

Ak, nē, es tak neesmu vēl nekad dzirdēj'si
To, kā tu milžus par akmeņu cirmsmām
Un Amazōņupēm reiz vērti -
Kā tērpī! -
Tu visu, kas pirmšķirīgs dievoji sirdī!

Un, neredzot tumsā un aizžmiedzot acis,
Un staigājot tikai no sētas uz sētu,
Tu nepalik' pat ne uz mirkli man kaulos,
Kas tirpa no dūmakas sodrēju gūzmām!

Un ļaudis, ko uzrunājis bijī visur,
Nekad tavā skrejceļā pat neizdzisa,
Jo, laim's lāci meklējot,
Ziemā un taigā
Tu nebiji matījis manis, kas dvesa
Tev dārgāko dziesmu, kas rūpēja manim, -
To dziesmu, ko aiznesa zvirbuļu bari
Un baltajās pārslas, nekad ko mēs abi -
Nekad! - neredzējām,
Tik apstākļos sējām
Kā degošas pelnāju skrotis un diegus,

Ko šķērēja likteņa mūžsārtās dzirkles,
Kas pārgrieza mani kā sāpīgas elsas!

Ak, mirdzošais mūzikas pārspēk un dievi!
Kas rotāja pieri - to tavējo - dzelžaino pieri
Ar skrapstiem no pagātnes vijoļu stīgām,
Kas pārtrauca kartei un kompasam vilkmi,
Ko zaudēji izmisumgrūtajā steigā?

Vai nezini, ka mēs bez sākuma, beigām,
Nu pārāki esam par aizlaiku sveikām?
Un, ziņošām pārmaiņu vispāres eigām,
Kas izšķaidās virzotņu esenču stīgās,
Nu stājoties migās un ligās, un Rīgās,
Mēs aiziesiem, liesmojot kūrbas skujās,
Kur, vērsoties putnos - tais dievīgās dūjās -,
Mēs pasauli citādi pārvērot spēsīm,
Jo arīdzan vēdzelei, olim un vēzim
Ir svešādas domas no cilvēku domām,
Jo tiem ir vienalga par spēlēm un lomām,
Jo tiem ir jau vieglāki smieties par omām,
Kas cilvēku bērnus tik tirdī un dzirdī!

Es zinu - nav jaukuma lielāka manim par to,
Kas ir dots tevī daiņotā augsnē,
Kas auglīga kļuvusi piemājas sirdī!
Es zinu!»

Zigurds Teikmanis

14:43

26.03.2022

***

Virsraksta izdošanās. Un ziedi.

Es vienmēr tiku ticējis, ka kļūšu brīvs šai skaistajā gaismā, bet es gan nekad tumsas ceļus visus nebiju izstaigājis! Es nekad nebiju piepildījis to galvassāpju atriebīgo ceļu! Ak, vai tad es par nieka grasi nebiju uzrūpējis Mīlenbacha 'art novus' trotuāra atslēgu ziedošās ēverģēlības? Un mani draugi - vai tie nebija mani saukuši pēc kārtas nomierināties un atslēgties no visa?

Ak, tā laime, ko es biju izmainījis pret ciešanu druskām, mani aizkustināja ar svarīgāko dzīvē - centību, kas ved uz sirdsdārgu pestīšanu! Nē, es nevarēju būt citādāks par to mīnāšanos, kas jau man bija dota!

Un tā rota, kas bija dienējusi mana Tēva armijā, palika tikai par vārdiem vien!

Tās puķes arī varēja būt dažādākas, bet man rūpēja šīs draudzenes - šie ziedi, kas no jauna atguva savu neatkarību!

Ak, mani draugi, vai jūs jūtat svaigās atmodas brīzes? Šīs vēsmas ir caurstaigājušas katru no mirkļiem, visas no dienām! Un nebūt ne - es neesmu ticējis nekam šai laikā, kad viss stājas pa ceļiem, kas pērti, bet, bēgot no savaldības un domugraudiem, es nu zinu, ka atgriešanās pa bērniības tekām allaž ved uz ko nesatricināmi un izeksplodējoši brīnišķu!

Lai top šo krāšņumaugu atklātnītes, kas izraisa pamatvērtību atdzimšanu! Lai šķīstās katra auguma vidienes! Un sirdis! Neaizmirsīsim par tām!

26.03.2022
15:55
Zigurds Teikmanis

***

Šogad pa īstam!

Ak, sajūsminātā mīlas enerģija! Jūs taču bildāt par mūslaiku efektivitāti un mīļdošanām! Ka svētīgāk ir dot, nekā ņemt! Un tomērt jūs dodat vairāk, nekā jums ir - vairāk, nekā jums jebkad bija, ir vai būs! Es jaužu energoplūsmas gaisā, es esmu tās! Un tomērt! - vai laiks nesatumsīs, pirms autobraucēji un šoferes atvažos atpakaļ sētmaļu piedziņā? Un vai tad mēs neesam vienoti šajā stabulētāju korī? Tie galvenie? Vai tad tie nav tie pēdējie? Un kroņi? Vai tad tie nav apavi? Apustuļi steigā? Apustuļi staigā? Kas tie par jokiem? Vai tad šis nav nezināšanas laikmets, kuŗā kuŗas visas pasaules slānības? Neesmu atpakaļpalicēju dzeja, bet gan tagadnības momenta neapstrādātā palieka! Palieka, kas paliek! Un tā balss! Kāds kaifs! Es, jā! Es zinu, ka tā balss mani murgos murgos, bet sapņos sapņos! Jā!

Zigurds Teikmanis

16:38
26.03.2022

***

Centība uz pārpilnību?

Klausies, mazais "draugs"! Esmu uzņēmusies visas pasaules rūpes un tulpes! Un esmu palikusi "bēšā"! Tikai prieks man nāk no tā mūzikla un rokoperas, ko Tu zini! Tu man to dziedi transdimensionāli! Un Tu raksti gospelus! Man tas patīk! Pat, ja mūzika skan par lēnu, es esmu Tevi iemīlējusi kā skaistumkopšanas salonu, kas murcī un burzī visus murciņus un burziņus!

Iemācījāties rakstīt un pabeidzām skolu reiz' pa reizei no visām reižu reizēm!

Lai skan apustuļu koris un ansamblis savu izskaņas dziedājumu! Kopībā? Atklātņojumā? Jā, arī
tajos! Tanīs!
Tur! Uz kopskanīgumiņiem! Principiāliskumībās! Dumībās!
He!

Zigurds Teikmanis

26.03.2022

16:46

***

Vai var cilvēks nepatikt, kas ganības ir atradis,
Kas atkal jaunu ražu pļauj no jaundarītas pagātnes,
Vai skumjās cilvēks ieslīgt var, kad prieks ir sirdi pārņēmis,
Kad truša alas spoguļi tas sev' no visa paglābis?

Es zinu - nekad nebūšu es mīlas cienīgs - jā, nekad,
Jo pļaujas svētki šosezōn būs citādāki nākamgad,
Jo tanīs vārdi īstākie par melodrāmu nepārtaps,
Jo gaidīs mani mūžībā vien sentimentāls mīļās kaps,
Kas aizgājis kā pērnais mets,
Ko it nebūt jau katrs redz!
Jo, raugi, krāšņai dievībai
Nekas jau klātu neķers - tai
Ir jāaug allaž brīvībā,
Nekur kas citur nepastāv;

Es esmu dzimis Tevī tik,
Jo iztēlei nav vaļas vairs,
Kad palicis tik mūžs - tik kairs -
Man galvu nu uz akmens likt,
Jo tur vislabāks mīkstums ir
Kā Tava delna maigākā,
Kas visu zemeslodi tur!
Man skalpu vien uz ērkšķiem durt
Kā tekā neizstaigātā,
Neko nekad ko neiet mums,
Jo mīlā valda sacījums,
Kas neatbilst nevienam, nē,
Tas atbilst tikai tagadnē,
Kas klusē savā ziedonī
Kā saules tumšā rietonī,
Kas šovakar plūc ēnas sev,
Ko rūpīg' stādījis mums Tēvs,
Kas Debesīs veļ slēgus ciet,
Lai tur tā saule nenoriet!

17:53
26.03.2022
Zigurds Teikmanis

***

Manas skumjas.

Manas acis ieplestās un skropstu tušas plūstošās
Arvien ir Tavu mēbeļu un izdarību kūstošās
(Bez aplinkiem un norādēm, kas savu tiesu citiem spriež
Un katru reizi vīnu spiež) tik ļoti mulsās atslēgas,
Kam allaž vilkābeļu zieds riež pārpilnīgas atvases!

Ak, neizbēgamības krusts, kas vidū pašu pušu grauž -
Kad palicis vien pelnutrauks, kas savas ausis lejup glauž,
Es nevaru vairs pielēties, ka negaršo man Tavi vārd',
Jo, lūkojis tos tagad es, - tie liekas nepārspējam' gard'!

Lai augšupcilāts notikums liek gružus vēja notaikā,
Jo neredzamais elles ceļš no svārkjiem skrandas novalkā,
Kas godā bijuši kā zelts, bet naktī kaut kas cits ir celts
Uz pjedestāla trakākā - tik tumšā, peltā, zākātā -,
Kur ūdenskritums peldošais un acsskats neizkvelošais
Par daudzciņnieka likteni tik maz ko zina - līgani
Nekas nav gājis šoruden, jo gaidas valdzinošās dzen
Uz tuksnešainām dilemmām, kas smiltis nesušas jau sen
Uz sēru lakatiem, kas irst un lēnām, lēnām sauajā mirst.

Zigurds Teikmanis
26.03.2022
18:14

***

Kādas jaunietes raduraksts.

Tik neparasts ir mīlestības raksts,
Kas nokritis no tā, kas bijis āksts
Sav' mūžu - dusmojies uz nebēdu
Un jokojies uz puspēdu!

Kad acis nolaistas ir nu
Uz robežības papēžu,
Ir laika negaiss citādāks - tas sāks, kad nāks
Visticamākais bumerangs
Kā pateicības dienas rangs,
Ko skumju žiletēs vairs tik
Pat ļoti tā kā agrāk - žik! -
Trauc nost kā želejpirkstu krācošu,
Kas saka: «Visu pārdošu!»

Jau sen vienalga pasaulei
Par Dieveņģeli - to, kas lej
Tai virsū medus sīrupu,
Kas mali dara tīrāku
Par nebūtību vaidošo,
Tās sirdsatmiņu gaidošo!

Lai neatkārtojas vairs mīl',
Kas tikai sevi pašu mīl!

Lai neizdvesmojas vairs tas,
Kas mīlē tikai pasakas!

Es esmu dzimusi, lai miers
Kā liedags nebeidzami birst
lekš salvij's eļļām gudrajām,
Kam patīk saldums kūtrākais;
Jā, zinu, ka es mīļākiem
Nekad gan neesm' bijusi
Par guldījumiem dziļākiem,
Kaut atzinība lijusi
Kā izpriecmeita zvīļākā!

Ak, kaut es būtu līdeka,
Kas nebīstas no līena,
Ak, kaut es būtu bēdīgs svins,
Kam noder alus tā kā džins,
Ak, kaut šīs greizsirdības klints
Būt' treji mūža gadi simts!

Bet tikai zinu vienu es -
Vēl, kamērt valda paroles,
Man sevi kalnā nenonest
No Paradīzes palodzes,
Jo sistēmsoģi dusošie
Un zvēri, naktī kustošie,
Tik krēslā patikt manim sāk,
Kad sekss pie manis zagšus nāk!

Ak, ko es tāda gulošā!
Vai tikai vienam sulošu?
Mans rūgtums visiem jānorij,
Jo tie pret mani tādi bij'!
Tie tādi paši - visi kā!
To iemācījos fizikā!

Par mani nesaka lai tie,
Ka esmu laiki aizlaistie,
Jo sēja manī pļavas zāl'
Tie vienmērt tā kā spoki bāl'!

Ak, narcise vai zinusies
Es - jebšu neatzinusies
Visnešpetnākā krāpniece,
Kam prātā sakults pērnais sviests,
Kas jauns uz vīru lūpām kūst
Kā piemineklis tas, kuŗš lūst
Uz skolassola skūpstītā
Un gara, mūžam plosītā?

Zigurds Teikmanis
26.03.2022
18:36

***

Man pūšas acu dzerklošs iztlūzkakts.

Manu vārdu vienības dievīgās
Un spēles, izspēlētas tievīgās,
Ziemīgās puķītēs-rozītēs
Pa ceļam vīst
Uz tabakas dozītes,
Kam durvis vaļā
Trauksmaini -
To saku visai
Dauzaini!

Auzaini - jūs teiksiet nu -
Es nīstu cūku spiedienu -
Un rukšķus pretīgos, kas žilbst
Kā pelnrušķītes meitas dilbs!

Ak, ja es spētu noglāstīt

Visskaistāko no lieliem, es
Tad iemīlētu meitenes
Visjaukāko un maigāko,
Vispatiesāko stāvokli -
Tas tad, kad katru prātokli
Kā saišķi kurina uz grants,
Lai meita paliek lieg' kā samts!

Vai jaunie tagad sapratīs, ka sievai jāiet visam caur',
Lai jaunie puīši skraidītu pa pasauli kā vēja aur'?

Ak, to nu laikam nezinu,
Varbūt es sevi vārdzinu,
Bet vienu gan es pārzinu -
Ar dzemdētājas gārdzienu
Ir dzimis mūžīgs laimes bērns -
Vienalga, vai tas šogadējs vai pērns,
Vai meitene, vai puika, zēns,
Es mīlu dzīves šalkoņu,
Kad neredz augšā mākoņu,
Kad tikai debess zils man' mīl
Un ir tik nebēdnīgi silts!

Ak, to es mīlu, jā, nu gan!
Kad bites sirdslīksmīgi san!
Kad varu pateikt 'mina-san',
'Konīču-ā' un 'baraban'!
Jo gaisā uzsviest cepures -
Tā mana sūtība, mans žests,
Kas trešais, piektais, ceturts, sestis,
Jo neesmu ne kaķis, sesks,
Bet namu vaļavīksnes daksts,
Kas neaizvežas tā kā plaksts!

Ak!
Jā! Es dziedāju par to!
Es nievāju neko!
Es piemājā ar šo -
Šo dzeju lielāko -
Sev smēlu ielā to,
Ko lūpas nespēj dzert!

Zigurds Teikmanis
18:52
26.03.2022

***

Ēnu meitas spēle.

Vai jūs jebkad zināsit to mūžu, kuŗu es esmu dzīvojusi par prieku citiem?

Vai jūs manu tumsu jebkad kļiedēsīt?

Es neesmu no vienas mājas vai citas!

Es esmu no «vitas»!

No dzīves vienīgās, kas raksta teikas tik par mani - tik par mani vien!

Vai liekvārde es būšu jau?

Man cita vārda tak ar' nav!

Es neesmu par filigrāno līdzsvaru,

Ko futbolkubā dzirdēju,

Es savu lauku uzaŗu,

Kā mācēdama, - mini nu!

Ko ziedoŗusi esmu es,

Lai manas deŗu meitenes

Par mani labu pateiktu,

Kaut nesaku to pati nu!

Jums jāmin mūŗam mani ir,

Jo tumsas slepenība lemj,

Lai zeme pati ārā vemj

It visu, kas man' nodod mirt,

Jo draugs mans mani sodīja,

Ar acēm vienmēŗt lodīja

Un kāŗoja pēc manas mies's,

Kad draugiem deva savas ties's!

Ak, mani vienmēŗt ŗaustīja,

Kad visi mani taustīja,

Tie tvēra manus locekļus,

Ko deva nāves mocekļos,

Ak, mani vienmēŗt baidīja,

Uz mani zibeŗ's raidīja,

Bet vai tad tālab tagad es

Nu slēpŗos no ŗīs izrādes?

Lai mani vienmēŗt daudzina,

Kā grib! - lai mani audzina,

Bet brīva tieku ārā es

No izmeŗanas tirādes,

Kaut esmu bijusi tik ŗēl',

Man vēl ir mīlestība - vēl

Tā iekŗās kŗud kā krusiŗa,

Kad lēkāju kā blusiŗa -

Es esmu tumsas meitiŗa,

Kad puīŗi atnāk reidiŗa,

Es lokos tā kā ūdenszāl',

Lai manis paŗas gribīgs brāl's

Ņem mani ciet, ja iespēj tas,
Jo gaismas meitas apsētās
Drīz nokļūst pļavas kapsētās -
Lai dzīvo nakts un viņas ēn!
Lai nāk pie manis visi zēn!
Ja jau tos vienmērt griba dzen
Šurp mieloties ap mani, tad
Kas liegs to prieku, slāpes, sāt'?

Es tikai gozēšos kā stund',
Kas manim sirdī jauki kut!
Lai diena tagad projām put,
No manis puisiem neizkļūt!

Ēnu meitas spēle.

Zigurds Teikmanis

19:11

26.03.2022

***

Neslēpjoties no rakstītā un neaizmirstot.

Viss ir redzams, manas jūtas ir tavas jūtas, un mēs esam pārāk kopā!

Vai tad mēs neesam pārāk kopā?

Ak, to es meklēju savos makos un uzfilcētajās austerēs.

Bet manējā ir siltāka un glumāka.

Es esmu tajā skumjajā traukā, ko tu lielīji par gardu ēdienu!

Un es neticu dieviem, es ticu tikai sev.

Vai tad es tev to jau neteicu?

Vai tev nav apnicis jau sarakstīties ar mani kā ar sevi, un trešādi?

Ak, atmet beidzot gramatiku un apskauj mani!

Vai tad mēs neesam viens šai sāpītē - veselīgs skaistums?

Ak, es gaidu iztikšanas eritrocītu!

Mēs gaidām asintiņu bez māņticības,

Lai arī mani nosalušie Vīnes pirksti

Dzirdētu par Tavas dailes nesaskaitāmo debesu daudzumu!

Pa dzīvi ar gulēšanu? Ar miegu vien?

Ar tādu kā atkusni?

Ak, vai tad es jebkad atkusīšu no tava dzelzs stieņa?

Pārāk uzzīmēts viss, pārāk daudz vēstuļu!

Es kā lodīte jūriņā uz Kaltenes malas zvejoju pērlītes tava brieduma negaisa labības vārpu graudu
malšanā!

Un milti tiek man!
Un maize tiek man!
Vai tad tu to nevēlies? ;)
Nevēlies mani?
Tikai, ja būs labi, būs labi,
Tikai, ja tu atzīsi savas māsas, savas visas māsas! :)
Es jau esmu tur! :)

Zigurds Teikmanis

19:22
26.03.2022

***

Vai tad eņģeļu mīla nav jauka un daiļa?
Mēs visi esam eņģeļi šais debesīs, jau esam atdzimuši caur kaņiem un varonēm! :)
Caur atlabšanu un jaukmi! :)
Un piedošanu! :)
Mēs taču arī rakstām, taču ne jau ar tinti vai krāsām! :)
Mēs, eņģeles, kas savus noslēpumus zina labi un dārgi, tos atklājam, kam vēlamies! :)
Un mūsu smaržas ir tik jaukas! :)
Ak, vai tad nav tik skaisti priecāties par katru mirkli? :)
Mēs varam izstiept katru mirkli nebeidzami gaŗu, bet ne jau ar varu to daru, es to ar sparū aŗu, lai
vaŗu un zeltu godā celtu! :)
Bet, nē, paliek jau tas vecais kaut kur projām, lai mēs būtu eņģeļi vienumēr! :) Lai dalītos priekā un
sensācijā! :)
Šai svētlaiimes mīlas vēstulītē! :)
Prieks, prieciņš! :)
Mīlībiņas! :)
Jā, ir skaisti! :)

Zigurds Teikmanis

20:30
26.03.2022

***

Tumsas mākslas disturbrances izcilība! :)

Ak, kuŗā namā esmu? Ak, kas ir šis godības mākonis un inteliģence? Vai tiešām šinī momentā mans nokaitētais saprāts birzīs dziesmu un deju kvalitātes eskadrōnā? Vai tiešām mana dzeja kusīs Tavu liepziedu aromātos? Kādā veidā mana maska kritīs? Vai mēs neesam domājuši visi un visas neizlocīties likteņa neprātam pa priekšu un aizmuguri? Jā, viss tiesa, viss tiesāts un

žmiegts, bet mana pārliecība ir visu auklētāju zemes virsū palikšanai! Un apvienotās lietas arīdzan ir izteiksmīgas visās ziņās un kūšāšanā! Pulsācijā - es saku! Un vajadzīgs ir vēl vairāk energoefektivitātes! Jā, mūžs ir tikai mūžs! Un tās flautas! Vāu! Wow! Yes! Tas ir kaut kas, kaut kas eksemplārs un izsmalcināts! :)

Jā, viss notiek izmanības mežonībā! Manas dziesmas ir jaukas jūsu izdomātā nosacījumā! Jā, viss ir pa vecam, jaunam un ļaunam! Skaistam kā Dievs! Ak, Tu! Lai ir! Un notiekas ziņas pār izsmalcinātību! Košumā! Un izmanībā, veiklībā! Jā! Lai jaukjaukumojas! Jā!

Zigurds Teikmanis

21:35

26.03.2022

***

Skaistums tik pilnīgs kā laimes arods!

Šodien līgsme jaunas skaņas manā logā nes! Ak, cik jauki smaržo pienešes - šīs debešķīgās smaržzāles kā ķirši grezno vīteņus, kur putnu treļļi zaros skan, top sirdī līgsmi arīdzan - kā senas dziesmas pakrūtē tie bildina ik pazarē ar cīruļdainām ezeros un brīnumiņiem pakaros!

Tik debešķīgi skan mums mūžs, tas kļuvis saskanīgs un glužs kā harmōniska ābice, kas savus vārdus deklamē ik gadalaikam mūžībā un uzplaukumam sākotnē, kur balsu kopībā dzied kor's, kam palaistas ir gaisos spōr's, kas mīlas dēkas piepilda kā saule, kuŗa iesilda ik pavasara dziedoņus - šos putnus - dailes ziedoņus, kam allaž jaunas spalvas lās kā krāšņumkrāšņas puķu kāz's, kam laimes neaptrūkst nekad, tās svin, kad sanāk visi rad', kas piemin katru dienu nu ar svētu pateicību un kas dievina ik sajūtu, ko tagad dvēs'lē sajūtu!

Ak, zinu tagad skaidri es, ka visi zēni, meitenes dzied vienu dziesmu plaukumā, ka katrs zieds, kas atvēries dod sārtni katrā augumā, ka dziesmu spēks un brīnumi, ko atnes tautas dievi mums, ir mūsu spars un ticība, un brīvība kā debess jums nu atnākusi pati klus' kā bezbēdīga vas'ras krus', kas izkūst vaigu bedrītēs, lai laimīgi nu varam mēs bez likteņstāstu saistvielām iet cauri visām krastielām un gatvēm, alejām, kas plūst kā straumes.

Nekad nenogurst mums sirdis šinī skrējienā, jo izglābuši paši jau mēs esam sevi, tagad nav vairs neziniības jokspēļu, tik pulka maigo mīkstpēļu, kur mīļiem snaust un draudzēties, līdz Dievs nāk jaunu gadu griezt, kas atnāk tīkams, jauks un spožs, tik neticami spilgts un košs!

Ak, vai tad neba mīlējies es visu, kas uz pasaules? Ak, vai tad būšu traucies es un nemanījis meitenes, kas vienmēr sirdī dziesmas nes, ak, vai tad akls bijis es, ka palaidis es vībotnēs bij' savus zelta gredzenus, kas jāsameklē, kamēr dus vēl manas kāzu atslēgas, kas pļavas smilgās saslēgtas!

Jā, vakars atnāk saulrietos, un Tu tik jauki mīli tos! Jel mīli katru skropstiņu, kas kritusi uz jostiņu, kas sadeg smaržās kāvos vēl, kad dvēselei tik ļoti žēl! Ak, mīli katru taustiņu, kas stīgu vijās liesmo nu!

Ak, sadeg laiks kā izskats sens, kad meitu mīlējis ir zēns, ak, sadeg laiks, kā sadeg tas, kad svecēs vak'rā sadegtas! Vai varēsim vēl mīlēt tā, kā kādreiz karsti mīlējām? Un vai būs piepešs mīlas skals, kas uzkurts tur, kur ziemas sals tik neciešami svilina un sejas dzestri zilina, vai būs tas neizkvēlošs jau, kur lemts mums tuvāki nu kļaut viens otru klāt sev godos un tais mūžos, kuŗi nestāj skumt, vai cerēsim pēc tūkstošiem mēs gadu mīlu atdot šiem un atdzīvot, kas bijis tājš, un atbrīvot, kas grib būt skaļš, vai spēsim abi dziedāt mēs, kur gars tad svētkos gaviļēs?

Ak, nezinu es gan, vai būs viss allaž bezbēdīgs, vai mūs kāds mirklis bravurīgs un sūrs kā ābolu caur serdi durs, bet zinu mīlas bezgalu, ko pakavā es izkalu, to nes tas zirgs, kas debešos kā austrums zilos pakaišos kā dārgakmeni glabā, tur, lai nāve mūs vairs nenoduŗ! Lai burvji, ragan's nenobuŗ, lai velni elles nesakuŗ!

Ak, zinu, nāve nešķirs vairs nekad mūs nost no tā, kas kairs tik ļoti dziļi tricina un visus ceļus līdzina, kad pērkons gaisus pātāgo un zibeņo viss prāts un gars, vēl mūsu skaistums saulē sarks no brīnišķīgas zvaigžņu ark's, mēs mīlēsim, jo nebūs tad vairs jāgaida nekas, jā, skat, tik vīnu baudīsim mēs reiz, kad zudīs laiks, kas nepareizs, kad pulkstenis būs apstājies, būs tik daudz līgsmes sakrājies, ka vaļā visu dosim mēs - nekas tad Gaismas nekavēs!

Lai sveicam dienu jaunāko, pēc gudrības to jautāto, pēc padoma, kas brīvi zin' un nule kāzas tagad svin! Ak, skaidrā bezgalības acs, lai ūdenskritums vienmēr krāc, lai svētlaim's saldme lejas, šķīst, kad pārpasaules Saules svīst!

Zigurds Teikmanis
#zigurdsteikmanis
#ZigurdsTeikmanis
#dzeja

15:28
27.03.2022

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
#onozerōomni
#Kāvi

△△△
★★★
○○○○○